

ГЛЕНДА САНДЪРС НЕИЗРЕЧЕНИ ТАЙНИ

Превод от английски: Цветана Генчева, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Парализиращ страх бе сковал цялото същество на Ванеса Уигинс. Тя замахна, за да се освободи от въображаемите окови на съня, но те сякаш се затегнаха още повече, оставяйки я безсилна и ужасена до смърт.

Когато най-сетне се изтръгна от кошмара, усети хладния полъх на утрото и с облекчение въздъхна.

В този миг пронизителен женски писък разцепи тишината. Сега си спомни, че подобен неистов вик я бе изтръгнал от съня преди малко.

Докато вцепенена се чудеше какво да предприеме, сърцераздирателният писък се разнесе отново, заглъхвайки в жални стенания.

След това се възцари потискаща тишина, зловеща като вечната тъма на гробница.

Затаила дъх, Ванеса отметна завивките и се прокрадна до прозореца. Различи единствено силуета на стария дъб и уличната лампа. Призори градът спеше. Но тя бе сигурна, че преди малко долу имаше жена. Писъците не бяха плод на въображението ѝ.

Непознатата отчаяно се нуждаеше от помощ. Бе изпаднала в беда, в голяма беда!

С треперещи пръсти Ванеса набра деветстотин и единадесет и потропвайки нервно по таблата на леглото, зачака някой да вдигне. Дежурният я изслуша и си записа името и адреса.

Чак тогава тя се сети да погледне часовника. Четири без двадесет. Облече си халат, среса се и закрачи нервно в очакване на полицията.

Беше изминал половин час от обаждането ѝ, когато чу шум на приближаваща кола. След няколко минути някой натисна звънеца на входната врата и непознат полицай се представи.

— Госпожа Уигинс? Аз съм помощник-шерифът.

— Госпожица — поправи го Ванеса и отвори вратата.

Той отново изслуша разказа ѝ, без дори да се опита да прикрие насмешката си.

— И откъде дойде писъкът — попита накрая.

— Откъм задния двор. Може да е било и от съседните градини.
— В този миг ѝ хрумна нещо. — Къщата отсреща още е в строеж. Възможно е някой психопат да е завлякъл жертвата там?

— Ще проверя.

От прозореца Ванеса проследи лъча на фенерчето. Помощник-шерифът обиколи двора, огледа оградата и тръгна към строежа.

Ванеса потръпна и стисна юмруци. Ставаше течение. Прозорецът на хола бе отворен. Тя тъкмо понечи да отиде да го затвори, когато чу тихото пристъргване на резето на градинската порта и издайническото скърцане на ръждясалите панти. Побърза да отвори задната врата и да посрещне помощник-шерифа.

— Всичко е наред.

— И на строежа ли?

— Обиколих всички помещения, не беше заключено. Не забелязах нищо необичайно.

— Но някой викаше за помощ! Трябваше да изляза...

— Няма и следа от нечие присъствие, госпожице.

— Нали ви казах, чух писък...

Помощник-шерифът не обърна повече внимание на приказките ѝ и попита:

— Къщите в района са все новопостроени, нали?

— Да.

— Отдавна ли живеете тук?

— Не, наскоро се нанесох.

— Сама ли живеете?

— Да.

— И преди ли сте живели сама, госпожице Уигинс?

Тя усети накъде бие и се намръщи.

— Да — отвърна троснато.

— Позволявам си да ви напомня, госпожице, че нощем звуците във всяка къща са малко по-различни. А и из околността се навъртат вълци. Понякога воят им прилича на човешки плач.

— Мога да различа човешки писък от вълчи вой.

Помощник-шерифът сви безразлично рамене.

— Кой знае. Пак ви повтарям, нищо обезпокоително не открих. Може да е била разгонена котка. Понякога ни се обаждат заради тях. Съвсем като човешки плач звучи любовният им зов.

— Благодаря ви все пак, че дойдохте.

Помощник-шерифът едва ли долови иронията ѝ, защото отново сви рамене и промърмори:

— Това ми е работата.

Що за служител на закона, питаше се Ванеса, докато заключваше вратата след него. Само дето открито не я обвини, че е истеричка и параноичка. След ужаса, който бе преживяла, последното, от което се нуждаеше, бе някой да я убеждава, че притесненията ѝ са глупави и безпочвени.

Часовникът на камината удари четири и тридесет. Бе още много рано, за да става, а нямаше за кога да заспива отново. Въпреки това си легна.

Дълго се въртя, преди да се унесе, и когато първите слънчеви лъчи се прокраднаха през източния прозорец, имаше чувството, че е прекарала най-кошмарната нощ в живота си. Изпъшка, обърна се с гръб към светлината и най-накрая заспа.

Събуди се към обяд, прочете неделния вестник, изрязва няколко рекламни купона и пусна телевизора. Следобедът преваляше, когато си облече фланелка и джинси и излезе. Отби се в оранжерията, а след това в супермаркета.

Когато се прибра, се залови да засади декоративните храсти, които бе купила. Така се бе улисала в работата, че се стресна, когато чу плътен глас зад гърба ѝ.

Беше Тейлър Стивънсън, в бели, безупречно изгладени къси панталони и пуловер. Стоеше на тротоара и я наблюдаваше. По всяка вероятност всичко наоколо бе негово собствено, както и строителната компания, реализирала проектите.

Бе постигнал завиден успех като предприемач. Програмата за крайградското строителство в Хюстън бе негово дело. Бе успял да превърне пустеещи земи като „Вълчия дол“ в малки райски кътчета, подходящи за живеене на хора от всички възрасти и професии. Говореха, че е идеалист и демократ. Живееше в квартала, който сам бе проектирал, а по-късно и реализирал. Внушителната къща в самия

край на „Алеята на лунния залез“ бе негова. Ванеса живееше една пресечка по-надолу, на ъгъла на „Лунния залез“ и „Виещия вълк“.

— Решила си да пооправиш градината, а? — приближи се Тейлър, приятелски усмихнат.

Ванеса, която иначе бе сдържана двадесет и шест годишна жена, едва не загуби ума и дума от вълнение. Тя се усмихна в отговор и бързо се окопоти.

— Реших, че не е достатъчно само да подрязвам храстите и тревата, а и да обогатя градината, като посадя нещо. Имате ли представа колко тор трябва да се сложи?

Новодошлият взе лопатата.

— Ще ти помогна.

— Няма нужда, господин Стивънсън. Мога и...

Сърдечната му усмивка отново се появи. За миг ѝ заприлича на малко момче. Кой би повярвал, самият Тейлър Стивънсън, най-славословеният ерген в града и преуспял мъж, да копае дупки в градината ѝ!

— Уверявам те, че няма да подкопаеш устоите на феминисткото движение, ако позволиш на един мъж да свърши тежката работа. Казвай ми Тейлър, нали сме съседи.

— Добре, Тейлър, но ще се изцапаш...

— Смятах да потичам, а така ще загрея преди това. — С няколко загребвания той насипа тор около храста. — А сега къде?

Ванеса избра място за следващия храст.

— Срегнах един от дежурните полицаи тази сутрин. Разбрах, че си имала малко приключение тази нощ — подхвърли уж между другото Тейлър.

Ето защо беше дошъл! Ванеса се опита да прикрие разочарованието си.

— Малко приключение ли? Изплаших се до смърт! — Тя сложи ръце на кръста си в отбранителна поза. — Помощник-шерифът реши, че съм параноичка, но, уверявам те, това, което чух, не беше вълчи вой!

Тейлър се облегна на дръжката на лопатата.

— Едва ли вълк би дошъл толкова близо.

— Не мога да се отърся от мисълта, че тази нещастница бе най-малкото ранена, ако не и убита — въздъхна Ванеса. — Как мислиш,

дали от полицейското управление ще ме уведомят, ако намерят труп?

— Съмнявам се. По-вероятно е да не разгласяват случая, а да го приключат тихомълком. Честно казано, едва ли ще открият някакъв труп.

— Тейлър, не ме дръж в напрежение! Като не е било нито вълк, нито жена, тогава какво е било?

— Паун по всяка вероятност. От ресторанта „Безбрежни хоризонти“, съвсем наблизо е. Когато навремето изравнявахме терена, си имахме подобни неприятности. Първия път работниците решиха, че наоколо витае призрак. Крясъците на пауните съвсем приличат на женски писъци. Може да е бил под прозореца ти и веднага след това да е отлетял.

— Звучи по-правдоподобно, отколкото обяснението за вълчия вой — съгласи се колебливо Ванеса.

И въпреки това не си убедена.

— Ако полицията открие труп и разбереш, ще ми кажеш ли?

— Сигурна ли си, че искаш да ти кажа?

— Опитвам се да си внуша, че наистина съм чула крясък на паун.

Мъжът се зае с втория храст. Постави го внимателно в готовата дупка и рече:

— Дръж го изправен. — Ванеса закрепил храста и той покри корените с тор и пръст. — Между другото, ако пак имаш някакъв проблем, обади ми се, ще стигна по-бързо при теб, отколкото полицията. Ето, ще ти дам телефона си.

— Не е удобно да...

— Глупости! За какво са съседите? Освен това, ако някакъв паун обикаля наоколо и стряска наемателите ми, трябва да го хванем и да го върнем в „Безбрежни хоризонти“, за да не всява повече паника.

Тейлър настоя да ѝ помогне и с розовите храсти. Привършиха работата почти в мълчание, накрая Ванеса го покани на кафе, но той отказа.

Казаха си довиждане и Тейлър вече си тръгваше, когато тя го повика. Той спря и я погледна. Свела поглед, Ванеса чертаеше с върха на платнената си обувка кръгове по алеята.

— Искане ми се да вярвам, че е било паун — каза тихо тя и вдигна глава. — Но ако все пак открият нещо, пак те моля да ми кажеш.

Той кимна и тръгна по улицата.

Керън Лейк беше една година по-малка от Ванеса и преподаваше английски на второкурсниците, а Ванеса — история. Двете се сприятелиха много бързо и често, когато имаха свободни часове, се събираха, за да си поговорят.

Бяха много различни. Керън бе висока и слаба, с късо подстригана тъмна коса. Носеше строги костюми, а през свободното си време панталони и най-обикновени ризи. Ванеса бе средна на ръст, леко закръглена и предпочиташе по-свободни дрехи, джинси и плетени пуловери. Тъмнокафявата ѝ коса със златист оттенък винаги бе разпусната по раменете.

Независимо от различията във вкусовете, двете се разбираха чудесно. Бъбреха в учителската стая, заедно посещаваха всички извън класни мероприятия, често си ходеха на гости и дори няколко пъти излизаха заедно — тя, Керън и Боб, които бяха женени от година.

Когато се видяха, Ванеса разказа на Керън преживелиците си.

— Значи полицаят реши, че си чула или вълк, или разгонена котка, а Стивънсън, че е било крясък на паун, така ли?

— Да. Но от друга страна, звучи някак глупаво, някаква жена да е крещяла за помощ под прозореца ми, а после от нея да няма и следа — въздъхна Ванеса и се намръщи. — Нищо чудно, че Тейлър Стивънсън се отби, за да провери кой е посмял да смути спокойствието в неговия квартал с лъжливи слухове. По едно време дори ми се стори, че ме е забелязал като жена и проявява интерес към мен...

— Ванеса, помисли! Ти си преподавател по история. Кой може да ти има зъб?

Ванеса се замисли.

— Някой от моите ученици, може би...

— Ами да, разбира се!

— Не, не е възможно...

— По-вероятно е да са били цяла група. Сигурно им се е сторила невероятна идеята да изкарат акъла на учителката си. Паркирали са някъде наоколо и са изчакали ченгетата, като през всичкото време са се кикотели неудържимо.

— Не мога да повярвам, че някой от моите ученици може да прояви такова неблагоразумие — поклати глава Ванеса.

— Напоследък писала ли си двойка на някой от баскетболния отбор?

— Ами... На Тони Дейвис.

— Най-вероятно той е убедил Хедър Макуин да ти го върнат тъпкано, като те стреснат посред нощ, имитирайки писъци. Това момиче може да озвучи дори филм на ужасите. Никога няма да разбереш със сигурност, освен ако не се похвалят. Понякога се чудя защо избрах тази професия.

— Не понякога, а поне два пъти в седмицата в края на часовете — додаде Ванеса.

— Нека да говорим за нещо по-приятно — предложи Керън. — Разкажи ми за тържеството по случай освещаването на новата ти къща. Приготвила ли си всичко?

— Почти — отвърна Ванеса, доволна, че приятелката ѝ смени темата. Вече ѝ бе омръзнало да слуша разни догадки за случилото се. Сигурна бе в едно: ако наистина бе Хедър Макуин, то от нея щеше да излезе великолепна актриса. С подобно изпълнение, нищо чудно да спечели и Оскар.

ВТОРА ГЛАВА

Керън и съпругът ѝ Боб пристигнаха първи на тържеството.

Ванеса внесе таблата с ордьоври, които Керън бе приготвила.

— Маргарет обеща да донесе покривка за масата навън. Дано успее да дойде преди другите, защото изглежда толкова гола...

— Гола! — надникна Боб от кухнята. — Все на мен се падат палави жени!

— За друго не можеш ли да мислиш? — изгледа го строго Керън.

— Не мога, не мога, не мога... — заповтаря похотливо той, сграбчи я и я ухапа по врата. Керън се разсмя и се опита да се изплъзне от прегръдката му, но загуби равновесие и Боб отново я прегърна, като я целуна звучно по косата.

Ванеса се усмихна и леко се покашля — типичен учителски навик. Керън си придаде сериозен вид и приглади дрехите си.

— Дръж се прилично, Боб! Обещах на Ванеса да ѝ помогна. Казвай какво има за вършене. Този як господин ще свърши по-тежката работа, а ако има нещо за изпипване — аз съм насреща.

— Трябва да запалим свещите. Кой ще свърши тази работа — по-силният или по-умелият?

Керън избута Боб до канапето.

— Сядай, Голиате! Ще се справим и сами.

— Започни от тези на камината и после другите до прозореца. Аз ще запаля останалите.

— Знаеш ли, че тук става ужасно течение? — попита Керън след малко.

— Онази нощ го установих, но помислих, че е от прозореца насреща.

— Гледай! Свещта не иска да гори. — Керън отново се помъчи да я запали. Фитилът пламна и в следващия миг се превърна в димна нишка.

— Да, течението наистина е доста силно — отбеляза Боб.

— На отдела за рекламации в „Стивънсън&Ко“ няма да им се размине — закани се Ванеса.

— Тъкмо ме подсети. Покани ли Тейлър Стивънсън?

— Щях да го покана, но не съм го виждала и... — Тя погледна раздражено димящата свещ. — Този ъгъл е много мрачен. — Взе ветроупорния фенер от шкафа. — Ще го сложа там, няма да е лошо, нали?

— Пробвай — насърчи я Керън, оглеждайки фенера. — Антика ли е?

— Открих го в един от шкафите на баба Уигинс.

Някой позвъни и Ванеса се втурна към вратата. Озова се пред огромен букет от алени рози.

— Маргарет! — възкликна Ванеса и ѝ направи място да влезе. — Разкошни са! Погледни, Керън, усещаш ли божествения аромат?

— О, да! Като... — понечи да каже нещо Керън, но млъкна неочаквано, пребледня и усмивката ѝ застина. Всички забелязаха как тя потръпна конвулсивно.

Боб скочи от канапето и я прегърна, като непрестанно шептеше името ѝ. Тя потри чело, сякаш искаше да се отърси от някакво натрапчиво видение.

— Вече... съм по-добре — заекна тя. — Стори ми се... Не зная... особено... за момент. Чували ли сте израза „Някой прескочи гроба“? Точно така се почувствах. Беше много зловещо.

— Да не си бременна? — пошегува се Маргарет, но никой не се засмя.

— Сигурно е настинала — предположи Боб.

— Дръпни я да не стои на течението — каза Ванеса. — Защо не полегнеш на канапето, Керън?

Боб седна до жена си, без да пуска ръката ѝ. Едва сега Ванеса забеляза, че Маргарет стои все още с цветята в ръце.

— Маргарет, извинявай, че те оставих сама. Сега ще донеса ваза. Ще ги сложим в онзи край на масата, така ще се запазят свежи от течението. Обожавам рози.

— Майка ми посади тези розови храсти преди години. Сега са се разпрострели навсякъде. Донесох ти вкоренени клончета, за да си насадиш и ти. Оставих ги в багажника, защото не съм ги увила.

— Чудесен подарък! — зарадва се Ванеса. — Точно розов храст ми липсваше в двора. Мислиш ли, че ще вирее край оградата?

Маргарет не успя да отговори, защото звънецът иззвъня отново. Беше отец Джо Роджърс, мил и приятен човек, плешив, с румени бузи и голямо шкембе. Ванеса не бе сред паството му, но посещаваше службите с Керън и Боб. Бе настояла отец Джо да извърши традиционното освещаване на новата къща и той прие да присъства на тържеството.

Отецът пхна в ръцете ѝ пакет.

— Малкият е пипнал някакъв вирус и Силвия остана при него, но е направила този хляб специално за тържеството. — Хлябът бе все още топъл и ухаеше приятно.

— Ще го отнеса в кухнята. Жалко, че момченцето ви се е разболяло.

Звънецът отново прекъсна разговора. Пристигнаха цяла група гости — преподаватели, колеги на Ванеса, млади хора, с които се бе запознала на службите в църквата, съседни. Всички се помолиха заедно, докато отец Джо произнасяше благословията си и си взеха по зальк домашен хляб и глътка вино. После се хванаха за ръце и запяха „Да пребъде този дом“.

След това се настаняха около масата и нападнаха ястията, увлечени в приятни разговори и смях.

Ванеса бе облякла старовремска разкроена рокля, типична за Дивия запад. Бе сплела косата си на плитка и с истинско удоволствие изпълняваше ролята на домакиня. Носеше лед, разговаряше с приятелите си, доволна, че всички са харесали новия ѝ дом.

— Имаш късмет, че до къщата има дърво, ще хвърля сянка — отбеляза отец Джо, който бе последвал Ванеса в кухнята.

— Дъб е. Трябваше да платя петстотин долара застраховка, но понеже платих къщата с пари на дядо, реших, че си струва. Той обичаше природата и щеше да е доволен, че имам такова старо дърво в двора.

— Добре си направила — съгласи се отец Джо.

— Искане ми се да сложа люлка като тази в двора на енорията, но не мога да преценя дали най-ниският клон ще издържи.

— Ако искаш, дай да погледна — предложи отец Джо. — Окачвал съм люлки в три енории.

— Чудесно! Може да погледнем още сега. Тъкмо ще изхвърля боклука — усмихна се тя.

Отец Джо пое пълния плик, за да го хвърли в кофата на двора. Тръгнаха към дъба и Ванеса посочи клона, където искаше да закачи люлката.

Отец Джо поклати замислено глава.

— Да-а-а, става...

И двамата застинаха неподвижно. Откъм къщата се носеше музика, смях и весели приказки. Но градината тънеше в зловеща тишина. Въздухът сякаш натежа, сгъсти се и стана по-влажен. Ванеса не смееше да си поеме дъх, вперила поглед в поклащащата се на клона фигура, същият клон, на който само преди миг нямаше нищо. Бе тяло на мъж, обесен на дървото. Лекият полъх на вятъра залюля призрачната фигура и главата ѝ се килна настрани.

Ванеса изхриптя. Дрезгавият звук раздра мъртвата тишина. Бе като омагьосана. Не можеше да откъсне очи от поклащащото се тяло. Нещо я теглеше към дървото против волята ѝ. Тогава видя лицето — ужасяващо, отблъскващо, изпито лице, застинало в мъченическа гримаса.

Понечи да извърне поглед, но нямаше сили да помръдне. Стоеше неподвижна и наблюдаваше как съсухрените клепки се повдигнаха и разкриха черни дупки вместо очи, а устата се сгърчи в напразен опит да произнесе думите. Гърлото на Ванеса се стегна от отвращение, но не почувства страх. Изпита състрадание към сгърчената фигура, необяснимо желание да облекчи страданието на нещастника.

Тя протегна ръка към тялото, но отец Джо я спря.

В мига, в който ръката му докосна рамото ѝ, призракът се стопи във въздуха.

В тишината се разнесе вълчи вой.

Те стояха окаменели, не можейки да проумеят видяното. Младата жена дори не усещаше, че по страните ѝ се стичат сълзи.

— Видяхте го, нали? — попита с треперещ глас тя. От предишното настроение на отец Джо нямаше и следа. Лицето му бе преbledняло и измъчено.

— Да, видях го.

— К-какво беше това?

— Не зная. — Обхвана главата си с ръце, бавно я наведе напред, после назад, повтаряйки думите с неестествено писклив глас. За миг Ванеса помисли, че и той ще заплаче.

— Призракът имаше нужда от помощ — продължи Ванеса. — Усетихте отчаяния му зов, нали? Той молеше за помощ!

— Не, не е... възможно. Не може да е истина. Той... то... съществува само във въображението ни.

Ванеса усети леден полъх. Прилоша ѝ.

— Беше като истински. Лицето... Това ужасно измъчено лице...

— Не! — прекъсна я рязко отецът. — Не беше истинско. Не бива да се поддаваме на изкушението, не бива да вярваме на видяното!

— Но...

— Не е възможно да е истина! — Гласът му бе строг и заповеднически.

— Ако то... Той... не съществуваше наистина, защо го видяхме и двамата? И то едновременно.

Свещеникът стисна раменете ѝ.

— Ванеса, не трябва да обсъждаме видяното с никого. Може би... Това сигурно е... нечия жестока шега. Ще мълчим, докато не разберем с какво всъщност сме се сблъскали.

Тя усети уплахата му, пое си дълбоко въздух и се опита да спре треперенето си.

— Добре. Ще изчакаме.

Няколко минути се гледаха безмълвно, след което отец Джо проговори:

— Хайде да се прибираме.

Ванеса си наложи да се усмихне и се запъти към банята. Гримът ѝ малко се бе размазал. Притисна мокра кърпа към челото си и избърса издайническите следи от аркансила. Върна се усмихната в хола, сипа си пълна чаша вино и я изпи на един дъх. Наля си още и се смеси с гостите. Държеше се като безупречна домакиня, полагайки всички усилия да не издаде уплахата, сковала цялото ѝ същество. Отец Джо си тръгна пръв.

— Обещах на Силвия да се прибера рано. Сутринта има служба, нали знаеш... — И съвсем тихо успя да ѝ прошепне: — Ще намина утре около два.

Диригентът на училищния хор бе донесъл китара. Всички се скупчиха около него и запяха, освен Ванеса. Тя отваряше механично уста, надявайки се никой да не забележи колко е напрегната.

Гостите се разотидоха след полунощ. Ванеса знаеше, че няма да може да заспи и затова напълни ваната с топла вода и остана в нея почти цял час. Чак сега си позволи да се отпусне и заплака, разтърсвана от ридания.

Допи останалото вино, но въпреки това сънят бягаше от очите ѝ. Страшният образ бе пред очите ѝ. Вдигна щорите, за да може да вижда от леглото си огромния дъб.

Не отдели поглед от него до сутринта, но освен лекото трептене на листата под напора на нощния вятър, нищо друго не помръдваше.

Кропвил, Тексас — 1945

Вятърът леко си играеше с черната воалетка на Джесика Вандовър, докато тя седеше на трибуната в очакване на парада в чест на победата. Костюмът от туид, колосаната блуза и черната панделка под яката ѝ придаваха строг вид, също като на видните личности около нея. От дясната ѝ страна седеше шерифът, а от лявата — кметът. И двамата бяха едри и силни мъже, но през трите години след смъртта на баща си, Джесика, макар и младо момиче, бе успяла да се задържи сред управляващия елит в Кропвил.

Джон Ерик Вандовър ѝ остави двуетажна къща, кола, няколко доходоносни петролни кладенци и поста президент на Кропвилската Земеделска банка и местния тръст, които ѝ осигуряваха финансова независимост, високо социално положение и власт сред видните личности. Но богатството понякога я гнетеше. Докато седеше, гордо изправена като кралица, Джесика се почувства изолирана от веселието, музиката и човешкото множество, стекло се на площада да отпразнува края на Втората световна война. Тя със завист забеляза, че повечето млади жени сърдечно прегръщаха завърнали се ветерани и се почувства самотна. Не се опита да потисне тъгата си. Напоследък бе станала някак коравосърдечна, макар че в ден като този ѝ се искаше да сподели всеобщото щастие.

Двойка красиви млади хора, напълно погълнати от радостта си, привлече вниманието ѝ. За миг си спомни за Дани Банерсън, с когото

си пишеше по време на войната. Дали се бе върнал от Франция и ако се бе прибрал, какво ли правеше в този миг. От единствената снимка, която ѝ бе изпратил, личеше, че е приятен, дори хубав млад мъж.

Кметът се изправи на подиума под плющящите знамена. Джесика не слушаше речта му за храбрите синове на Кропвил, служили доблестно на родината. Мислите ѝ непрекъснато летяха към Дани.

Все очакваше, че той ще прояви любопитство и ще отскочи до Кропвил, за да се срещнат. Едва сега си даваше сметка, че това бяха романтични мечти. Каква наивница! Президентка на банка да бленува по герой от военноморските сили. Ако някой от трезвомислещите вложители откриеше тайната ѝ слабост, незабавно би изтеглил парите си от банката.

ТРЕТА ГЛАВА

Отец Джо нямаше да дойде. Обади се точно в два и шест минути и отделни фрази от извиненията и оправданията му още звучаха в главата на Ванеса.

„Трябва да забравим тази случка... Твърде спорен въпрос... Църквата не приема подобни... Рискувам кариерата си... Трябва да мисля за децата си... Много съжалявам, но...“

Ванеса не можа да повярва на ушите си.

— Наистина ли няма да дойдете? — Това бяха единствените думи, които успя да промълви, и то едва след като другият край на линията внезапно заглъхна.

Гласът на свещеника звучеше смирено, думите му някак несвързано. Непрестанно повтаряше едно и също, докато накрая без предупреждение прекъсна разговора. Всичките му оправдания й се сториха нелепи.

Ала Ванеса продължи да стиска слушалката, сякаш очакваше нещата да вземат друг обрат. Най-сетне затвори и покри лице с ръце. Не можеше да издържа повече. Мъка и отчаяние напиха в гърдите й. Със сетни усилия успя да се овладее.

Защо отец Джо не бе дошъл да поговорят, защо не бе признал, че са видели нещо необичайно? Той я бе изоставил в критичния момент. Бе готов да отрече всичко, настоявайки и тя да спре да мисли за това.

Страхливец! Истински страхливец!

Изтощена и останала съвсем сама, предадена от човека, комуто безрезервно вярваше, тя излезе в задния двор, засенчен от клонатия дъб. Величественото старо дърво по необясним начин отново я притегли към себе си. През клоните му проникваха лъчите на пролетното слънце и танцуваха игриво из раззеленилите се вейки. Усети необичайно спокойствие, докато наблюдаваше тази красота, възплътила в себе си величието на природата.

Застана под масивния клон и вдигна глава нагоре, изпълнена с очакване. И тя самата не знаеше какво търси. Може би остатъци от

въже, следи по кората, някакъв знак, че наистина е видяла тялото, доказателство, че не е на прага на лудостта.

Ами ако отец Джо не беше просто страхливец? Ами ако и двамата бяха луди, а само той бе успял да преодолее злокобната сила на видението?

Ванеса простена. Нямахше сили да отрече, защото бе убедена, че призракът се бе явил с молба за помощ.

Също като жената, чиито писъци бе чула под прозореца си. Отново се почувства объркана. Та нали жената също не съществуваше! Бе чула или вълчи вой, или крясък на паун, или шегобиец-ученик, както се опитваха да ѝ внушат помощник-шерифът, надутият предприемач и най-добрата ѝ приятелка. Но нито един от тях не бе чул писъците, нито пък бе видял призрака.

Тя се изсмя нервно. Призрак! О, господи! Най-добре да отвори наръчника на младата домакия и да прочете препоръчителните мерки при сблъсък с призрак. Но призракът бе част от дървото, а дървото нямаше нищо общо с домакинството. Следователно въпросът няма да бъде засегнат и в наръчника. Ванеса се засмя отново, този път на границата на истерията. Интересно дали в телефонния указател има номер на ловци на духове?

Някой, или нещо, почука на дървената порта. Ванеса се обърна, но страхът какво я очаква, я възпря да отиде да отвори. Ами ако там нямаше никой? Сигурно местният полтъргайст е излязъл за поредната серия шегички.

— Здравсти!

Ванеса закри очи. Човешки глас! Глас на мъж. Гласът на Тейлър Стивънсън, ако не я лъжеше паметта. Това бе най-приятният глас, който някога бе чувала.

Тейлър нямаше намерение да се отбива, но когато чу смеха, реши да я види.

— Здравсти — поздрави го тя на прага.

— Стори ми се, че чух гласа ти. Как си? Има ли някоя нова среднощна ужасия?

Ванеса вдигна поглед, но не отговори. Ирисите ѝ бяха сиво-сини, обточени с индигово. Тъгата, която струеше от тях, пробуди у него желание да я защити, да ѝ помогне. Тейлър веднага потисна това си желание. В края на двадесети век бе опасно да решиш да закриляш

някоя жена. Съвременните представителки на слабия пол не желаеха мъжка опека, а малкото старомодни дами очакваха твърде много. Така че мъжът или предизвикваше гнева на избраницата си, или не оправдаваше надеждите ѝ.

Ванеса продължаваше да мълчи.

— Тази сутрин срещнах шерифа. Не са открили неидентифициран труп.

— Надявам се да не намерят. Не исках...

— Зная.

Косата ѝ, сплетена на плитка, прехвърлена през дясното рамо отпред на гърдите, бялото лице без следа от грим, огромният пуловер и отрязаните джинси, я караха да изглежда много млада. Първото нещо, което бе забелязал у нея, бе прямотата в особените ѝ очи.

— Искаш ли лимонада, Тейлър? — Бе готов да приеме, но тя тръгна към къщата, без да дочака отговор. — Мисля, че са останали вино и бира от снощи.

— Предпочитам лимонада — отвърна той. Не може да съдържа любопитството си. — Забелязах колите снощи...

— Празнувах настаняването си в новата къща.

— Чудесно! — възкликна той.

Ванеса го покани да влезе. Холът бе точно както си го представяше — уютен и удобен. Ухаеше на цветя. Веднага забеляза огромния букет рози в единия край на масата. Младата жена се запъти към кухнята и той я последва. Подпря се на вратата, като я наблюдаваше как сваля чаши и отваря хладилника, за да извади лед.

Стоеше обърната с гръб към него. Погледът му се плъзна по стройните ѝ крака и си помисли, че с удоволствие би я притиснал към себе си. Прииска му се да я целуне по тила.

Опита се да си представи, че е в час и се обръща към нея с „Госпожице Уигинс“ и всеки момент тя ще му отправи един от онези страшни, типично учителски погледи, доведени до съвършенство през дългогодишната практика. Много по-голямо удоволствие обаче му достави мисълта как би я докосвал и целувал...

Тя остави каната с лимонада, подпря се на плота и въздъхна. Тейлър забеляза как тя потръпна.

— Ванеса?

— Моля те, кажи нещо! Говори за каквото и да е.

Стори му се, че тя ще заплаче всеки миг. Бе отчаяна.

Отново почувства желание да ѝ помогне. Преглътна и замълча.

— Имате страхотно тяло, госпожице учителко — каза след малко.

Ванеса прихна, но след миг стисна клепачи, за да спре сълзите си. Думите му бяха чудесни, макар и възмутително арогантни. И напълно искрени.

Тейлър не устоя на желанието да ѝ помогне, когато видя, че цялата трепери. Приблужи се, отметна тежката плитка и я погали по врата. Усетил напрежението ѝ, той попита:

— Искаш ли да поговорим?

Ванеса отпусна рамене, сведе глава и въздъхна.

— Не знам как да ти кажа...

Тейлър познаваше достатъчно добре женската психика и когато чуеше подобен отговор, знаеше, че на момичето му се иска най-много от всичко да си поговори с някого.

Направи нещо, каза си той. Или я изслушай, или си тръгвай. Колебливо отдръпна ръце от нея и отвори хладилника, за да потърси виното.

— Да не го пазиш за някой специален случай?

Тя поклати глава. Тейлър постави бутилката на плота. Разчупи марковия печат и с учудване откри, че капачката отдолу е на винт. При друг случай би направил хаплива забележка, но сега отвори виното и взе две чаши. Ванеса пое едната и се опита да се усмихне.

— Да не би да си решил да ме напиеш и да ме похитиш?

Той забеляза, че е напрегната, въпреки че се шегуваше.

— Изпий го като лекарство. Ще ти помогне да се отпуснеш. — Ванеса отпи глътка. — Хайде! Изпий го наведнъж.

— Вино се пие на глътки.

— Не и когато искаш да има бърз ефект.

— Добре — съгласи се тя и надигна чашата.

— Добро момиче! Следващата може и на глътки — обясни той, докато ѝ наливаше втора чаша. Хвана я за ръка и я поведе към хола. — Седни, успокой се и ми разкажи всичко.

Тя затвори очи и въздъхна.

— Не знам откъде да започна.

Тейлър седна на канапето срещу нея, надявайки се, че няма да му се наложи да слуша любовни излияния, свързани с мъж, който не желае да се обвързва или пък такъв, който е вече женен. Подобни истории за подлостта на мъжете му бяха втръснали.

Имаше добро сърце и винаги бе готов да изслуша внимателно проблемите на околните. Веднъж излели душата си, те си пожелаваха да срещнат някой поне наполовина толкова мил, внимателен и чувствителен като него и едва изrekli тези думи, бързаха да се върнат при неблагоприятните си приятели или женени любовници.

Когато създаде „Стивънсън&Ко“, нещата се промениха. Протритите джинси бяха заменени със стилни костюми. За разлика отпреди, жените сами го преследваха. С ужас откри, че най-често това бяха авантюристките, заинтригувани единствено от богатството и положението му. В края на работния ден не му оставаха нито сили, нито желание да търси момиче, което да го обича заради него самия, а не заради парите му. Ако случайно успееше да се прибере навреме, заспиваше пред телевизора. На следващия ден отново го очакваше строителния обект, а няколко часа по-късно — осемчасовият работен ден в офиса на „Стивънсън&Ко“.

Ванеса отпусна глава на кадифените възглавници и затвори очи. Тейлър забеляза пулсиращата вена на шията ѝ и му се прииска да я докосне с устни. Усети надигащото се у него желание. Никога не бе прелъстявал жена, преди да е споделила проблемите си, но сега бе готов да наруши принципите си.

Тя отвори очи, големи сини очи, забулени от тъга, и отпи още една глътка вино. Погледна го безпомощно. Какво има? Мъж ли е причината за терзанията ти?

Ванеса не знаеше какво да му отговори. Обесеният беше мъж, но тя не бе сигурна какво да му отговори.

— Не знам... Е, може да се каже, че е мъж.

Тейлър я погледна недоумяващо. Сигурно е открила, че мъжът, в когото е влюбена, е обратен. И такива истории бе слушал.

Погледна я отново и идеята да я прелъсти, му се стори подходяща. Всичко ще бъде много лесно. Тя ще поплаче на рамото му, ще я целуне, за да я успокои, ще я прегърне и ще започне нежно да ѝ шепне: „Как може такава красива и нежна жена като теб да страда? Аз

съм много чувствителен, самотен, и те желая толкова силно. Нека да се утешим заедно...“.

Стори му се, че тя е прочела мислите му и не се кани да го отблъсне. С изненадващо тих и неуверен глас Ванеса попита:

— Ти... — Тейлър с трепет очакваше думите ѝ, но се оказа неподготвен за въпроса, който чу: — Ти вярваш ли в духове?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Духове ли? — повтори недоумяващо Тейлър. — Имаш предвид подрънкване на вериги, тайнствени стъпки, скърцане на заключени врати, това ли?

— Не ми се присмивай — прошепна мрачно тя и в очите ѝ се прокрадна познатата безпомощност.

— Не, аз само...

— Хората ще си помислят, че съм луда! — Удари с юмрук по канаето. — По дяволите! Не мога да повярвам, че е такъв страхливец!

— Призракът ли?

— Не! Отец Джо. — Наведе тъжно глава и въздъхна.

— Чакай малко. Отец Джо ли?

— Да. Беше мой гост снощи. Освети къщата.

— И защо го наричаш страхливец?

— Той е единственият свидетел. Единственият човек, който го видя. И отказва да го потвърди.

Тейлър сложи ръце на отпуснатите ѝ рамене.

— Започни от самото начало.

— Излязохме да погледнем дъба. Искях да завържа люлка и тъй като отец Джо спомена, че сам е вързал онази в двора си, аз го помолих да...

Тя потръпна и млъкна.

— Не се страхувай, Ванеса.

— Не се страхувам, чувствам се някак... безпомощна.

Тейлър се взря в очите и почувства отчаянието ѝ. Искаше му се да ѝ вдъхне малко увереност.

— Призрак ли видя?

Тя събра кураж и му разказа за мумифицираното лице, за черните дупки, вместо очи, за чувството си, че призракът я моли за помощ, за молбата на отец Джо да поговорят на следващия ден и да не вземат прибързани решения, а после за отказа му да обсъжда видяното с нея.

— Каза, че на света трябва да съществува само доброто и ако има призраци, те са създания на злото. Колкото повече внимание им обръщаме, толкова повече власт им даваме.

— Сигурна ли си, че и той го видя?

— Разбира се, че съм сигурна! Не може и двамата да сме имали халюцинация! — Помисли малко и продължи: — Отец Джо каза още, че въпросът за призраците е спорен и не може да си позволи да говори затова. Страхува се за репутацията си на свещеник и за кариерата си.

— Значи смята да се преструва, че нищо не е видял?

— Проблемът е, че няма кой да потвърди какво съм видяла. На никого не съм го разказвала. Да не си помислиш, че съм луда?

— Признавам, че всичко това ми звучи доста странно. Аз лично не вярвам в съществуването на призраци...

— И аз не вярвах, докато не видях обесения на дървото. Ако някой ми бе разказал подобна случка, щях да си помисля, че нещо не е наред.

Тейлър взе ръцете ѝ в своите.

— Ти си съвсем с ума си, Ванеса.

— Значи ми вярваш? Наистина ми вярваш...

— Вярвам, че си видяла нещо, което ти се е сторило, и на теб, и на отец Джо, съвсем истинско, дотолкова, че той дори се е уплашил.

— Значи не мислиш, че съм измислила всичко, за да разнообразя скучното си всекидневие. Май ми имаш повече доверие от помощник-шерифа, който дойде, когато съобщих в полицията за писъците миналата седмица.

— Ако е решил такова нещо, значи е пълен глупак.

Ванеса се усмихна със съмнение.

— А ти, защо ми оказваш такова доверие? Не ме познаваш. Стара мома, която живее сама и е откачила от...

— Не говори такива неща! Ти си разумна млада жена. И съвсем не си самотна, за да е необходимо да си измисляш някакъв си призрак за разнообразие. Колите на приятелите ти бяха заели цялата улица.

— Край! Разкрита съм. Аз обичам веселия живот. В интерес на истината, събирането беше малко скучно и реших да освежа обстановката — опита се да се пошегува тя.

— Като измисли историята с призрака ли? Ако беше така, щеше да се разпищиш и да разкажеш историята на всички. Но не си го

направила.

— А трябваше. Тогава отец Джо нямаше да може да отрече, защото беше наистина уплашен до смърт.

Тейлър нежно махна кичур коса, паднал на челото ѝ.

— Повече от теб?

— Да, повече от мен. Не можех да се отърся от чувството, че призракът... или каквото беше там, молеше за помощ, а аз не знаех какво да направя. Отец Джо сигурно е решил, че Бог му изпраща изпитание.

— А ти какво си помисли?

— Цяла нощ не мигнах. Защо призракът се появи точно на това дърво, точно тази вечер? Постоянно ме преследват молбите му за помощ. Реших, че той... е избрал момента, защото е усетил човешко присъствие, благоразположение...

— Искаш да кажеш, че е усетил веселото приятелско настроение у вас?

— Да. Тъкмо бяхме приключили с освещаването на къщата, говорехме, смеехме се, забавлявахме се. Чувстваше се някаква... добронамереност.

— И ти реши, че призракът, или каквото там е било, е решил да осъществи контакт от непознат досега вид.

— Дори и това ми мина през ума. Вече не знам какво да мисля, но усетих, че у него нямаше злонамереност, а само отчаяние. Не почувствах заплаха, въпреки отблъскващия му вид, исках да му помогна. — Полазиха я тръпки. Гласът ѝ изтъня. — Може и наистина да е била нечиста сила, изпратена да ме подмами. Може би съвсем случайно е приела такъв вид точно този момент и аз съм била насреща. — Изсмя се нервно, неспособна да се контролира. — Или пък призракът обикаля света...

— Ела тук! — Тейлър я привлече към себе си и обгърна раменете ѝ.

Ванеса плъзна ръце около кръста му и склони глава на гърдите му. Почувства силата и топлината му, истинска човешка сила и топлина, мириса на сапун и мъжки одеколон. Притисна се към него, заслушана в ритмичните удари на сърцето му и въздъхна с облекчение. Имаше нужда да усети някой до себе си, някой, на когото да разчита.

Останаха смълчани няколко минути, накрая Тейлър попита:

— Искаш ли още вино?

Младата жена изправи глава и се усмихна.

— Не, повече не. Струва ми се, че имам много по-голяма нужда от прегръдка.

— А какво ще кажеш за една целувка?

Тя се престори, че обмисля предложението.

— И целувките ти ли са толкова пламенни като прегръдките?

— Те са направо главозамайващи — усмихна се самоуверено той и сведе глава, за да докаже думите си.

— Искане ми се мигът да продължи вечно — прошепна Ванеса, притисната в топлите му обятия.

— Чудех се как да те прелъстя още преди да споменеш за призрака. А като усещам тялото ти толкова близо, идеята ми се струва още по-примамлива.

— Не можеш да прелъстваш жена, която преди броени часове е видяла призрак! — отдръпна се Ванеса възмутено.

— Това някакво правило ли е?

— Не. Никога преди не съм се сблъсквала с призрак.

Тейлър плесна с ръце, готов, за действие.

— Хайде тогава да пипнем негодника!

Ванеса се намръщи.

— Не знам откъде да започнем. Може би трябва да извикаме екстрасенс или врачка?

— Първо ще опишеш всичко, до най-малките подробности — как изглеждаше, размери, в колко часа се появи, колко дълго остана, какви усещания имаше...

— Защо е нужно всичко това?

— За да не пропуснеш нещо, необходимо е точно описание... — Тейлър се поколеба и не довърши изречението.

— Мислиш ли, че ще се появи отново?

— Нямам представа.

Ванеса стана и донесе бележник. Все още се чудеше как да започне, когато Тейлър седна срещу нея.

— Да пиша ли заглавие — попита тя, съвсем като ученичка.

— Как издържаш с хлапетата в училище по цял ден?

— Не е чак толкова трудно. Само трябва да си затваряш очите за обичайните тийнейджърски глупости и да ги накараш да се държат

нормално. Наглостта прикрива страх.

— Да знаеш само какви каши забърквах на тази възраст! Още не мога да си обясня как ме е търпяла майка ми, а за учителите, да не говорим.

— Най-големите палавници обикновено си търсят някаква причина за оправдание. Все са сърдити за нещо.

Тейлър се замисли и призна:

— Наистина все някой ми беше крив. Бях сърдит на целия свят. И най-вече на родителите ми, след като се разведоха,

— И сигурно, когато забъркаше някоя каша, майка ти е, трябвало да се обажда на баща ти.

— Точно така — засмя се изненадано той. — Никога не съм го съзнавал.

— Напротив, съзнавал си го, но никога не си го признавал.

— Щеше да ми е интересно да си ми учителка. Знаеш ли, че си невероятна жена?

Усмивката ѝ се стопи.

— Да, за тийнейджърите, а що се отнася до призраците...

— Хайде, пиши! — нареди той, без да сваля очи от нея.

— Слушам, сър! — взе тя отново писалката, но след кратка пауза попита: — Би ли подсказал как да започна?

— Снощи, около... Колко часа каза?

— Десет и петнадесет — вметна Ванеса, докато пишеше. — Продължавай!

— Отец Джо или както му беше там името и аз бяхме застанали на... На какво разстояние от дървото бяхте?

— Не съм мерила разстоянието. Виж, Тейлър...

— Пиши! — настоя той. — Ако се налага остави празни места и после ще премерим разстоянието.

— Тиранин! — оплака се тя, но продължи да пише. Нямаше нищо против наставленията му, защото така поне правеше нещо и не беше сама.

След петнадесетина минути разказът за случилото се бе готов. Липсваха само точните разстояния. Тейлър изтича до дома си и донесе метър.

Оразмери точно и прецизно разстоянието до дървото, дънера, клона и ширината на короната.

— А сега застани точно на мястото, където бяхте, когато се появи призракт.

— Стояхме горе-долу тук.

— Така-а-а... — Той взе бележника от нея и присви очи преценяващо. — Къщата гледа на север...

— Сега вече разбирам защо бизнесът ти върви толкова успешно — отбеляза Ванеса.

— А дървото — е на югоизток от нея...

— Умееш да се съсредоточиш и да прецениш безпогрешно местоположението на обекта.

Тейлър проследи очертанията на покрива, наведе се и започна да пише нещо в бележника си.

— Колко си съсредоточен. Сигурно и гола да се съблека, пак няма да забележиш.

Той я погледна закачливо и се усмихна.

— Предлагам да опитаме, какво ще кажеш?

— Няма ли да ми обясниш какво точно правиш?

— Опитвам се да съпоставя местоположението на къщата и на клона. Къде беше застанал отец Джо? Искам да застана на неговото място.

— Тъкмо бяхме изхвърлили боклука и той вървеше след мен. И престани да нареждаш!

— От виното ли ставаш толкова раздразнителна или си си такава кисела?

— Просто не обичам да ми дават заповеди.

— Извинявай, но нали това ми е работата — да давам заповеди.

— Той вдигна брадичката ѝ и я привлече към себе си. — Намеренията ми са благородни, въпреки че ти изглаждам тиранин. Опитвам се да ти помогна.

— Знам и съм ти много благодарна — въздъхна тя. — Не разбирам обаче какъв смисъл имат всички тези ориентири.

— Помисли, Ванеса! Това, което си видяла, е било или призрак, или нещо друго. Ако приемем, че е нещо друго, може да се окаже, че е холограма.

— Искаш да кажеш, че някой си е направил шега? Но кой... Защо? И как е разбрал, че точно в този момент ще излезем?

— Някой е обикалял наоколо и е чул веселието. Нагласили са всичко, в случай, че някой се покаже. Затова ми се струва, че тъгълът, под който си наблюдавала всичко, е особено важен. Ако наистина е било холограма, мястото ти може да ни подсказе къде е бил апаратът.

— Много хора ли притежават холографски апарати?

— Ами! Струват доста.

— Значи майтапчията е богат.

— Апаратът може да не е бил негов.

И двамата се замислиха. Накрая Тейлър каза:

— Защо се мръщиш, какво ти хрумна?

— Не е много вероятно, но...

— Но какво?

— След като разказах на Керън Лейк — една приятелка — за писъците, които бях чула, тя предположи, че някой от учениците ми си прави шегички с мен. — Очевидно идеята допадна на Тейлър и той понечи да каже нещо, но Ванеса не му даде възможност и продължи: — Не звучи много правдоподобно. Едва ли някой наоколо разполага с холографски апарат. А и се съмнявам, че учениците ми са намерили начин да го вземат. Но дори и да приемем подобна версия, все още нямаме обяснение за... — Тя прекъсна изречението по средата и въздъхна.

— Какво?

— За начина, по който се чувствах — продължи Ванеса.

Настана мъчителна тишина. Никой не приемаше приказките ѝ за призрака и за писъците насериозно. Нали казват, че ако решиш, че всички около тебе са луди, а ти нормален, това е сигурен знак, че лудият си ти.

— Помисли, Ванеса! Щом си видяла колко жалък изглежда призракът, ти се е приискало да му помогнеш. Не разбираш ли, че това е напълно човешка реакция, която не може да ти бъде внушена! По същия начин ще поискаш да се погрижиш за някое загубено гладно кученце.

— Не е така. Аз не почувствах просто жалост. По-скоро — задължение. Да, задължение — повтори натъртено тя.

— Била си в шок. Нищо чудно, че си възприела нещата по-различно.

— Не можеш да ме разбереш, а и аз не мога да ти обясня, но призракът ме зовеше.

Тейлър се наведе и я целуна по носа.

— Дръжте, госпожице Уигинс — подаде ѝ той метъра. Отиде до дървото и застана под големия клон. — Къде висеше тялото? Тук ли?

— Малко по-наляво. Да, там.

Тейлър записа разстоянието и закачи метъра на една от гайките на панталона си, хвърли бележника на тревата и напълно неочаквано подскочи, за да се хване за клона и да се прехвърли върху него.

Ванеса, онемяла, наблюдаваше енергичните движения на силното му тяло.

— Какво смяташ да правиш?

— Търся някакъв знак, нещо необичайно...

Той огледа клона спокойно, уверен, че не е имало никакъв призрак. Ванеса имаше чувство, че той се забавлява. Хвана я яд и за малко забрави колко му е благодарна, че бе до нея в този труден момент.

— Намери ли нещо?

— Само една заблудила се мравка — отвърна той, без да вдига поглед от кората на дървото. Местеше се бавно и внимателно напред, за да не изпусне и най-дребната подробност.

— Ще си счупиш врата! — провикна се Ванеса, наблюдавайки го как продължава да се изкачва все по-високо и по-високо.

— О, аз съм изпечен катерач. Не се шегувам — отбеляза той и започна да се спуска. Щом достигна най-ниския клон, скочи на земята. — Майка ми все ми викаше, че съм наполовина маймуна. Аз пък не ѝ оставах длъжен и я обвинявах, че съм такъв, в резултат на връзката ѝ с Тарзан. — Усмивката му угасна. Приблужи се до нея и нежно стисна рамото ѝ. — Не открих нищо необичайно.

— Все още не ми е ясно какво търсеше.

— Власинки от въже, белези, по кората, дупки от пирони, доказателство, че нещо е било качено на клоните...

— Апарат ли?

— Откъде да знам, по дяволите! Ти също нямаш представа. И престани да ми задаваш въпроси, на които много добре знаеш, че не мога да отговоря.

— Не исках да ти досаждам. Извинявай!

Той взе ръцете ѝ и нежно целуна дланите.

— И ти ме извини. Очаквах да открия нещо, затова съм нервен.

— Изобщо не трябваше да те замесвам. Проблемът си е мой.

— Само твой ли? „Вълчия дол“ е и моя рожба. Да не мислиш, че ще ми е приятно, ако плъзнат слухове, че наоколо бродят призраци?

— Това, разбира се, ще се отрази зле на продажбите ти.

Тейлър пусна ръцете ѝ.

— И ти мислиш, че това е причината да съм с теб?

А да не би съвсем случайно да бе минал оттук, след като ченгетата са му разказали за писъците?

— Вече не зная какво да мисля — призна тя и вдигна очи. — Защо, всъщност, дойде?

— Защото се притесних за теб. Нали сме съседни. — Усмихна се лениво и прелъстително. — И защото имаш страхотно тяло.

Кроувил, Тексас — 1945

Ина Туиг неуверено надникна в кабинета на Джесика.

— Извинявай за безпокойството, но някой си господин Банерсън чака във фоайето. Няма открита сметка, не е дошъл за заем, но настоява да...

— Господин Банерсън ли каза? — попита изумена Джесика. От деня, в който честваха победата, тя си налагаше да не мисли за Дани Банерсън, опитваше се да си внуши, че той е само спомен, един непознат моряк, с когото си бе писала през войната.

— Да, Банерсън. Не е от този край. Никога не съм го виждала. — Ина стоеше на прага, жадна да разбере нещо повече за непознатия.

Джесика затвори папката, без да удостои подчинената си с отговор и забарабани замислено по бюрото.

— Изчакай около пет минути и го покани.

Ина не успя да скрие разочарованието си, но кимна и излезе.

Джесика усети как я залива топла вълна от възбуждане. Отвори припряно едно от чекмеджетата, извади пудриера и се начерви. Приглади косата си, внимателно оправи шалчето, което придържаше кока ѝ и подръпна реверите на строгия си костюм.

Банерсън влезе неуверено и кимна за поздрав. Беше среден на ръст, набит, с тъмнокаштанява, късо подстригана коса. Джесика не успя

да определи цвета на очите му, но усети сериозният му поглед.

Наложи си да остане изправена, с гордо вдигната брадичка. Найсетне той се разсмя и приятният му глас разсея напрежението.

— Приличаш на президент на банка — изрече усмихнато той.

— А ти — добави в същия дух тя — на бивш моряк.

— Здравей, Джесика!

— Здравей, Дани! Добре дошъл в Кропвил.

ПЕТА ГЛАВА

Ванеса отвори вратата и надникна, за да види кой идва.

— Тейлър?

— Самият той — вмъкна се Тейлър в хола, без да дочака покана.

— Готов за работа?

— В седем трябва да съм на строежа. Реших, че вече си станала.

— Не си познал.

— Имаш ли кафе?

— Пликът е в шкафа.

— Не прави специално за мен, ако ти няма да пиеш.

— Тейлър, в момента е шест часът. Дори не съм облечена.

Тейлър огледа рошавата ѝ коса, копринения халат и лакираните ѝ в розово нокти на краката. Пристъпи и лекичко я целуна по бузата.

— Изглеждаш чудесно в шест сутринта, скъпа! Но я ми кажи, винаги ли си толкова кисела в този час?

— Само когато някои хора не се сещат да си тръгнат до полунощ в неделя вечер, поят ме с вино, тъпчат ме с пица и ме карат да гледам стари филми, а на сутринта ме изтръгват от сладък сън.

— Аз ще направя кафето. Може пък настроението ти да се оправи. И се облечи, преди да съм се нахвърлил върху теб.

Тя му се усмихна сладко през рамо и се запъти към задната част на къщата.

Когато се върна, вече беше свежа, облечена, а косата ѝ още влажна от душа. Той седеше пред чаша димящо кафе. Ванеса си сипа и го погледна.

— А сега ми кажи какво може да е толкова важно в шест сутринта?

— Твоят призрак, разбира се.

— Какво за моя призрак?

— Много мислих по въпроса.

— След като си тръгна снощи? Минаваше полунощ!

— Не можах да заспя. Ако това, което си видяла, е призрак, то значи той е живял някога по тези места.

— Какво откритие!

— Ще престанеш ли да ме прекъсваш? Мъртвият е свързан по някакъв начин с това място. И ако наистина е така, нищо чудно и други да са го видели.

— Искаш да кажеш преди мен?

— Може да е на стотици години.

— И да се върне всеки момент — потръпна Ванеса.

— Слушай, госпожице! Никога не съм вярвал в призраци, но съм гледал стотици филми на тази тема и няма случай призракът да се върне без сериозна причина. Явно нещо около смъртта му е обвито в тайна.

— Успя да ме успокоиш и то рано сутринта. Не само че съм се обзавела с призрак, ами той търси отмъщение.

— Ти каза, че молел за помощ.

Ванеса отново потръпна.

— Надявам се да не е решил, че аз съм най-подходяща за каузата му.

— Наистина си кисела тази сутрин — измърмори Тейлър.

— И аз обмислих някои неща. Стигнах до извода, че би било много по-добре, ако неканеният гост на тържеството ми е бил просто една холограма. Днес смятам да проуча лесно ли може да се снабдиш с холограмен апарат, особено ако си ученик.

— Радвам се, че си променила мнението си. Вчера бе категорична по отношение на чувството, което призракът е предизвикал у теб.

— Както сам предположи, вероятно съм реагирала по същия начин, по който бих постъпила и ако някой човек изпадне в беда. — Остави чашата си и го погледна. В очите ѝ се четеше тиха молба и дълбоко потиснат страх. — Някаква жена издава сърцераздирателни писъци под прозореца ми, а полуразложен труп виси обесен на дървото. Или в къщата ми има призраци, или някой от учениците ми си прави лоши шеги. Кой вариант ти се струва по-правдоподобен?

— Истината — каза тихо Тейлър. — Затова съм тук, за да ти помогна да я открием. Ти се заеми с холограмните апарати, а аз ще открия кой е притежавал тази земя, преди да я купя.

Ванеса гледаше замислено пред себе си. Как би могла да убеди някой, след като сама не бе убедена какво всъщност е видяла.

Старинният часовник върху камината им напомни, че вече е шест и половина. Тейлър го погледна така, сякаш не можеше да повярва, че е изминал половин час.

— Благодаря за кафето, красавице! Трябва да вървя на обекта. Ще поговорим довечера.

— Тейлър! — извика след него Ванеса. Той извърна глава. — За какво? — И двамата знаеха какво се крие зад въпроса й...

— Имаш късмет, че съм много готин и няма да те прелъстя, докато на дървото пред къщата ти се появява призрак.

— Здравей, Ванеса!

Ванеса се стресна и подскочи на бюрото си.

— Извинявай — промълви Лора Гейнс. — Не исках да те изплаша.

— Дори не те чух да влизаш.

— Видях. Беше толкова унесена. Случило ли се е нещо?

Лявата ръка на Ванеса лежеше върху папката с характеристиките на учениците, а в дясната стискаше списъка, който току-що бе направила.

— Проверях семействата на някои от децата, какво работят родителите...

— Може ли да погледна? — Лора протегна ръка към листа.

— Ами... разбира се! — Ванеса вече се чудеше какво да измисли, ако Лора я попита защо е извадила точно тези имена. Не можеше да обясни, че подозира някои от учениците в детински шеги, както не можеше да признае, че според нея из новия ѝ дом витаят духове.

Лора остави списъка на бюрото.

— Откри ли каквото ти трябва? — Ванеса кимна. — Оставям те, защото очаквам едни родители. Ако има някакъв проблем, обърни се към мен.

Ванеса се усмихна. Лора бе чудесен ръководител — разбираше хората, винаги проявяваше готовност да помогне, но без да се натрапва.

— Благодаря ти, Лора.

Десет минути по-късно приключи, без да открие каквато и да е следа. Родителите бяха типични провинциални американци — управител на супермаркет, секретарка, двама селскостопански работници, водопроводчик, застрахователен агент, медицинска сестра, цветар... Нито един от тях не бе свързан професионално с фотография. Единствената следа бе майката на Хедър Макуин — рекламен агент.

Ръцете на Ванеса трепереха, докато набираше телефона на агенцията, а когато чу дрезгавия глас от другия край на линията, гърлото ѝ пресъхна.

— Добър ден. Рекламна къща Франклин.

— Интересува ме... — Ванеса преглътна и започна по-весело. — Подготвям училищно тържество и ще ми трябва холограмен апарат. Чудех се дали агенцията ви...

— Не разполагаме с подобни апарати — прекъсна я жената. — Специализирани сме в рекламата на нови изделия като химикалки, шапки, балони...

Ванеса въздъхна облекчено.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна — рече жената от агенцията.

— А... случайно да знаете къде мога да намеря холограмен апарат?

— Не зная. Ако се обърнете към някоя от по-големите агенции, те може би ще ви насочат.

— Бихте ли ми препоръчали някои?

— Ще ви дам няколко имена.

Ванеса си записа внимателно всичко и благодари. Нямаше време да се обажда, преди да вземе последните си два часа, затова прибра списъка. Реши да позвъни, когато се прибере, за да е сигурна, че никой няма да я прекъсва.

Дръжките на розите в дома ѝ бяха започнали да загиват във вазите и когато отключи вратата, тя усети неприятна миризма. Отиде да отвори прозореца. Отвън нахлу пролетна свежест. До летните горещини, когато трябваше да включва климатика, имаше още време.

Смяташе да купи вентилатор за тавана и да го монтира в хола, но сега все още разчиташе на стария вентилатор до прозореца. Доволна, че застоялият въздух се разнесе, Ванеса се качи в спалнята, обу

джинси и лека риза и се върна в кухнята, за да си сипе сок. Отнесе чашата до телефона и извади списъка, за да се обади до туристическите агенции. В първата я свързаха със счетоводителя, а той я препрати към фирма, специалисти по аудио-визуални ефекти и техника.

Наученото я обнадежди. Вече бе сигурна, че видяното не е холограмен образ. Всички доказателства водеха до заключението, че видяното не е било халюцинация.

Изостави телефона, натъпка употребяваните хавлиени кърпи в пералнята, изпра бельото си на ръка, и излезе да поработи в градината.

Слънцето залязваше, когато привърши и отиде да си вземе душ. Обикновено обличаше бархетна роба, с която се разхождаше из къщата, но тази вечер ѝ се прииска да си сложи нещо по-елегантно. Спря се на бледо лилав халат, дълъг почти до глезените, с ластично деколте.

Застана пред огледалото и смъкна ластика така, че да открие раменете си. Все още влажната ѝ коса се стелеше по гърба. Почувства се женствена, красива, доволна от усмихнатото отражение срещу себе си, което се извъръщаше кокетно и грациозно. Ех, само Тейлър да...

В този момент осъзна истината — очакваше Тейлър. Беше свикнала с неочакваните му посещения, със спокойствието му и внимателно обмислените идеи. Той се бе превърнал в приятел, съюзник, дори в нейна опора.

И сега, докато стоеше пред огледалото като влюбена ученичка, с надеждата, че той ще дойде всеки миг, Ванеса осъзна до каква степен е обсебил мислите ѝ. Оправи деколтето отметна косите си назад и нацупи устни във въздушна целувка към отражението си. Каквото ще да става!

След като призна пред себе си, че чака Тейлър, Ванеса стана още по-неспокойна и реши да прегледа контролните, за да се разсее. Отново усети застоялата миризма на загниващите във вазите цветя.

Реши да ги пренесе в кухнята и да ги изхвърли. Ала щом вдигна вазата, по земята се посипаха увехнали листенца.

Усети студен полъх отвън. Вятърът се заигра сред клоните на дъба, прошумоля сред младите листа и нахлу в стаята. Течението понесе със себе си увехналите пурпурни листенца от рози и ги

разпръсна из стаята. Ванеса наблюдаваше като омагьосана призрачния балет.

Листенцата се извиха, потрепнаха, сякаш всеки миг щяха да се свият в нов цвят. Вятърът сякаш въздъхна и изпусна пленниците си, а те плавно се понесоха към земята. Ванеса направи крачка към прозореца и го затвори със замах. Потръпна от студ, изключи вентилатора и се наведе да събере пръснатите листенца. Бяха навсякъде — по масата, по облегалката на канапето, по килима, и трябваше да ги събира едно по едно.

— Тексас! — промърмори недоволно Ванеса, докато лазеше по пода и преследваше листенцата. — Ако времето не ти харесва, само почакай пет минути и то ще се промени. Това е единственият щат, в който трябва да проучиш прогнозата за времето, преди да посмееш да отвориш прозореца.

Полази я нова студена тръпка от студ, сякаш невидим вихър премина през стаята. Погледна гневно вече затворения прозорец и отново си помисли, че безпричинното течение в ъгъла съвсем не е плод на въображението ѝ. Утре ще звънне и ще направи оплакване.

Най-сетне събра разпръснатите листенца от розите и се нахвърли лакомо на студеното месо, останало още от тържеството. Пренесе чинията в хола, разположи се на канапето и се зае да прегледа най-сетне контролните.

Когато часовникът отброи девет удара, усети как разочарование завладява сърцето ѝ. Вероятността Тейлър Стивънсън да се отбие, намаляваше с всяко отмерено полюшване на махалото. Остави контролните, протегна се и се замисли кога ли за последен път бе очаквала с такова нетърпение обаждането на някой мъж. Изсумтя, изпълнена с презрение към себе си и посегна към следващото контролно.

Навън бе захладняло и къщата бързо изстиваше. Ванеса се уви в одеялото, метнато на облегалката на канапето, и се намести още по-удобно между възглавниците.

Никога не бе се бавила толкова с контролни. Зачете се и неусетно се унесе.

Да избягам! Трябва да избягам. Светлина. Прозорец. Тичай към него. Трябва да се измъкна. Тик-така часовник. По-високо. По-високо!

Пълзи! Не мога да се движа. Усещам болка в крака. Тик-така часовник, тик-така. Звън! Звън...

Ванеса се стресна и се изправи. Не можа изведнъж да се отърси от кошмара. Едва дишаше, а сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи. Часовникът от кошмара още звънеше. Не, не беше часовник, а телефонът.

Намери опипом слушалката.

— Ало? — Свитото ѝ гърло едва ѝ позволи да изрече думата.

— Ванеса? Какво се е случило?

— Тейлър?

— Кажи ми какво се е случило!

— Заспала съм, докато проверявах контролни. Аз... аз сънувах — опита се да обясни тя. — Имаше прозорец. Часовник...

Гласът ѝ все още беше сънен. Тейлър си спомни как изглеждаше тази сутрин, когато му отвори вратата — с унесен поглед, с отпечатана на бузата ѝ възглавница, ужасно сексапилна.

— Нещо ме преследваше.

— Сигурно съм бил аз.

— Беше някакъв кошмар...

— Значи не съм бил аз.

Ванеса започваше да идва на себе си. Не беше чак толкова трудно да анализира съня. Бе затворила прозореца привечер и бе погледнала часовника с мисълта, че всяка отмерена секунда отдалечаваше възможността да види Тейлър тази вечер. Реши да не споделя мислите си с него.

Мъжът помълча и каза:

— Добре ли си?

— Учениците ми са временно спасени — додаде мрачно тя.

— Какво откри?

— Можем да отхвърлим идеята за холограмния апарат. Не е толкова просто да се проектира реалистично изображение. Трябва да се създаде триизмерен образ, което е доста сложно, и да има стъклена повърхност със специално покритие.

— А учениците ти могат ли да се доберат до подобно нещо?

— Всичко е твърде сложно. Подобни трикове използват в Холивуд, и то само специалисти. Никой не може да го направи без предварителна подготовка или поне, без да остави следи.

— Значи отново се връщаме на първоначалната ти теория.
— Призрака ли имаш предвид? За мен това не е теория.
— Ако имаш нужда от компания...
— Нямам. Той едва ли ще ми направи повторно посещение.
Тейлър замълча и каза:

— Не знам дали си струваше, но и аз се порових. Агентът, от когото купих „Вълчия дол“, ще провери кои са били предишните собственици. Поне ще разберем дали призрачното ти приятелче има навика да се появява без предупреждение. Ще открием кой е живял тук някога и дали...

Тя бе видяла призрак. Нямахше друго обяснение. Целия следобед си го повтаряше, но едва сега си позволи да заговори открито и усети, че спокойствието ѝ се изпарява и започва да губи самообладание.

— Може би следващия път, когато се появи, ще се обърна към него по име и ще си побъбрим. Здравейте, господин Призрак, как са работите в призрачното царство? Наскоро да сте висял от някое дърво...

Тейлър усети истеричната нотка в гласа ѝ.

— Идвам веднага!

— Няма нужда. Късно е...

— Ще пристигна към края на вечерните новини. Да не се уплашиш, когато чуеш звънеца.

И наистина, той пристигна точно в края на новините. Носеше кафяв плик. Упъти се право към кухнята и го остави на масата. Ванеса го последва.

— Чувствай се като у дома си.

Той не обърна внимание на саркастичната забележка. Разположи се в кухнята, сякаш бе негова и отвори шкафа, където тя държеше кафето.

— Защо ми се стори тази сутрин, че имаш кафе без кофеин? А, ето го!

— Какво си решил да правиш?

— Ирландско кафе.

— С уиски ли?

— Аха! И разбита сметана. Дай чаши и ще ти покажа как се слага захар по ръба.

— Много добре ми е известно как става — уведоми го тя.

— Чудесно! Значи за мен остава само да разбия сметаната. Дай каквото трябва.

Не можеше да се начуди на нахалството му. Нахлуваше в къщата ѝ или на разсъмване, или посред нощ, настаняваше се в кухнята ѝ и се опитваше да я командва.

— Ще ти дам аз каквото трябва. Камшик, за да плющи в такт с думите ми — промърмори тя.

За нещастие Тейлър не я разбра.

— Какво си мърмориш, да не би да ме гониш — пошегува се той.

Тя се намръщи и поясни:

— Имах предвид миксера.

Ванеса отвори един от шкафовете.

— Вземи си каквото ти трябва.

Тейлър не разбра с какво бе успял да си спечели незаслужения ѝ гняв. Реши, че най-доброто разрешение за момента ще бъде мълчанието и се зае със сметаната.

— Чашите са готови — обяви Ванеса след две минути.

— И аз съм почти готов със сметаната. Ела да държиш миксера, а аз ще отворя бутилката уиски.

— Има нужда от още малко захар.

— Ами сложи тогава! — Най-сетне той изсипа сметаната върху кафето и я оформи като облаче с лъжицата. Подаде ѝ едната чаша. — Заповядай! По предписание на лекаря.

— Ти не си ми лекар, Тейлър.

— Нито пък съветник. — Леко стисна ръката ѝ над лакътя.

Тя го погледна.

— Защо дойде?

Тейлър се загледа в облачето в чашата си.

— И аз започвам да си задавам същия въпрос. Дойдох, защото се тревожех за теб. По телефона ми се стори, че имаш нужда от някой до себе си и от глътка силно питие.

Ванеса седна на дивана, подгъна внимателно крака под себе си, за да не разлее кафето, намести възглавничките с рамене и се отпусна удобно. Тейлър се настани до нея.

Тя разбърка сметаната с пръст и го облиза внимателно.

— Приятно е да знаеш, че някой го е грижа за теб, нали?

— С всеки е така.

Ванеса отпи замислено, изхрупа кристалчетата захар и с удоволствие преглътна горещото ароматно кафе, което опари гърлото ѝ и разля топлина по цялото ѝ тяло. Тя се усмихна и рече:

— Особено когато става въпрос за жени?

— И колкото са по-хубави, толкова по-добре — додаде той и се ухили на шегата си.

— Идеята ти наистина е чудесна — призна Ванеса, макар и с нежелание, и отново отпи от кафето. — Вчера бяхме на вино, тази вечер на уиски...

— Беше вместо лекарство — окуражи я Тейлър.

— Ще си спомня тези думи, когато се присъединя към сбирките на анонимните алкохолици.

— Преживя истински шок. Алкохолът ще те приспи, ще те отпусне...

— Ако заспя, обещавах ли да не ме будиш?

— Наистина ли ми се сърдиш за тази сутрин или просто си го изкарваш на мен, защото няма на кой друг?

Тя направи физиономия и отново отпи.

— Не е толкова весело да се правиш на изпаднала в беда девица, колкото на състрадателен герой.

Той погали нежно бузата ѝ с пръст.

— Искаш ли да поговорим за това или предпочиташ за нещо друго?

— Все се чудя защо този... Как до го нарека... се появи и дали ще се върне отново?

— Ако открием чий е духът, може би ще разберем и дали се е появявал преди. — Тейлър наведе глава.

— Намразих тази фраза.

— Коя? — попита меко Тейлър.

— Може би. — Тя допи кафето си и се облиза.

— Защо не ме остави аз да го направя — попита той и проследи с палец очертанието на устните ѝ.

— Предпочитам да ме прегърнеш.

— Попита ме защо дойдох — рече Тейлър, взе празната ѝ чаша и я остави на масата. Протегна ръце и я притегли към себе си. — Заради това.

ШЕСТА ГЛАВА

— Всичко си е съвсем наред.

Ванеса погледна раздразнено служителя от отдела за оплаквания на клиентите, Том Бърли — едър мъж, който сигурно доскоро бе работил на строителните площадки. Цели петнадесет минути бе оглеждал, опипвал прозорците и проверявал уплътнителите.

— Но нали и вие усещате течението? — настоя Ванеса.

— Понякога се появява течение. Кой знае! Може коминът да не тегли добре.

— Той е затворен, защото не ползвам камината.

— Поне съм сигурен, че прозорците са добре уплътнени.

Ванеса се намръщи. Защо ли й трябваше толкова да бърза след работа? Само си загуби времето. Бърли й подаде документ.

— Подпишете тук, за да удостоверите посещението ми.

Ванеса прочита текста.

— Но тук пише, че дефектите са отстранени!

— Не мога да поправя нещо, което не е развалено — отвърна Бърли. Личеше, че вече губи търпение.

— А има ли начин, по който да удостоверя, че сте били тук, но че не съм доволна и че нищо не е направено?

— В графата за забележки — изръмжа служителят.

Тя написа необходимото и му върна документа. За нейна изненада Бърли докосна една от розите.

— Красиви рози! Още с влизането усетих аромата им. Жена ми обича рози. Винаги й купувам за годишнината от сватбата.

— Това е чудесно.

— Довиждане, госпожице. Имам и други посещения. — Бърли се отправи към вратата. В този момент някой позвъни. Той се извърна към Ванеса. — Идват ви гости.

Тя му направи знак да отвори.

— Господин Стивънсън! — възкликна служителят и се изпъна пред шефа си.

Тейлър влезе в антрето, също много изненадан.

— Бърли?

Бърли сякаш загуби способността си да говори. Ванеса се намеси.

— Извиках човек от отдела за оплаквания на клиентите заради течението. Все си мислех, че един от прозорците...

— Откри ли нещо? — обърна се Тейлър към Бърли.

— Не, господине. Проверих всичко много внимателно.

— И нищо ли не откри?

— Абсолютно нищо. — Поколеба се малко и изказа предположението си. — Може да е от комина.

Тейлър погледна Ванеса.

— Ще проверим.

— Ами добре тогава — побърза да си измъкне Бърли. Очевидно присъствието на шефа му го смущаваше. — Имам още посещения. Освен ако не искате отново да проверя...

— Няма нужда. Сигурен съм, че си си свършил добре работата. Както винаги.

— Да, сър. Ами, довиждане.

— Как го постигаш? Да не би да подлагаш служителите си на специална дресировка? — попита озадачено Ванеса, след като Бърли побърза да си тръгне.

— Просто някои хора губят и ума и дума, когато пред тях застане по-висшестоящ — обясни Тейлър. — Нямаше никаква причина да се страхува от мен, ако си е свършил добре работата. — Тейлър повдигна брадичката й. — Каж ми, като клиентка, какво е мнението ти? Той свърши ли си работата или погледна отгоре-отгоре?

— Положи всички усилия.

— А имаше ли някакъв проблем?

— Не. Само ми се искаше да открие нещо, което да обясни нещата. Не мога да се справя с това течение.

— Аз ще проверя комина — обеща той и я прегърна. — Не мога да позволя клиентите да остават недоволни. — Устните му бяха толкова близо до нейните, че думите му бяха като плаха ласка преди целувката.

За пръв път я целуваше, когато не беше притеснена и разстроена, и тя с наслада се остави в ръцете му.

Тейлър усети потръпването на тялото ѝ и разбра, че очаква омаята да продължи. Той вдигна глава и се усмихна.

— Смея да твърдя, че умееш да се целуваш, когато не мислиш за призраци.

Ванеса го потупа по гърба и се засмя.

— Трябва да опиташ, когато наистина съм в настроение.

— Няма да изпусна момента, но сега ще се въздържа. Трябва да тръгваме.

Тейлър бе позвънил в училището тази сутрин, с молба Ванеса спешно да му се обади в офиса. Когато тя се свърза с него през междучасието, той ѝ обясни, че е открил една жена, с която трябва да поговорят. Занимавала се с недвижими имоти — казвала се Фелпс.

— Добре, но...

— Ванеса, извини ме, но в момента имам работа. Ще мина да те взема малко след пет, става ли? — Той едва дочака отговора ѝ.

— Кажи ми нещо за тази жена — помоли тя, когато той се канеше да потегли с колата. — Мислиш ли, че знае нещо?

— Баща ѝ е купил земята през четиридесет и шеста. След смъртта му тя я наследила и препродала, без съмнение на печалба.

— Нали каза, че се занимава с недвижимо имущество?

— Да, бизнесът ѝ процъфтява. Компанията ѝ е известна.

— А тя знае ли защо искаме среща с нея?

— Не. Казах, че се интересуваме от един парцел. Ако започнех да ѝ обяснявам, можеше и да ми откаже. Освен това — добави той и за миг отклони поглед от движението, — след това те каня на вечеря.

Ванеса разлисти някаква тънка книжка.

— Взех тази книга от библиотеката. Нямаха нищо друго за призраци.

— Откри ли нещо интересно? — попита Тейлър след няколко минути. Ванеса се бе задълбочила в книгата.

— Първите страници са много общи. Никой не знае дали те съществуват, или не, но има автентични свидетелства за срещи с призраци. Съществуват три виждания: че има призраци, че няма и че е възможно да съществуват.

— Съмнявам се дали подобно писание би спечелило Пулицър.

— Втората глава май е по-интересна. Слушай! Тъй като не са представени убедителни доказателства за съществуването им, смята се,

че призраци, които се появяват в човешки облик, са духовно превъплъщение на човека, който някога е живял.

— Този е истински Шерлок Холмс!

Задълбочена в книгата, Ванеса продължи.

— Очевидно полтъргаистите са нещо коренно различно. Те са призраци, които вдигат шум. — Тя прочете още няколко параграфа наум, изкиска се на нещо и се обърна към Тейлър. — Имало и шегобийци в света на сенките.

— Демоничен писък, идващ направо от ада, също като в пубертетските трилъри?

— Да, интересуват се предимно от деца в пубертета и...

— Какво?

— ... от отдадените на Бога — довърши тя.

— Отец Джо.

— Това, което видях, бе образ на човек, а тук се казва, че полтъргаистите не приемали човешки облик.

— В момента спориш сама със себе си — отбеляза Тейлър.

— Просто защото не знам на какво да вярвам. Дори не знам в какво искам да повярвам — въздъхна Ванеса отчаяно. Тейлър зави по тясната алея.

— Имението на Фелпс се пада отдясно, след около три пресечки. Дано госпожа Фелпс успее да отговори на въпросите ни.

Ванеса въздъхна и опря глава в стъклото. Тейлър се пресегна и повдигна брадичката ѝ.

— Горелавата, малката! Ако тя няма информация, просто ще трябва да намерим някой друг.

Къщата се оказа масивна постройка. Вътре дървените ламперии, дебелия килим и тежките мебели, не оставяха съмнение за богатството и благосъстоянието на собственика. Ванеса и Тейлър съобщиха, че имат уговорена среща с госпожа Фелпс и икономката учтиво ги покани.

Тейлър седна и неспокойно кръстоса крака. Очевидно не е свикнал с бездействие и чакане, помисли си Ванеса, докато го наблюдаваше. Само след минута, той се обърна към нея и прошепна:

— Чувствам се като при зъболекар.

— А аз като при гинеколог.

След пет минути Тери Фелпс се появи. Червеното ѝ сако, бялата шемизета и черна пола бяха в тон с изисканата обстановка и ненатрапваща се изисканост на къщата. Тя бе висока, слаба, добре поддържана жена около петдесетте. Само сребристите коса и бръчиците около очите и устата издаваха възрастта ѝ. След като се представи и се здрависа с двамата, тя ги покани в кабинета си.

— Искахте да поговорим за някакъв парцел? — премина тя направо на въпроса. — Покупка или продажба ви интересува?

— Аз притежавам въпросния парцел. Става въпрос за „Вълчия дол“, ако си спомняте?

Госпожа Фелпс се усмихна ласкаво.

— „Стивънсън&Ко“... Трябваше да се сетя. И с какво мога да ви помогна, господин Стивънсън?

Тейлър се усмихна окуражително на Ванеса, преди да обясни причината за посещението.

— Госпожица Уигинс притежава къща близо до старата ферма. Интересува се от историята на този имот, а аз ѝ помагам да издири предишните собственици.

— Баща ми притежаваше фермата, но никога не сме живели там. Беше запустяла, когато той я купи. — Тя се усмихна носталгично. — Баща ми обичаше да купува земя. Беше предвидил разширяването на градското строителство и покачването на цените на недвижимите имоти. За съжаление, не доживя да види колко прав е бил. Спомням си, че купи на търг няколко малки ферми.

— Кой разиграваше търга?

— Земеделската банка в Кропвил. Собственикът ѝ влязъл във владение на тези ферми още по време на Голямата депресия. Тогава земята не била на сметка, а и никой не я обработвал. Правил сондажи с надеждата да открие нефт. — Госпожа Фелпс погледна строго Тейлър. — Не се подлъгвайте по слухове за нефт във „Вълчия дол“. И капка няма. Дори се учудвам, че не сте се натъкнали на сондажните кладенци още от времето преди стария Вандовър да предложи земята на търг.

— Открихме един от кладенците в южния край — отвърна Тейлър. — Проучихме геологическите данни и се оказа, че мястото е напълно безперспективно за търсене на нефт или газ.

— Както разбирам, не нефтът, а друго ви интересува?

— Живял ли е някой там, преди баща ви да купи фермата?

— Няколко семейства. Баща ми смяташе да дава мястото под наем на ветерани от войната, които искаха да се установят и да създадат семейства. Но не всички разполагаха с достатъчно пари, за да купят имот. След първите десетина-дванадесет кандидата беше готов да продава и на по-ниска цена.

— Не можеше да задържи наемателите ли? — попива нетърпеливо Ванеса.

— Всички твърдяха, че се явявали призраци — обясни госпожа Фелпс. — Звучи глупаво, но знаете как плъзват слуховете в малките провинциални градчета, ако няколко магазина, банка и шепа жители могат да се нарекат град. Щом някое семейство се нанесе и чуеше поукрасения разказ, скоро започваха и на тях да им се привиждат разни небивалици.

Ванеса усети, че ръцете ѝ овлажняват. Стисна здраво стола и въпреки че устата ѝ бе пресъхнала, попита:

— Знаете ли... нещо по-конкретно за тази ферма?

— Предполага се, че духът на стария господин О'Мали се връща на това място. Той е притежавал фермата, когато банката му я отнела. Според слуховете, младата и красива госпожа О'Мали решила да си спести унижението да я изхвърлят от дома ѝ и избягала с някакъв търговец. О'Мали бил толкова отчаян, че се самоубил.

— Как се е самоубил? — попита Тейлър.

— Наистина ли не сте чували тази история? Много е интересна. Напил се до забрава и се обесил на дъба до къщата.

Ванеса си пое шумно въздух.

— Не исках да ви плаша — извини се госпожа Фелпс. — Та това е само една стара легенда, със сигурност доста поукрасена, докато се е предавала от уста на уста. А и дъба едва ли е още там.

— Там е — увери я Ванеса.

— Казват, че духът на О'Мали не може да намери покой, тъй като са го погребали извън оградата на старото гробище, близо до пътя. Благочестивите граждани не могли да допуснат един самоубиец на свята земя.

— О, господи! — възкликна Ванеса.

— Странно, нали? И само като си помисля, че и едно поколение още не е минало. Та затова никой не е живял там след смъртта на

О'Мали, поне докато баща ми не разчисти цялата ферма и не започна да я дава под наем.

— А знаете ли кога се заговори за вълците? — поинтересува се Тейлър.

— Доколкото знам, в началото на четиридесетте. Размножили се толкова много, че щатските власти започнали да правят хайки. Когато баща ми купи земята, вече всички наричаха този край „Вълчия дол“.

— А аз си мислех, че единствената причина е бил броят на вълците — предположи Ванеса.

— Едва ли трябваше да ви разказвам всичко това — отвърна загрижено госпожа Фелпс.

— Няма проблем — намеси се Тейлър. — Щях отдавна да й разкажа това-онова, но предположих, че една учителка по история сама е изровила всички пикантни истории, свързани с мястото, където живее. — Усмихна й се дяволито, а тя го възнагради с гневен поглед.

И тримата замълчаха.

— Хайде, разказвайте! — подкани нетърпеливо Ванеса.

Тейлър си пое дълбоко въздух.

— Вълците тормозели местните фермери, отвличали добитъка и щатските власти обявили награда от пет долара за убит вълк. За да получат наградата, ловците трябвало да представят отрязаните уши на вълка като доказателство. Кой знае защо, започнали да окачват труповете на телената ограда на запустялата ферма.

Ванеса потръпна от отвращение.

— Но защо?

— Край оградата минавал пътя към града — поясни госпожа Фелпс. — Когато хората минавали и видели нов труп, имали повод за клюки и разговори.

— Щях да ти разкажа тази история, но си мислех, че я знаеш.

— А знаете ли нещо повече за О'Мали, за семейството му?

— Разказах ви всичко, което съм чула. Почти съм сигурна, че повечето е измислица и преувеличение.

Телефонът звънна и госпожа Фелпс се извини и вдигна слушалката. Изслуша секретарката си, благодари и затвори.

— Моля да ме извините. Едва ли ще мога да ви разкажа нещо повече, защото имам ангажимент с клиент тази вечер.

Тейлър и Ванеса разбраха, че разговорът е приключил. Благодариха и си тръгнаха.

— Трябва да обсъдим много неща — каза Тейлър, когато седнаха в колата.

Спряха в малък ресторант и си избраха крайна маса със свещник. Меката светлина, ненаатрапчивата музика и вкусната храна разсеяха и поуспокоиха Ванеса. Разговорът се въртеше около нейната работа, проблемите с учениците, докато накрая и двамата се отдадоха на спомени за детските си лудории.

— Все разказваш какъв палавник си бил — подхвърли Ванеса. — Как успя да станеш толкова добър предприемач?

— Всъщност, създадох „Стивънсън&Ко“ напук.

— Напук на кого?

— На баща ми. Едва завършил училище, започнах работа. Скоро знаех всичко за строителството, или поне така ми се струваше.

— Осемнадесетгодишните знаят всичко — отбеляза сухо Ванеса. Тейлър кимна.

— Започнах да настоявам за по-добра и високоплатена работа. Искях да стана ръководител по изпълнението на проектите. Баща ми заяви, че първо трябва да завърши колеж. Той не смяташе, че синът на шефа е нещо повече от всички останали. Не бях никак очарован от това развитие на нещата.

— И затова се отдели, за да докажеш себе си?

— Пробвах, но след няколко месеца разбрах, че не съм стигнал доникъде. Тогава татко предложи да се върна на работа при него и едновременно да уча в колеж. Обеща, че ако взема диплома за инженер и изуча основните положения в мениджмънта и маркетинга с недвижими имоти и строителство, ще ми помогне да открия филиал.

— И ти прие...

— Още бях бунтар, но не и глупак. Вече бях разбрал, че няма да постигна нищо, ако се опитвам да накажа родителите си заради развода им. Изкарах колежа и открих „Стивънсън&Ко“, филиал на компанията Стивънсън. „Вълчия дол“ бе първият ми проект, осъществен напълно самостоятелно.

— Надявам се, че се разбираш добре с баща си?

— О, да! Не можеш да си представиш колко беше горд, когато му върнах началния капитал, и то с лихвите.

Цял час бърбиха, без да позволят на призрака да помрачи настроението им. Когато сервитьорката им донесе кафето, „Вълчия дол“ отново потъна в сянка и духът на О’Мали се промъкна между тях. Ванеса се опари с горещото кафе и остави чашата си.

— Вече няма никакво място за съмнения.

— Поне знаем кой е и кога се е случило. Вече имаме представа откъде да започнем разследването.

— Какъв смисъл има да разследваме тази история — попита Ванеса, неспособна да скрие разочарованието си.

Тейлър се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Да си осведомен е вече предимство — увери я той.

— Това и за призраците ли се отнася? И свръхестествените явления ли се подчиняват на общовалидни правила?

Беше готова да се разплаче и Тейлър се почувства безсилен, защото не знаеше как да я утеши. Ако бяха сами, щеше да я прегърне, да я погали по косата, да я целуне. Стисна окуражително ръката ѝ.

— Нали каза, че те е молел за помощ. Може би трябва да разберем как да му помогнем.

— За да намери покой? Може би просто иска да бъде пренесен в гробищата и на кръста да пише „Почивай в мир“?

— Може и така да е. А може и да не е толкова просто. Не мислиш ли, че си заслужава да разберем?

Допиха кафето си в мълчание. Ванеса очерта с пръст ръба на чашата, загледана замислено в утайката, а после бутна чашата настрана.

— Благодаря ти за подкрепата, Тейлър. Винаги си до мен, когато имам нужда от приятел.

— Не мисли, че правя всичко само от приятелски чувства. Имам и задни мисли.

Само Тейлър би могъл да каже нещо, колкото на шега, толкова и наистина.

В интимната обстановка на малкия ресторант бе лесно да забрави, че животът ѝ се бе променил най-неочаквано в една неделна нощ и да се потопи в пламенния поглед на мъжа срещу нея. Затвори очи, пое си дълбоко въздух, изпълнена със задоволство, че са заедно тази вечер. Усети нежната милувка на ръката му и бавно вплете пръсти в неговите.

Палецът му потриваше леко и чувствено дланта ѝ и тя не се опита да прикрие вълнението, което изпитваше в този миг.

Тейлър забеляза реакцията ѝ и проговори дрезгаво:

— Цели царства са били унищожавани заради един поглед като този, с който ти ме дари.

— Хайде да тръгваме — помоли тя. Тук, макар и за няколко минути, бяха успели да се отърсят от натрапчивите мисли за призрака. — Той ще ме обсеби отново, щом излезем оттук.

— Да, и двамата усещаме присъствието му — отбеляза Тейлър.

— Не мога да забравя разказа на госпожа Фелпс — рече Ванеса, когато се качиха в колата. — Нали чу? И едно поколение още не е минало. Нищо чудно да има някой, който си спомня самоубийството на О'Мали.

— Някой старец, живял по тези места?

— Приятелите на книгата от местното литературно общество смятат да издирят стари хора, кореняци, и да вземат интервюта от тях за начина им на живот и различни събития и случки. Керън все се опитва да ме накара и аз да се включа. Ще я попитам за някои имена.

— Чудесна идея! — одобри Тейлър. — Аз пък си мислех за някакви документи, като смъртния акт на О'Мали, но информацията там ще е малко, ако изобщо намерим нещо.

Беше десет, когато пристигнаха. Тейлър паркира на алеята пред къщата на Ванеса и се обърна към нея.

— Искаш ли да се разходим до нас и да изпием по едно ирландско кафе?

— Не, предпочитам да си легна. В събота вечер не можах да спя, а някои хора, няма да споменавам имена, ме държаха будна до полунощ в неделя, събудиха ме призори на следващата сутрин, а снощи пак не се сетиха да си тръгнат до малките часове.

— Неблагодарница — пошегува се Тейлър. Беше ясно, че тази вечер няма да бъде поканен. Целуна я лекичко и стисна ободрително ръката ѝ. — Ако имаш нужда от мен, знаеш, че съм на съседната улица, нали?

Ванеса го погали и също го целуна леко по устните.

— Благодаря ти за всичко.

Усети как той стисна зъби и чу как си пое въздух на пресекулки, докато ръцете му обгърнаха талията ѝ.

— Значи е твой ред да ми помогнеш, Ванеса, за да мога да прогоня проклетия призрак от живота ни. Ще го направя, дори ако се наложи да изпълня някой ритуален танц по пълнолуние.

Бе толкова сериозен, че Ванеса не посмя да се разсмее. Усети прилив на нежност и го прегърна.

Усети как я притискат ръцете му и леко прокара език по устните му. Покри врата му с бързи целувки, а той простена и ръката му се плъзна по гърба ѝ.

— Лека нощ, Тейлър — прошепна тя задъхано. Тейлър си тръгна, решен веднъж завинаги да се отърве от призрака натрапник.

СЕДМА ГЛАВА

Ванеса съвсем не преувеличи, когато каза на Тейлър, че е уморена до смърт. Искаше да навакса безсънните нощи. Въздъхна тежко, ритна обувките си и се стовари тежко на канапето.

На масичката я чакаха още писмени работи, но самата мисъл да разчита йероглифите на възпитаниците си, ѝ бе неприятна. Контролните можеха да почакат. Реши да се премести в спалнята, преди да се е отпуснала и унесла на канапето.

Трябваше да си свали грима и да си измие зъбите. Тъкмо бе облякла една износена нощница и се бе сгушила под завивките, когато чу воя на вятъра.

Странно... До преди малко бе съвсем тихо. Стана, приближи се до прозореца и повдигна завесата. Всичко навън изглеждаше спокойно, почти неестествено притихнало.

Луната бе забулена в тежки облаци, но уличната лампа хвърляше мъждива светлина в двора. Оградата ѝ се стори като забити копия, насочени към индигово черното небе от древни воители, в очакване на дракон, разбуден от вековен сън. И листенце не трепваше, освен безшумно плъзгащите се облаци.

Ванеса реши, че воят ѝ се е причул, но в този момент нов порив на вятъра профуча през клоните на дъба и се блъсна в прозореца. Застина в очакване да чуе далечен тътен на гръмотевица, но всичко тънеше в гробовна тишина. Постоя още няколко минути, загледана в неподвижните листа. Отново се бе възцарил злокобен покой.

Ванеса пусна завесата и се сгуши в мекото легло. След няколко минути вече спеше дълбоко като бебе...

Часовникът върху камината тиктакаше равномерно и ясно, сякаш отмерваше ударите на човешко сърце. Вятърът леко повдигаше завесите, носейки тежък аромат на разцъфнали рози. Бе довольна, щастлива и си тананикаше, докато разбъркваше супата на печката. Изведнъж усети странно предчувствие. Песента замря на устните ѝ и нещо привлече погледа ѝ към прозореца.

Съзря силует на едър мъж, черен и зловещ. От него лъхаше заплаха. Напираше да влезе в къщата и тя не бе в състояние да го спре. Страх и омраза сковаха тялото ѝ. Тя знаеше кой е той. Злокобен и заплашителен, призракът протягаше към нея костеливи пръсти, отнемайки ѝ и последното зрънце надежда.

Мъжът изви присмехулно устни и заговори, но до слуха ѝ не достигна нищо. Тя извърна глава и притисна ушите си с длани, за да пропъди ужасното видение.

Знаеше, че е незащитна. Не бе в състояние да се опълчи на злото. Сърцето ѝ биеше като пленена птица. Той не биваше да я докосва! Понечи да побегне с всички сили, но не можеше да помръдне от мястото си. Призрачната фигура впи пръсти в нея. Усети болката в крака си — разкъсваща, пареща.

Часовникът удари едновременно с ужасяващия писък, който се изтръгна от гърлото ѝ. В този миг чу странно жужене. Дръпна се, въпреки разкъсващата болка, решена да не се предава.

Прозорецът! От него струеше мамеща светлина. Въпреки че призракът продължаваше да владее волята ѝ, въпреки нечовешката болка, тя се устреми натам. И когато най-сетне достигна светлината, съзря друг силует, по-дребен. Застина, щом го видя, и разбра. Нов пронизителен писък се изтръгна от гърдите ѝ, последван от втори, трети... Неистовите ѝ писъци се смесиха с оглушителното тиктакане на часовника и приглушеното жужене.

Злото се нахвърли върху нея. То я покоряваше. Усети го да прониква в нея. Беше отвратително усещане. Стенейки, тя извърна поглед към силуета в ореол светлина...

Изведнъж Ванеса се изправи в леглото и притисна с ръка препускащото в гърдите си сърце. Познатите предмети в стаята не пропъдиха сковаващия страх. Отметна завивките, втурна се в тъмнината през дългото антре към хола. Опита се да запали с треперещи ръце нощната лампа, но я прекатури. Набра телефона на Тейлър.

Хайде, вдигни слушалката! Хайде! Господи, помогни ми! Вдигни слушалката...

— Тейлър?

— Идвам веднага!

Той затвори, но Ванеса продължи да стиска слушалката, сякаш това бе единственото ѝ спасение. Все още усещаше ножа в гърдите си и неописуем страх. Часовникът върху камината отмери единадесет и тя се стресна. Пое си дълбоко въздух и потръпна.

Не знаеше колко дълго бе чакала, когато Тейлър почука на вратата. Тя пусна слушалката и се засуети с веригата и резето на вратата.

Отвори със замах и се отпусна в ръцете му. Вкопчи се в ризата му и се притисна към него.

— Ванеса? Какво има? Какво се е случило?

— Съ-сънувах ужасен сън! — едва успя да изрече тя. — У-у-ужасно беше! — Едва произнесла тези думи, тя се сгърчи конвулсивно и неудържимо заплака.

Тейлър бутна с рамо вратата и влезе. Продължи да я прегръща, като галеше гърба ѝ и шепнеше нежно, но не можеше да я успокои. Най-сетне я вдигна на ръце и я отнесе до канапето. Седна и я сложи на коленете си, докато риданията ѝ заглъхнаха. Отмести полепналите кичури коса от лицето ѝ и я целуна по челото.

— Ще ти донеса кърпичка — каза той. Тя кимна, а той я целуна още веднъж. — Връщам се веднага.

Донесе навлажнена кърпа и избърса лицето ѝ. Ако не бе толкова изтощена, би се разплакала отново при допира на грижовните му ръце. Подсмръкна още веднъж и каза:

— Обикновено не се държа така глупаво. Просто... Ами, никога преди не съм имала такива кошмари, поне не като този. Всичко бе като на живо... — Прегърна го през кръста, притискайки се отчаяно към него. — Събудих се от писъци, но... — Вдигна глава и го погледна. Очите ѝ бяха пълни с ужас. — Това беше моят глас! О, Тейлър! Дали и миналия път не съм била аз? Всичко бе толкова истинско, сякаш не сънувах. Чух писъците и се събудих. Бях напълно убедена, че...

Той отново притисна главата ѝ към гърдите си и я погали.

— Не бива да мислиш, че тези два случая са свързали. Може би тази нощ насън си преживяла първия път, когато си чула писъците.

— Страхувам се, Тейлър! Полудявам...

— Сънувала си кошмар. След всичко, което си видяла, и което научи днес, кой не би сънувал кошмари? — Замълча, за да ѝ даде

възможност да възприеме чутото. — Спомняш ли си какво точно сънува?

— Същото като снощи. — Каза го с изненада, едва сега осъзнала, че сънищата си приличат.

— Часовник и прозорец ли?

Тя кимна и се притисна към гърдите му.

— Но този път всичко бе много по-истинско, а аз бях част от съня. Миналия път все едно гледах филм, но този път бях действащо лице. Имаше някакъв тъмен, ужасен силует...

— На кого ти заприлича?

— Нямам точна представа. Беше мъж, но не можах да го видя добре... Втурна се към мен и аз не можах да избягам.

— Опитай се да не мислиш повече за това — каза Тейлър и прокара пръсти през разрошената ѝ коса.

Не можеше да се отърси от мисълта, че държи в прегръдките си една толкова привлекателна жена, която силно желаше. Имаше нещо много възбуждащо в мисълта, че тя се нуждае от него.

Ванеса се размърда и въздъхна.

— По-добре ли се чувстваш? — попита той и тя кимна. Целуна я по косата. — Можем да си направим ирландско кафе.

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Ако направя мляко с какао, ще изпиеш ли една чаша? Нали ще останеш още малко?

— Разбира се.

Ванеса се освободи от прегръдката му, стана и в този момент забеляза смачканата си износена нощница.

— Май трябва да...

— Стига глупости. Вече я видях.

Беше усетил и гърдите ѝ, когато се притискаше в него. Проследи я с поглед, докато отиваше в кухнята, неспособен да откъсне очи от изваяните ѝ крака.

Когато приготви какаото, тя се обърна към него.

— Имам бисквити. — Стори му се, че го казва малко притеснено. Разбра защо, едва когато извади кутията. Бисквитите бяха във формата на малки мечета. Тя присви очи и го погледна закачливо. Той вдигна примирено ръце.

— Нищо не съм казал.

— Присмиваш ми се, нали?

— Винаги се усмихвам, когато съм около теб. Истински ухилен глупчо. Сигурно това са признаците на любовта.

Беше неин ред да се засмее.

— И на теб не ти се отразяват добре безсънните нощи.

— Те са резултат от силното желание, което предизвикваш у мен.

— Ако причината бе в неудовлетворените желания, то целият свят щеше да е пълен с усмихнати лица.

— Да разбирам ли, че се чувстваш по-добре?

— Беше само сън. Но го приех много сериозно. — Тя разбърка какаото и отново погледна Тейлър. — Случвало ли ти се е да сънуваш кошмар?

— Не. Но съквартирантът ми в колежа бе преживял страшна катастрофа и се будеше от собствените си викове. Ужасът му бе неподправен, Ванеса. Също като твоя.

— И той ли ти висеше на врата и плачеше на гърдите ти?

— Не. Веднъж се събуди и едва след като се изтръгна от ужаса, ми каза, че сънува един и същ кошмар.

— Искаш да кажеш, че ако се повтаря, ще свикна? — попита Ванеса и изключи печката.

— Аха. — Прилепналата нощница му пречеше да събере мислите си.

Тя отвори шкафа, в който държеше чашите. Свали само една. Другите бяха прекалено високо. Протегна ръка, но не успя да ги достигне. Нощницата се вдигна и Тейлър положи нечовешко усилие, за да постъпи като джентълмен.

— Дай на мен... — Гласът му замря. Едва изрекъл думите, Ванеса се отпусна назад и се облегна на напрегнатото му тяло.

Прииска му се нощницата и дантелените бикини, които така добре си представяше, а и неговите дрехи, да изчезнат. Той потръпна при допира. Не виждаше нищо друго, освен тялото ѝ. Ванеса се извърна и в очите ѝ прочете същото желание.

Вплете пръсти в косата ѝ, а с другата ръка я притисна към себе си. Възбудата им пламна с още по-голяма сила.

Очите му се спряха на лицето ѝ, преобразено в очакване на целувката. Устните ѝ бяха полуотворени, приканващи. От очите ѝ

струяха невинност, възхита и желание. Наведе глава и докосна нежно устните ѝ.

Страстта, която изпитваше към нея, го плашеше. Никога през съзнателния си живот не се бе чувствал така запленил от някоя жена. Не можеше да престане да мисли за Ванеса, искаше непрекъснато да са заедно, не само да я прегръща, а да я закриля, да вижда усмивката ѝ.

Притисна устни към нейните и не усети съпротива. Целувката им стана по-дълбока и страдна. Ръцете ѝ се плъзгаха настойчиво по гърба му. И той не можеше да спре да гали копринено меката ѝ кожа.

Ванеса се облегна на шкафа и усети силната му възбуда.

Тейлър прекъсна целувката с истинско нежелание и се отдръпна, като я погали по косата.

— Нали не беше това причината да ме извикаш?

— Не... Не съм сигурна.

Той не откъсваше поглед от лицето ѝ. Страните ѝ бяха поруменели, очите ѝ искряха, а устните ѝ бяха подпухнали от целувки. Тейлър не знаеше как ще се въздържа да стои далече от нея. Красотата ѝ го покоряваше, но безпомощността ѝ го задължаваше да я пази.

Наложи си да се отдръпне. Защо животът бе толкова несправедлив към почтените мъже?

Стоеше с гръб към нея, но усещаше всяко нейно движение. Тя сипа такаото в чашите и ги постави на таблата. Въздъхна дълбоко и я последва в хола.

Ръцете на Ванеса трепереха толкова силно, че се уплаши да не разлее чашата, докато я поднасяше към устата си. Дори се учуди как е успяла да пренесе таблата невредима. Струваше ѝ се, че случилото се в кухнята е било сън. Опита се да си спомни как всичко бе станало толкова бързо и неочаквано.

Нищо не каза, когато Тейлър седна срещу нея. И двамата мълчаха. Тейлър отвори кутията с бисквити и изсипа цяла шепа върху една салфетка. Изяде няколко, а след малко и Ванеса се пристраши и протегна ръка. Напрежението между тях постепенно намаляваше и когато погледите им се срещнаха, те се разсмяха. Сцената бе толкова комична — двама възрастни, здравомислещи хора седяха посред нощ в хола, похапваха бисквити във формата на мечета, след като само преди малко се бяха целували страстно.

Ванеса се учудваше, че първата ѝ реакция бе да позвъни на Тейлър. Бе уверена само в едно, че няма сили да понесе нов подобен кошмар. Но не бе сигурна дали треперенето на ръцете ѝ се дължи на страшния сън, на целувките, или на комбинацията от двете преживявания. Допиваха какато, когато тя се претраши да заговори.

— Сънувах един и същи сън. — Тейлър я погледна. — Миналата нощ и тази. Просто сега бе много по-подробен. — Замисли се за миг. — Никога не ми се е случвало досега сънищата ми да се повтарят.

— Съвръзано ли е по някакъв начин с теб?

— Това за прозореца е ясно. Вчера го отворих, щом се върнах от работа и когато стана студено, го затворих, но продължавах да усещам течение. Тогава звъннах в отдела за оплаквания на клиентите. Все това ми беше в главата, когато си лягах.

— А часовникът?

— Мислех си, че...

— Какво?

След страстните им целувки нямаше какво да губи. Животът бе просто една игра.

— Аз бях... Все се надявах, че ще наминеш, и преди да заспя, погледнах колко е часът. Бях разочарована, защото знаех, че е късно и...

— И никой възпитан човек не би се отбил толкова късно — довърши той вместо нея.

Тейлър дори не се опита да скрие задоволството си от чутото.

— Прав си, възпитаните хора не ходят по къщите в такива късни часове — додаде тя с ехидно-ангелска усмивка.

— Затова ли беше толкова кисела? — пошегува се той. — А на мен ми се стори, че съм те събудил.

— Не се бяхме разбрали да идваш!

— Тогава защо се бе приготвила?

— Ами...

— Феерична роба, парфюм...

Ванеса отвори уста да се защити, но реши да отстъпи, преди да бъде принудена да приеме поражението.

— Добре, виновна съм.

— По дяволите! Не може да бъде!

Ванеса се въздържа да го прати по дяволите. Вместо това дипломатично се опита да се измъкне.

— И все пак притесненията ми заради постоянното течение едва ли са причината за кошмарите, които сънувам.

— Фройд сигурно има по-добро обяснение — подсмихна се Тейлър.

— Чудех се кога ли ще стигнем до него!

Замълчаха и двамата. Ванеса проговори първа:

— Да не искаш да кажеш, че ми трябва психиатър?

— Ти си тази, която трябва да прецени и да вземе решение.

— Не се измъквай!

— Не се измъквам, но ти трябва да решиш, не аз.

— Поне ми кажи мнението си.

— Добре тогава. Видяла си призрак и това те е извадило от равновесие. Затова сънуваш такива страхотии. Според мен си напълно нормална и здрава. — Сигурно прочете благодарността в очите ѝ, защото стана и взе ръката ѝ в своята. — Ела, седни до мен на канапето. Само искам да те прегърна.

Ванеса положи глава на гърдите му. От него се излъчваше топлина и сигурност. Сгушена до него, тя се почувства спокойна и в безопасност.

Ала спокойствието ѝ бързо се изпари, спомнила си деликатното положение, в което бяха изпаднали преди малко в кухнята.

Бе набрала номера му, без да се замисля, уверена, че може да разчита на него. Протегна ръка и го погали по лицето, след това докосна с устни бузата му. Усмихна се, когато видя учуденото му лице.

— Благодаря ти — каза тя.

— Лягай си, ако искаш — предложи Тейлър.

— Не е честно. Ти трябва да ставаш много по-рано от мен.

— Няма да мога да заспя, ако те оставя тук сама. Ще се притеснявам, ще се чудя дали...

— Тейлър!

— Да.

— Знам защо те повиках.

Един мускул трепна на бузата му и тя усети колко е напрегнат. Едва сега си даде сметка колко трудно му е било да се овладее след целувките в кухнята. Никога не бе скривал факта, че тя го привлича, но

Ванеса смяташе, че мъжете се перчат със сексуалната си мощ, за да има какво да разправят, когато се съберат на някое ергенско парти.

Той я погледна.

— Бъди по-ясна.

— Не е това, което си мислиш, но аз...

Той я погали по косата.

— Опитай се да заспиш, Ванеса.

Преди да му отговори, тя протегна ръце и обви врата му. Притисна глава до сърцето му.

— Когато съм с теб, чувствам, че наистина живея. Моля те, Тейлър, искам да си с мен тази вечер.

Усети лудия ритъм на сърцето му, когато я прегърна.

— Аз съм нормален мъж, Ванеса. Не мога дълго да се въздържа. Не ме моли за нещо, ако не си сигурна, че го искаш. Ако това е някакъв криворазбран начин да ми изкажеш благодарността си...

Тя отметна назад глава и погледите им се срещнаха.

— Ако исках да ти изкажа благодарностите си, щях да ти опека курабийки.

И двамата трепетно очакваха близостта си. Очите им говореха вместо тях.

— Аз съм един изключително щастлив мъж.

— Ти си един чудесен мъж — поправи го тя.

Той я целуна по слепоочието.

— Щастлив — настоя. — Ще се срещнем в спалнята ти.

Ванеса отново го погледна.

— Невероятно! Ти току-що ми определи среща!

— И да не закъсняваш! — Гласът му прозвуча престорено властно и строго. Хвана брадичката ѝ, изви лицето ѝ към своето и се приведе. — Сега ще те целуна, а после и ти мен. Веднага след това ще станеш, ще се качиш в спалнята и... ще ме чакаш. Не се чувствай несигурна или притеснена, защото един истински мъж не би отказал на красива жена като теб. Нямаш представа колко силно те желая! Разбра ли ме? — Той я изгледа закачливо.

— Тейлър...

— Шшт! — сложи той пръст на устните ѝ, след което я целуна страстно. Когато я пусна, тя облегна глава на рамото му и затвори очи.

Чувстваше се като замаяна, напълно изпаднала под негова власт.

— Наистина се целуваш добре, когато си в настроение.

— Този път наистина съм в настроение. Но можеше да бъде и по-добре.

— Колко по-добре? — попита Тейлър и леко захапа ухото ѝ, след което проследи извивката му с език. Ванеса се откъсна от прегръдката му и се изправи, усмихвайки се предизвикателно.

— Значително по-добре, особено след като си спомних, че имам среща и трябва да тръгвам. — Изпрати му прощална въздушна целувка и излезе, убедена, че я изпрати с премрежен поглед.

Влезе в спалнята с усмивката на желана жена. Взе си бързо душ и чу шум от течаща вода в съседната баня. Винаги бе смятала, че спалня и обща баня не са твърде практични. Освен това не понасяше някой да разглежда и пипа тоалетните ѝ принадлежности. Но сега знаеше, че и Тейлър се притеснява.

Очакването засилва нетърпението, реши тя и запали нощната лампа.

Приглади чаршафите, дръпна отгоре пухената покривка и се пъхна в леглото. Почувства се малко смутена, когато си спомни как под влиянието на съня се бе втурнала към телефона, изпълнена с желание да го види.

В този миг Тейлър се появи на прага. Бе свалил ризата си. Гърдите му бяха покрити с кафяви косъмчета.

Седна на леглото и се наведе над нея.

— Нямах представа колко изкусителна изглеждаш!

Ванеса се усмихна и погали възглавницата до себе си.

— Става късно. Няма ли да си лягаш?

— Цял живот съм чакал да чуя тези думи. — Наведе си и я целуна лекичко, преди да свали джинсите си. Остави ги на пода, след което направи същото и със слиповете си.

Не се скри, не се обърна, а тя не откъсна поглед от него. Бе слаб, строен, с ясно очертани мускули. Очите ѝ изумено се спряха на възбуденото му тяло.

— Въздействаш ми така всеки път, когато те погледна или помисля за теб.

Ванеса се смути, затвори очи и се сгуши под завивките. Чу мекото прошумоляване на чаршафите, когато той се пъхна до нея.

Тейлър се подпря на лакът и докосна лицето ѝ, за да я накара да отвори очи. Дъхът му я опари. Доволен, че отново е центърът на вселената ѝ, Тейлър спусна ръка надолу към рамото ѝ. Ванеса забрави притесненията си, докато той проследяваше очертанията на ръката ѝ, вдигна я и целуна всяко пръстче с неизказано обожание.

Нямаше нужда от думи. Тя познаваше този мъж, неговата сила, търпение, доброта. Топлината на тялото му я обгърна и тя се сгуши в него.

Докосна с ръка гърдите му и го погали. Тейлър се остави на нежните ѝ докосвания. Възбудата му причиняваше болка. Пръстите му ласкаво изследваха всяко кътче от тялото ѝ, от шията към гърдите, между бедрата...

Ванеса зарови пръсти в косата му и обходи с устни лицето му, преди да спре в гореща целувка. Усещаше пламъка в телата им и бе неспособна да се отдръпне. От гърлото ѝ се изтръгна чувствен стон.

— Искам да те почувствам вътре в себе си — прошепна тя.

— Тук ли? — попита той и отново плъзна ръка надолу. Ванеса си пое рязко въздух. Тейлър се наведе и докосна с език гърдите ѝ. Усети аромата на парфюма ѝ и лекото ѝ потръпване.

— Загаси лампата — помоли тя. Непрогледната тъмнина подсили усещанията им. Само след миг телата им се сляха с едно-единствено движение. Тя простена и се притисна към тялото му. Движеха се ритмично, изпитвайки огромно удоволствие. Тя достигна върха първа и прегърна силно Тейлър, притискайки го с крака.

Тръпките на удоволствие и викът ѝ бяха последвани от неговия стон на освобождаване. Останаха да лежат притихнали.

Тейлър прошепна името ѝ и тя отвори очи, за да се наслади на любимото лице, надвесено над нея.

— Не си тръгвай, още не, моля те!

Вдигна ръката ѝ и я целуна по дланта.

— Страхувам се да не съм те...

— Какво?

— Сигурно съм те наранил. — Той се отпусна до нея.

— Не, не си — въздъхна тя и отново го прегърна. Преплете крака в неговите, сякаш за да не избяга и да го задържи по-дълго при себе си.

Кропвил, Тексас — 1945-46

Дани Банерсън нае стая при вдовицата Шугарт и си намери работа в единствената строителна компания в Кропвил. Ухажва Джесика дълго, както бе прието. Една година бяха годеници. Венчаха се в църквата в Кропвил и заминаха за Хюстън за медения си месец.

Джесика не познаваше интимно мъжете. Почтените жени се пазеха непорочни до брака, а до деня, в който срещна Дани, никой мъж не бе успял да привлече вниманието ѝ. В хотел „Райс“ той пренесе на ръце през прага младата си невинна булка, влюбена до полуда в него.

Дани изпи едно мартини, докато Джесика лежеше отпусната в парфюмираната вана. След това тя облече прелестна сатенена нощница с фини дантели и развълнувана зачака съпруга си.

ОСМА ГЛАВА

Още щом отвори очи, Тейлър съзря непозната снежна белота. Макар и все още сънен, той осъзна, че това е дантелената възглавница в леглото на Ванеса. Ванеса... Мислите му се върнаха към предишната вечер, спомни си парфюма ѝ, възбуждащата топлина на тялото ѝ... Тя лежеше до него, отпуснала глава на рамото му, с разпиляна по гърдите му коса.

Тейлър я докосна. Бе истинско удоволствие да се събуди в уютната спалня, в прегръдките на жена като Ванеса. Сърцето му се изпълни с нежност, докато я гледаше.

Тя започваше да се изтръгва от омаята на съня и леко се раздвижи. Той я прегърна. Искаше да се събуди и да открие, че е до нея.

Почувства се щастлив. Самата мисъл за чудесното изживяване го изпълваше с радост и непозната леност.

Лежеше неподвижно, за да не я събуди, и оглеждаше стаята — необичайна комбинация от старинни и нови вещи. Погледът му привлякоха множеството кутийки около огледалото в сребърна рамка. Какво ли държеше там? Бижута, гребени за коса, някоя игла за вратовръзка, забравена от приятел? Мисълта за друг мъж в живота, ѝ го стресна. Не можеше да си представи Ванеса с друг мъж.

Извърна поглед, за да не се подаде на ревността.

Усети копринената мекота на косите ѝ и зарови лице в ухайния червеникавокафяв водопад.

Помисли си, че с удоволствие би прекарвал всеки ден от живота си с нея. Нима беше влюбен?

Винаги бе смятал, че любовта идва неусетно. Оказа се, че е различно. Сякаш бе скочил от самолет и ненадейно се е озовал в топлото уютно легло на най-желаната жена. Нима това бяха мисли на един разумен тридесет и две годишен мъж?

Изправи се на лакът, повдигна кичура коса и леко докосна с устни ухото ѝ. Тя измърка сънливо и се сгуши в него. Тейлър се

отпусна и зачака часовникът ѝ да звънне.

Проследи я как протяга ръка към сърдития будилник, очарован от изненадата в погледа ѝ и неумелите, все още забавени от съня движения. Очакваше момента, в който тя ще усети присъствието му и ще си спомни пламенната любовна нощ.

Ето! Погледна го, усмихна се, и му се стори по-красива от всякога.

— Ти наистина остана.

— Бях ти обещал — целуна я той по нослето.

— Не си ли закъснял за работа?

— Накарай ме да закъснея още повече. Не забравяй, че аз съм собственикът.

— За съжаление, аз не притежавам компания и не мога да закъснявам. — И двамата замълчаха за момент, а после тя нерешително започна: — Тейлър... Благодаря ти. Благодаря ти, че дойде, когато толкова се нуждаех от теб, че ме успокои, че... остана.

— Разбрах, че имаш нужда от мен.

— Не беше длъжен.

— Напротив.

Едва сега усети, че ръката му бавно я милва.

— Заради секса ли?

— Защото съм влюбен в теб.

— Не е ли малко рано да го твърдиш? Преувеличаваш...

— Преувеличавам ли? — Тейлър искрено се възмути. Нима тя не споделяше чувствата му?

— Тейлър, моля те!

— Съвсем не преувеличавам! Говоря самата истина. — Той дори не се опита да скрие колко е ядосан. — Не се опитвай да принизяваш любовта, Ванеса. Тя е нещо толкова красиво.

— Сериозно ли говориш? — погледна го невярващо тя и се изправи.

— Това, което се случи между нас снощи, бе нещо специално, Ванеса...

— За мен също — призна тя. — Толкова исках да сме заедно! Ти ме разбираш, грижиш се за мен, даваш ми кураж...

На Тейлър му се стори, че тя нарочно заобикаля въпроса.

— По дяволите, Ванеса! Не разбираш ли какво става между нас? Искам да се будя до теб всяка сутрин до края на живота си.

— О, небеса! — изстена Ванеса. — Имам си призрак, който се крие сред клоните на дъба в двора и непоправим романтик в леглото.

Тейлър я сграбчи за китките.

— Ти ме превърна в непоправим романтик...

— Говориш като невидял жена стар ерген, решил, че най-накрая се е влюбил.

— Не ми се подигравай, Ванеса! Никога не съм изпитвал подобно чувство към друга жена. И не съм задръстен стар ерген! Сигурен съм, че не го мислиш на сериозно.

— Е, да, но след всичко, което се случи, не знам какво да правя.

— Обличай се, ще те заведа да закусим някъде. Ще поговорим, докато пием кафе. — Сложи ръцете й на раменете си и без да откъсва поглед от нея, промълви: — Обичам те!

Стори му се, че тя ще заплаче. Ванеса също се страхуваше сълзите й да не потекат. Пред нея стоеше сериозен красив мъж, който я гледаше с такова обожание, сякаш искаше да й докаже с поглед колко много я обича. Само глупачка би се отдръпнала. Тя се отпусна и склони глава на гърдите му.

— Друго имах предвид, когато те поканих на закуска — измърмори Тейлър, докато разкъсваше опаковката на един кроасан.

— Няма да ни остане време за фламбирани банани. Трябва да съм в час след двадесет минути. — Ванеса изяде половината кроасан и го остави. — Тейлър...

— Не се обръщай към мен, сякаш съм твой ученик.

— Извинявай, че провалих това, което нарече нещо много специално.

— Един мъж казва на една жена, че я обича безкрайно. Какво му е специалното? — подсмихна се той.

Ванеса усети горчивината в гласа му.

— Миналата нощ бе наистина чудесна — продума тихо тя, пресегна се през масата и погали ръката му. — Просто мисля, че сега едва ли е най-подходящият момент за важни решения.

— Важни решения, казваш — намръщи се Тейлър. Взе недоядения ѝ кроасан и си отхапа.

— Всичко беше толкова объркано, Тейлър! Но никога нямаше да те помоля да останеш, ако ми беше безразличен. Просто не знаех дали чувствата ни са истински, или е мимолетно увлечение.

— Моите чувства нито са объркани, нито мога да ги нарека увлечение.

— Как можеш да си сигурен? Виж, Тейлър, нека не бъдем наивни. Ти не минаваше оттук онази неделя, защото ме бе харесал, или защото беше особено загрижен за мен.

— Бях...

— Притесняваше се за „Вълчия дол“. Аз просто се появих на сцената, след като извиках ченгетата посред нощ. А ти намина, за да сложиш нещата под контрол.

— Безсърдечният предприемач, за когото само крайната печалба е от значение. Това ли си мислиш за мен?

— Не казвам, че си алчен, безчувствен егоист. Естествено е да си загрижен за „Вълчия дол“. Ти сам ми каза, че е твоя рожба. — Погледна го и се намръщи. — Какво се хилиш?

— Алчен, безчувствен егоист, така ли? Обичам да чувам подобни изтъркани фрази. Обичам те, когато ги употребяваш. Ти си не само красива, но и остроумна.

— Заинтересува се от мен едва миналата неделя — продължаваше Ванеса. — След като видях колко съм притеснена заради призрака, реши да се покажеш великодушен и да се погрижиш за мен. Почерпи ме с вино, изслуша ме...

— Планирах как да те прелъстя.

— Приятно ти е да знаеш, че някой разчита на теб.

— На всеки му е приятно.

— Но на теб, Тейлър, ти е особено приятно. Просто си така устроен. А аз имах нужда от теб. Как можеш да си сигурен, че това, което наричаш любов, не е просто желанието да знаеш, че някой разчита на теб?

— Аз съм на тридесет и две, Ванеса. Мога да анализирам чувствата си.

— Но... Ти си ме виждал единствено в състояние на крайно напрежение и превъзбуденост. Рано или късно аз отново ще се

превърна към обикновената Ванеса Уигинс. Нека изчакаме този момент и тогава пак да поговорим. — И двамата замълчаха. — Трябва да тръгвам за училище — рече тя и се изправи.

— Значи този старец знае всичко, което се случило през последните осемдесет години.

— Керън каза, че е почти на деветдесет. Имал изключителна памет — разказваше Ванеса на Тейлър.

— Може и да излезе нещо.

Неасфалтираната алея ги отведе до дългата веранда на къщата. Там се поклащаха три люлеещи се стола, на единия от които седеше възрастен господин с бяла ватирана фланелка и гащеризон.

Овчарка, с посребряла от старост муцуна, лежеше кротко в краката на стареца. Когато Ванеса и Тейлър се появиха, кучето вдигна неохотно глава и пролая лениво.

— Господин Далман? Казвам се Ванеса Уигинс. Разговаряхме по телефона.

Старецът отпусна ръка, за да почеше кучето зад ушите.

— Стой мирен, Гюс. Госпожицата е учителка, няма да ни направи нищо лошо.

Гюс я погледна отегчено и се прозя. Лицето на Далман бе сбръчкано и съсухрено, но живите му очи издаваха интелигентност.

— Това ваш приятел ли е?

— Не, съсед, Тейлър Стивънсън. Построил е къщите във „Вълчия дол“.

— Не може да бъде! — Далман огледа Тейлър раздразнено. — Сядайте, де.

— Та искате да говорим за вълците? — Без да дочака отговор, старецът продължи: — Винаги висеше по някой вълк на онази ограда. Дявол го взел — извинете за израза, госпожо, но аз съм стар човек и си приказвам, както ми харесва. Та една вечер, двамата с Ото Стоукс пийнахме повечко царевично уиски и за малко да застрелям бабата на Гюс. Взех я за вълк! — Лицето му грейна, припомняйки си случките от миналото. — Беше краят на януари, кучи студ! Решихме да похарчим петте долара на изложбата на добитък и да се повеселим. Гюс е късметлия, защото Нел, жена ми де, ни спря. Иначе това приятелче

нямаше да го има, нямаше да е роден. — Далман поклати тъжно глава. — Добра жена беше Нел. Вече двадесет години, откакто си отиде. Рак, бавно угасна. — Преди Ванеса да успее да му изкаже съболезнованията си, Далман додаде: — Още ми липсва. — Замълча, а Ванеса използва момента, за да смени темата.

— Господин Далман, интересуваме се от един фермер, живял наблизко. О'Мали. Помните ли го?

Далман се замисли.

— Пади О'Мали? Да, познавах го. И Тили познавах. Двете с Нел си ходеха на гости понякога, бърбеха. Все си мислех, че е почтена християнка. Още не мога да повярвам, че избяга. Но беше хубавка и не ѝ беше трудно да намери с кого да избяга. Същата година им се събра много, не им бе хич леко.

— Защо? — попита Ванеса.

— Годианата беше трудна за всички. Суша, нямаше реколта. Пади трябваше непрестанно да вади вода за добитъка и за поливане от кладенеца. Ама той взе, че пресъхна и се наложи да носи вода от другаде. А после си счупи крака. Нямаше пари за помощник и отиде да иска заем от Земеделска банка в Кропвил, при стария Вандовър. Той беше дал заеми на много хора. Знаеше, че О'Мали няма да може да изплати парите, но въпреки това му ги даде. Времената бяха лоши и всички боготворяха Вандовър. Ама когато пристигнаха призовките за просрочено плащане, той не пожела да му даде отсрочка. На Пади му трябваше поне още една година, но старият Вандовър хич не го интересува. — Далман се залюля напред-назад. — Виждаха, че губят земята и се отчаяха. Ама и нямаше къде другаде да идат.

— Тогава ли избяга Тили О'Мали?

— Така казват. Никой не чу нищо повече за нея. През града минал някакъв търговец, видял я, разпитвал за нея, а хората събрали две и две, особено след като изчезнаха по едно и също време. — Старецът поклати глава. — Не ми се вярва да е направила такова нещо. Нищо чудно някоя жена да изостави мъжа си, когато стане напечено, но да изостави момиченцето си...

Тейлър и Ванеса се спогледаха.

— Семейство О'Мали са имали дете?!

— Да, момиченце — повтори Далман. — Меги се казваше. Най-тъжното дете, което някога съм виждал. Само си представете, връща се

един ден от училище и баща ѝ виси на дървото. Ужас!

— Какво е станало с нея?

— Нямахте си никого, дори роднини. Вдовицата Ханкс я взе при себе си. А после работеше в един магазин.

— Жива ли е още? — попита Ванеса.

— Не знам, вече не се виждам с много хора.

— А има ли някой, който знае какво се е случило с Меги О'Мали? — попита Ванеса.

Далман се замисли.

— Предполагам, че някой от семейство Муърхауз знае. Магазинът, където Меги работеше, беше техен. А после дъщеря им Бети и мъжът ѝ, Стал, Хенри Стал, поеха работата. Само те могат да ви кажат нещо за Меги.

Ванеса извади малък бележник.

— А чували ли сте някой да е виждал призраци във „Вълчия дол“?

— Ами да — изфъфли Далман, все едно че бе най-естественото нещо на света. — Хората нямат добро мнение за самоубийците. Както за пияниците. Погребаха О'Мали извън гробището. Кое то си е право, си е право. Меги все се опитваше да направи нещо, ама никой не искаше и да чуе. След това на хората започна да им се привижда О'Мали на онова дърво, точно както Меги го бе намерила, когато се върнала от училище.

— А мислил ли е някой да премести костите му в гробището?

— Не, госпожо, никога. Меги дълго се опитваше да ги убеди, но се отказа, а след това едва ли някой се е сещал. А и никой не живееше там, докато не построиха ония кутийки. Събуждаш се нощем и чуваш съседа ти как хърка. Една до друга са ги сбутали. — Далман се закашля. Приведе се напред и погледна изпод вежди Тейлър. — Не се обиждай, синко! Аз така виждам нещата. Хората са като в казарма, струпани един връз друг. И кое му е хубавото? — Отново се облегна назад и изпуфтя. — Искате ли да ме питате още нещо?

— Мисля, че не — отвърна кисело Тейлър и двамата с Ванеса се надигнаха.

— Благодаря ви, господин Далман. — Ванеса му протегна ръка. — Много ни помогнахте.

Когато седнаха в колата, Тейлър я погледна и процеди:

— Странен тип.

— Сигурно е много самотен. Ти обиди ли се?

— Аз съм предприемач, Ванеса. Всички тези приказки вече съм ги чувал. Той цял живот е обработвал земя и сигурно му се струва, че моите строежи оскверняват земята.

— А защо госпожа Фелпс дори не спомена, че О'Мали е имал дъщеря?

— Мислиш ли, че още е жива?

— Далман не каза на колко години е била, когато се е случило всичко това. Поне стана ясно, че е била дете.

— Значи сега е на около шестдесет.

— Искам да я намеря и тя сама да ни разкаже за баща ѝ.

Спряха пред малък ресторант, където се отбиваха предимно млади хора. Гърмеше рок, примесен с откъслечни разговори и изблици смях. Прибраха се леко развеселени в къщата на Ванеса.

— Не е ли странно... — подхвана тя, когато влязоха в хола.

— Кое? — учуди се Тейлър. Можеше да наблюдава това лице и никога да не свикне с промените в израза му.

— Все още се усеща аромат на рози. Изхвърлих ги вчера, защото миришеха на гнило. Мислиш ли, че...

— Розите изобщо не ме интересуват. — Тейлър я привлече в прегръдките си. — Знаеш ли преди колко часа те целунах за последен път?

— Преди три — пресметна Ванеса.

— Това бяха трите най-дълги часа в живота ми. — Наведе се и жадно я целуна. Притисна я към себе си и плъзна устни към шията ѝ, докато не достигна първото копче на блузата. — Не мога да ти се наситя. — Пое си дълбоко въздух. — Мисля, че е по-добре да се качим в спалнята ти, вместо да пробваме колко е мек килимът.

Няколко часа по-късно Ванеса се надигна на лакът и погледна Тейлър.

— Мисля, че тази вечер трябва да си отидеш вкъщи.

— Ако можех да помръдна и ако исках да ходя някъде, няма да е без теб — отвърна Тейлър.

— Говоря сериозно, Тейлър. Не можем...

— Какво не можем? — попита той, докато въртеше между пръстите си кичур от косата ѝ.

— Да живеем заедно.

Тай зарови глава във врата ѝ.

— За момента се справяме чудесно. — Целуна я звучно. — Нека го направим съвсем законно. Моята къща ли избираш или твоята?

— Бъди сериозен, Тейлър — повиши глас тя и се опита да се отдръпне. — Твърде прибързано е, а вече ти казах, че не мога да взема...

— ... такова важно решение — довърши той.

— Просто не съм готова да се обвържа.

— А защо ли на мен ми се стори, че си готова преди час?

— Не смесвай брака със секса!

Ванеса отново се отпусна на възглавницата, зави се презглава и въздъхна шумно. Тейлър също се пхна под завивката.

— Не можеш да ме накараш да си тръгна, след като веднъж вече съм опитал забранения плод.

— Не го опитахме, а направо го погълнахме — изхили се Ванеса.

— Това нашето не е просто секс, Ванеса.

— Зная!

— Тогава защо не...

— Защото не искам да се мотаеш из банята ми.

— Но ти имаш две.

— А ти имаш готов отговор за всичко — намръщи се тя.

— Не позна. Ако ме попиташ защо лежим завити презглава, едва ли мога да ти отговоря.

Тя отметна завивките.

— Не съм готова да се обвържа завинаги! Не мога да си представя, че ще прекарвам всяка вечер с теб. Разбери ме!

Тейлър се отдръпна и удари с юмрук по леглото.

— Жени! — След това с драматичен жест се хвана за сърцето. — Ти дори не се интересуваеш от мен. Искаш само секс. Дори не искаш да остана след това.

— Очевидно цитираш някоя друга...

— Аз те обичам!

— Не мога да приема всичко толкова бързо. Не мога да се радвам на независимостта си и изведнъж да се обвържа сериозно с някого.

— Аха! Значи признаваш, все пак, че имаме връзка.

— Ако нямахме, Тейлър Стивънсън, едва ли сега щеше да лежиш чисто гол в моето легло.

Той се усмихна широко.

— Вие ме харесвате, госпожице Уигинс. Признайте си!

— Не е толкова просто. О, Тейлър, ти си ми много скъп, обичам да сме заедно, но съм толкова объркана... И престани да ме гледаш така! Аз съм най-обикновена жена, а ти си много сексапилен и мисля, че не е честно да ме...

Прекъсна я с нежна, изпълнена с разбиране целувка. Когато той се отдръпна, Ванеса долови любов и малко разочарование в погледа му.

— Лека нощ, скъпа. Наспи се добре. Знаеш, че можеш да звъннеш по всяко време.

Тейлър скочи от леглото и грабна панталоните си. Навлече си ризата, без да я закопчава, натъпка чорапите в джобовете си и си обу обувките на бос крак.

— Знам, че секретът на вратата ще щракне сам, но ще съм спокоен, ако пуснеш веригата.

Хюстън и Кропвил, Тексас — 1946

Джесика усети лека възбуда, докато Дани нежно ѝ говореше и я милваше. Почти нищо не знаеше за секса, но не спираше да си представя сцени от медения месец и брачния им живот. Тези фантазии често бяха плод на невинността и неопитността ѝ, а също и на напрежението между двамата по време на дългото ухажване. Представяше си всеки отделен момент, често на фона на меланхолично нежна музика, която извисяваше акорди, когато достигаха онзи свещен, тайнствен миг, който тя мечтаеше да изпита.

Облечена в бяла дантелена нощница, тя пристъпи към Дани, който я очакваше с отворени обятия. Той леко я целуна, а Джесика се притисна към него.

Целувката продължи незначително колко време, точно както в мечтите ѝ. Молеше се тя никога да не свърши. Беше любопитна и изпълнена с нетърпение да разбере тайните на любовта и брака. Когато езикът на Дани се плъзна между зъбите ѝ, Джесика усети непознат прилив на топлина и копнеж.

Значи това било, помисли си тя и в главата ѝ зазвуча музика. Да, това било...

Дани леко смъкна нощницата от едното ѝ рамо и целуна седефено бялата ѝ плът, плъзгайки ръка по стройното бедро.

Тази лека нежна ласка обещаваеше много. Докато ръката му бавно се плъзгаше по гладкото бедро, той простена с несдържан копнеж.

Но след няколко секунди усети неестествената скованост на съпругата си. Бе крайно възбуден и употреби всичката си воля, за да се отдръпне, когато разбра, че Джесика не изпитва наслада от тези любовни мигове.

— Джесика? — озадачено я погледна той.

— Аз... ти ме изненада.

Той я прегърна нежно.

— Извинявай, Джес. Толкова силно те желая, че дори не помислих. Чаках толкова дълго, мила.

— Зная. Аз искам... Повече няма да правя така.

Но паниката отново я завладя. Така стана и следващия път, когато Дани се опита да я докосне. Той се отдръпна смутено, а тя за малко не се разплака.

Съпругът ѝ я прегърна и се опита да я успокои като дете.

— Денят бе толкова дълъг, сватбата и всичко останало. Тази вечер ще те прегърна, а когато се събудим, новият ден ще е пред нас.

Новият ден не промени нищо. Не промени нищо и завръщането в Кропвил. Джесика не можеше да преодолее ужаса, породен от мисълта, че трябва да консумира брака си.

Не спираше да се извинява, а Дани прояви изключително търпение. Въпреки това и двамата бяха напрегнати и нервни. С всеки изминат ден, тътнещият вулкан заплашваше да изригне.

— Съжалявам, толкова съжалявам, Дани... Мислех, че този път ще е различно. — Джесика неизменно повтаряше все едни и същи думи, докато сълзите се стичаха по страните ѝ.

— Всеки път мислиш, че ще е различно — каза тъжно Дани. — И никога не е. Аз те обичам! Искам да се любим.

— Зная — отвърна Джесика. — Аз също, но... Нека опитаме отново, Дани. Моля те! Този път няма да се отдръпна.

Той простена невярващо, изпълнен с разочарование.

— Прекалено си напрегната, Джес. Аз също. Ела, нека да те прегърна. Не мога да гледам как плачеш.

— Нима още ме обичаш?

— Обичам те, обичам те...

— Докога ще ме обичаш, след като аз... — Тя отново се разхлипа. — Аз не мога да бъда твоя истинска жена.

Дани въздъхна примирено.

— Докрай, Джес. Докрай.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Безсънните нощи бяха източили Тейлър. Той изключи телевизора и си легна.

Ванеса му липсваше. Трябваше да е до него винаги и навсякъде. Докато се унасяше, мислеше колко време ще ѝ трябва, за да разбере това.

Звънецът на входната врата го изтръгна от съня. Ванеса! Грабна панталоните си и подскачайки на един крак, се втурна към вратата.

Тя стоеше на прага по нощница и пантофи, разчорлена и уплашена като предишната вечер. Втурна се вътре в мига, в който отвори вратата.

— Не исках да идвам, особено след като сама те отпратих, но... — прегърна го отчаяно тя и вдигна поглед. — О, Тейлър! Не посмях да остана сама.

— Винаги, когато поискаш, ще съм до теб. Винаги! И да не си посмяла да ми се извиняваш пак, че си дошла. — Той я прегърна и се опита да я успокои. — Пак ли сънува нещо? — Тя кимна и притисна лице до гърдите му. — Ще донеса вино и ще поговорим.

Ванеса се сви в единия ъгъл на дивана. Когато ѝ поднесе чашата, тя отпи голяма глътка и попита:

— Колко е часът?

— Четири без петнадесет — отвърна той.

— Сънят беше същият, но... още по-страшен!

— Разкажи ми.

— По-дълъг, по-подробен. — Прегърна го през кръста. Той усети безпокойството и страха ѝ. Дишаше учестено.

— Беше... още по-истински. Аз... почувствах всичко, видях... — Въздъхна. Гласът ѝ потрепери при спомена. — ... силуета на прозореца, видях го ясно този път. Беше... — По бузите ѝ потекоха сълзи и тя се разрида. — О, Тейлър! Това беше едно момиченце. Видях я съвсем ясно. Бе облечено с домашна престилка, с дълга коса на букли, както са се носели едно време. Взираше се в стаята, а очите ѝ...

Те бяха широко отворени от... неописуем ужас. — Преглътна и вдигна глава. — Беше Меги О'Мали. И тя ми се присъни. Непрекъснато подсъзнанието ми възпроизвежда този сън, а дори нямам представа какво означава. Знам само, че ще полудея.

Тейлър я прегръщаше, галеше, целуваше и ѝ шепнеше успокоителни думи. Отведе я в спалнята, избърса лицето ѝ, сложи я да легне и отново я прегърна, сякаш за да я спаси от ужаса, който заплашваше да размъти разсъдъка ѝ.

Заспаха прегърнати. Тейлър се събуди от пронизителното дрънчане на будилника. Ванеса дори не трепна, толкова дълбоко спеше. Той стана внимателно, включи кафеварката, взе душ и се избърсна. Сипа си кафе и се замисли. На кого да се обади, за да каже, че Ванеса е болна и няма да може да отиде на работа? Поне ще може да се наспи. Но в училището още нямаше никой. Сипа още една чаша кафе и го занесе в стаята.

Събуди я внимателно, но в мига, в който тя отвори очи, скочи уплашено:

— Колко е ча...

— Шест и половина. Какво ще правим с часовете ти?

Тя се поколеба за миг.

— Трябва да отида!

— Обади се, че не се чувстваш добре. Тъкмо ще си починеш.

— Не мога.

— Ще ти намерят заместник.

— Няма да имат никакво време.

— Но ти трябва да се наспиш!

— Не мога да не отида.

— Разбира се, че можеш! И аз ще остана. Ще се наспим, ще изгледаме някой филм и ще решим какво да правим.

— Имах разни планове за днес в училище...

— На кого трябва да се обадиш?

— На директорката.

Тейлър ѝ донесе телефона веднага, за да не се разколебае. След като тя обясни, че се налага да отсъства, той набра номера на офиса си. Когато приключи с разговора, Ванеса вече беше дълбоко заспала.

Ванеса се протегна и измърка:

— Влияеш ми ужасно, Тейлър... Ставам мързелива и безотговорна.

— Забрави да споменеш и похотлива.

— Това последното мога и да го преглътна. Никога не съм си изпускала часовете...

— Аз пък го правех непрекъснато. Много беше хубаво дори...

Те отново се прегърнаха и се унесоха. Спаха почти до един, а след това се любиха.

— Мога да остана в леглото дни наред — призна Тейлър и я целуна.

— Аз пък, Тейлър, не мога да се преструвам, че никога не съм видяла О'Мали на онова дърво.

— Знам.

Отново замълчаха.

— Не мога просто да избягам. Ще се презирам, ако не се опитам да се справя.

— Отново война със себе си — упрекна я Тейлър. Ванеса не отговори. — Къде искаш да обядваме, преди да тръгнем по следите на Меги О'Мали?

— Все още ли дава заето?

Ванеса затвори телефона.

— Първо никой не отговаря, а след това дава заето половин час.

— Не е много далече. Искаш ли направо да отидем?

Къщата бе сравнително нова, но въпреки това приличаше на дома на Далман.

— Май има някой — отбеляза Тейлър и кимна към паркираните отвън коли.

Жена на средна възраст им отвори вратата и ги погледна с неприкрито любопитство.

— Вие ли сте Бети Стал? — Ванеса се представи, представи и Тейлър и обясни накратко защо са дошли.

Госпожа Стал се поколеба, но ги покани.

— Опитавме се да се обадим по телефона, но даваше все заето — обясни притеснено Ванеса.

— Имаме трима тийнейджъри, които не се откъсват от телефона. Накрая със съпруга ми се принудихме да инсталираме втора телефонна линия, а тя не е вписана в указателя. Значи искате да поговорим за Меги О'Мали?

— Живея във „Вълчия дол“, близо до фермата на О'Мали — обясни Ванеса. — Интересувам се от една стара история, а господин Далман ми каза, че вие сигурно знаете къде е Меги.

Госпожа Стал се поколеба, преди да отговори.

— Да, зная.

Ванеса изтълкува погрешно колебанието ѝ.

— Жива ли е?

— О, да! — Госпожа Стал преплете пръсти и сведе поглед към ръцете си, а сетне попита: — Бихте ли ми казали защо искате да разговаряте с нея?

— По повод смъртта на баща ѝ.

Госпожа Стал се отпусна тежко на стола си. Очевидно все още не се решаваше дали да помогне на Ванеса да открие Меги.

— Мислите ли, че ще се съгласи да поговори с мен?

— Разбира се. Само... мис Меги е толкова... — Жената се усмихна. — От дете ѝ казвам мис Меги. Работела е за родителите ми още преди да се родя, та чак, докато закрихме магазина. — Гласът ѝ се промени. — Тя ми е като втора майка.

— Няма да я нараня — каза Ванеса. — Искам... само да науча нещо повече за смъртта на баща ѝ.

Госпожа Стал си пое дълбоко въздух.

— Значи сте видели призрака?

— Да.

— Много са го виждали. Знаете ли, мис Меги никога не повярва, че баща ѝ се е самоубил. Смята, че се връща, защото... — Тя въздъхна дълбоко. — Мисля, че тя трябва да ви разкаже. Бъдете внимателни... много е чувствителна.

— Обещавам ви — увери я Ванеса.

— Ще ви дам адреса и телефона, но първо звъннете, за да ви кажат кога са приемните часове в старческия дом.

— Много ви благодаря.

Госпожа Стал се поколеба.

— Мис Меги обича цветя, особено разцъфнали. Ще бъде много мило, ако...

— Разбира се, че ще ѝ занеса — обеща Ванеса.

Обадиха се от уличен телефон.

— Можем да отидем утре между шест и седем и тридесет — каза Ванеса на Тейлър.

— Значи тази вечер сме свободни? Да отидем ли на кино? Или си гладна?

— Не много. Нали обядвахме в три.

— Ако искаш, ще си купим пица и ще гледаме новините.

— Става.

По-късно, когато бяха изяли цялата пица и изпили бутилка вино, се отпуснаха на дивана пред телевизора. Ванеса погледна Тейлър и рече:

— Тази вечер сигурно няма да имам кошмари. Чувствам се така... — Тя въздъхна, без да довърши.

— И аз — отвърна Тейлър, — Хайде да си лягаме.

— Добре — съгласи се веднага Ванеса, обви врата му с ръце и го привлече за целувка.

Ванеса избра един клон от розов храст, целият покрит с червени цветове.

— Не може да не ѝ хареса — отбеляза Тейлър.

— Чудя се как ли изглежда... По думите на госпожа Стал си я представям като дребна старица. Дано не я разтревожим.

— Госпожа Стал нямаше да ти каже къде да я намериш, ако мислеше, че посещението ни ще я притесни.

Портиерката в старческия дом ги очакваше.

— Ще съобщя на госпожица О'Мали, че сте тук. След няколко минути ще дойде в солариума. Вървете направо по коридора, има табела.

Меги О'Мали не беше нито престаряла, нито безпомощна, но вървеше така, сякаш дебалите подметки на обувките ѝ са пълни с олово. Раменете ѝ бяха отпуснати. Личеше колко е сломена от живота. Беше бледа, с изпито лице.

— Вие ли сте искали да се срещнете с мен? — попита тя и притеснено намести на носа си очилата с дебели стъкла. Ванеса с тъга си помисли, че прилича точно на човек, за когото никой никога не се е грижил. Стана ѝ мъчно за нея при мисълта, че и двамата ѝ родители я бяха изоставили, всеки по свой начин, и я бяха лишили от радостите на детството.

Ванеса и Тейлър се представиха и ѝ подадоха розите.

— Госпожа Стал каза, че обичате цветята.

Меги очевидно бе трогната от жеста. Докосна нежно малките цветове и се усмихна.

— Малки розички... — Възцари се неловко мълчание. Меги заговори първа: — Бети ли ви изпрати?

— Каза ни къде да ви намерим — обясни Ванеса.

— Как е тя? Всичко при нея наред ли е? Как са децата?

— Не спират да говорят по телефона.

Меги се засмя.

— И Бети не изпускаше слушалката. След като се запозна с Хенри Стал, ако не бяха заедно, все си говореха по телефона. Накрая господин Муърхауз го назначи на работа, за да престане Бети да се разсейва. Едва ли си е представял, че Хенри Стал един ден ще стане управител... — Унесена в спомени, старата жена замълча, но след малко отново вдигна поглед към Тейлър и Ванеса. — Защо искахте да се срещнете с мен?

Тейлър обясни накратко. Меги отпусна ръце в скута си. Вдигна очи към Ванеса, без да крие мъката си.

— Видели сте татко да виси на онова дърво?

— Не зная, не съм много сигурна — отвърна Ванеса. — Видях някакъв мъж и ми се стори, че моли за помощ. Но аз не знаех как да му помогна. Мислех, че ще ни кажете нещо повече, за да разбера как да постъпя, ако...

Меги приглади полата си.

— Сигурно си мислите, че баща ми се е самоубил? — продължи тя, без да дочака отговора им. — Всички така казват. Казват още, че мама е избягала с някакъв търговец, но не е така.

— На колко години бяхте, когато се случи всичко това?

— Настояват, че съм била прекалено малка, за да разбера истината, но аз знам, че мама не е избягала и не ме е изоставила, и че

татко не се е обесил сам на онова дърво.

— На колко години бяхте тогава, Меги? — попита Тейлър.

— На девет. Мислеха, че нищо не разбирам, но на мен ми бе ясно, че ще загубим земята. Мама и татко се чудеха къде да отидем. Щяхме да заминем заедно. Татко все го повтаряше, а мама... Мама толкова ни обичаше и двамата. Не би избягала с някакъв търговец.

— А защо се разказват тези измислици?

— Онзи, който ги е убил, е нагласил така нещата — прошушна Меги.

— Искате да кажете, че баща ви е бил убит?

Меги погледна Ванеса право в очите.

— Да, госпожо, точно така! Опитвах се да го втълпя на всички, но никой не ми повярва. По-лесно им бе да приемат, че Тили О'Мали е избягала от семейството си и че колкото и жалко да бе, Пади бе откачил и бе посегнал на живота си. — Отдавна стаена горчивина се прокрадна в гласа ѝ. — А и двамата бяха добри християни. — Тя поклати глава. — Знаете ли, че дори не позволиха да го погребат в гробището? Знаете ли, че и надпис на гроба му няма?

И тримата замълчаха.

— А какво мислите, че се е случило с родителите ви? — попита най-сетне Ванеса.

— Някой ги уби.

— Имаха ли врагове?

— Не, точно това е странното. Разбираха се с хората. Всеки, който познаваше мама, я харесваше. Бе мила жена. И татко беше добър човек, винаги помагаше на съседите с каквото може.

— Но защо тогава някой ще иска да ги убие?

— Не зная. — Меги изтри една сълза. — Може да е бил непознат, някой, който просто е минавал. Може би онзи пътуващ търговец. Макар че няма логика. А и не разбирам как може да се открие истината след толкова години.

Тейлър се намести на стола.

— Ако предположим, че Меги е права...

Възрастната жена изсумтя недоволно.

— Няма какво да предполагате. Сигурна съм. Просто ми повярвайте, казвам ви истината!

— Какво мислите, че се е случило?

— Или са убили мама, или са я отвели насила. Беше много хубава жена. Всички казваха така. Предполагам, че някой мъж я е харесал и я е отвлякъл. Може да е бил и онзи търговец. Но дори и така да е, по-късно сигурно я е убил.

— Защо мислите така? — попита Ванеса.

— Защото мама ме обичаше. Тя никога нямаше да се примири. Ако беше жива, щеше да се върне, каквото и да се бе случило.

— А баща ви?

— Ударили са го по главата и докато е бил в несвяст, са го обесили на онова дърво, за да не се разприказва. Би убил всеки, за да защити мама. Беше ирландец. Можеше да се бие, но кракът му беше зле. Затова са го издебнали и са го ударили.

— Не правиха ли разследване? Шерифът или лекаря не прегледаха ли трупа?

— Шерифът ли? Дори не погледна баща ми, когато го свалиха от дървото, въпреки че му казах за кръвта. Обесените не кървят.

Тейлър и Ванеса застанаха нащрек.

— Кръв ли?

— Да, господине. Кръвта се бе стекла по гърба и ризата.

— И шерифът дори не е погледнал? — попита изумено Ванеса.

— Каза, че татко така смърдял на алкохол, че сигурно се е препънал и сам се е ударил. После попита къде е мама, надникна в къщата и реши, че е самоубийство. Каза, че в къщата няма нито един куфар и тя сигурно е избягала.

— А откъде се появи търговецът?

— Мама отишла до бакалията на господин Фишър. Търговецът бил там. После питал господин Фишър коя е и казал, че е изключително красива. Когато всичко това се случи, бакалинът си спомнил и разказал на шерифа. Търсиха търговеца, но не успяха никъде да го открият.

— Но в крайна сметка нищо не са доказали! — възмути се Ванеса.

— Не забравяй, че говорим за малък провинциален град в началото на века — напомни й Тейлър.

— Да, така е — потвърди Меги. — Нямаше никакви забавления, хората обичаха да клюкарстват. Не ги интересуваше дали е истина, стига да има за какво да говорят.

— Вярно ли е, че баща ви е пиел много? — попита Ванеса.

— Нали ви казах, беше ирландец. Понякога си пийваше, но не беше пияница. И никога нямаше да се напие посред бял ден. Никога, госпожо! Ако се е върнал от града и е помислил, че мама е заминала, щеше да тръгне след нея. Нямаше да се напие, след като знаеше, че само след няколко часа ще се върна от училище. — Меги отново приглади полата си. — Ами бележката? Мислите ли, че пиян би бил в състояние да напише бележка? Та той дори когато беше трезвен, не умееше да пише добре.

— Оставил е бележка?!

— Шерифът каза така. Не можах да повярвам, че татко е оставил бележка, но твърдяха, че почеркът бил същият като на книжата, които подписал за заема от банката. Старият Вандовър бе показал документите на шерифа.

— Вие видяхте ли бележката?

— Не, но шерифът ми каза какво пишело: „Не издържам повече...“. Била подписана от татко.

— „Не издържам повече...“ — повтори замислено Ванеса.

— Става все по-заплетено — рече Тейлър.

— Никой не пожела да ме изслуша, а и колко ги молих да преместят гроба. Всички ме съжаляваха, казваха колко ми съчувстват, но всъщност не ги интересуваше...

Ванеса хвана ръката на старата жена.

— Било е ужасно! Да загубите изведнъж и двамата си родители.

— Е, справих се някак си.

Ванеса и Тейлър се спогледаха. Не знаеха какво да предприемат.

— Казвате, че дървото е още там? — поинтересува се Меги.

— Да, в моя двор.

— Предполагам, че... — продължи колебливо Меги.

— Какво?

— Че цветята вече ги няма. — Наведе се и помириша един от розовите цветове, а после отново вдигна поглед към Ванеса. — Мама обичаше цветя. Розите ѝ бяха любимите. До прозореца растеше трендафил и ухаеше през цялото лято.

Ванеса потръпна. Полази я хлад. Пред прозореца ухаеха рози, сладко, омайно... И едно дете... Тя пребледня. Тейлър я докосна по рамото.

— Ванеса?

Тя не отговори. Обърна се към Меги.

— Когато бяхте малка, майка ви правеше ли ви косата на дълги букли?

— Не, госпожо, не и тази ужасна коса. Подстригваше ме на черта.

Ванеса въздъхна облекчено. Значи сънят бе плод на въображението ѝ. Меги отново се наведе и помириса розите.

— Имахме толкова много цветя, напролет мама все казваше, че целият двор мирише божествено. Събираха се толкова много пчели и така жужаха...

Ванеса отново усети студените тръпки.

— Пчели... — прошепна глухо тя и се обърна към Тейлър. — Чух ги в съня ми.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тейлър прегърна нежно Ванеса, когато излязоха от старческия дом. Топлината и силата му я успокоиха малко. Само дето не се разплака. Тя седна в колата, вперила празни очи пред себе си, стиснала ръце в скута си. Тейлър замълча, докато тя се успокои съвсем. Едва тогава наруши тягостното мълчание.

— Е? Какво мислиш?

Ванеса въздъхна дълбоко, преди да отговори.

— И аз не знам какво да мисля. Тя ясно каза какво, според нея, се е случило, но дали можем да ѝ вярваме.

— Думите ѝ наистина звучаха някак по детски неубедително — съгласи се Тейлър. — Красивата мила майчица и трудолюбивият добър баща.

— И безсърдечният шериф. Та тя го описа като престъпно нехаен!

— Очевидно е боготворяла родителите си. Но това е естествено за едно деветгодишно дете. Трудно ѝ е било да приеме, че единият я е изоставил, а другият се е самоубил.

— Искаш да кажеш, че живее със своята измислена истина?

— Това е било просто защитна реакция от нейна страна.

— Значи, ако тя отрича истината за родителите си, тогава и представата ѝ за тях е доста изкривена.

— И ти ли мислиш така? — Ванеса го погледна. — Че ги идеализира по детски и до днес.

— Хората често правят така, когато някой близък почине — спомнят си за него единствено като за благороден и честен човек.

— А и когато говореше за шерифа. Ако трупът е бил окървавен, мислиш ли, че няма да направят оглед на местопрестъплението и да проведат разследване?

— Трудно е да се каже. Говорим за нещо, случило се в началото на века. Сигурно шерифът е решил, че всичко е ясно. А и възрастните,

особено мъжете, не обръщат много внимание на децата. В нейно лице е виждал едно изплашено и отчаяно дете.

— Но тя и до днес смята, че е гласът на истината, но никой не иска да я изслуша. Как можем да пресеем кое е вярно и кое е измислица?

— И дали шерифът е още жив?

— Лесно ще разберем. Може и да има досие по случая.

Ванеса се замисли за малко.

— Мислиш ли, че възрастните са знаели нещо, за което Меги дори не подозира?

Тейлър я погледна с любопитство.

— Какво например?

— Нямам представа. Нещо, което са сметнали, че едно дете не трябва да узнава. Нещо за търговеца, доказателство, че Тили О'Мали е избягала с него.

— Не е това. Всички са били изненадани, когато научили, че Тили О'Мали е изчезнала.

— Но и никой не каза, че Пади О'Мали е бил пияница.

— Това му е хубавото на легендите — каза Тейлър. — Така разказът е по-драматичен.

— Значи, според теб няма нещо, което Меги да не знае...

— За какво се замисли?

— За жужащите пчели и за трендафила под прозореца.

— От съня ли?

Тя кимна.

— Дали е просто съвпадение?

— Имаш ли някаква идея?

— Ще поразпитам, ще опитам да науча още нещо.

Вечеряха у Ванеса. Тейлър се зае да измие чиниите, а тя седна на канапето и се задълбочи в книгата за призраци.

— Откри ли нещо интересно?

— Слушай! Казват, че призраците се връщат на мястото, където са били непосредствено преди смъртта си. Завръщането е свързано с някаква тайна, предшества смъртта, и останала неизяснена. Значи О'Мали все още се опитва да разбере дали жена му го е напуснала, тъй като приживе не е бил наясно.

— Значи няма значение, че не е погребан в гробището?

Ванеса се намръщи.

— Кой знае? Може пък дървото да е единственото място, където може да се появи. Да ти чета ли нататък?

— Давай.

— Не всички призраци приемат човешки облик. Някои приличат на студен полъх. Съществува изразът, когато почувствате, че по гърба ви пролазва нещо студено, целунал ви е призрак.

И двамата замълчаха и се замислиха за течението в хола. Ванеса продължи почти шепнешком:

— Понякога човек може да усети дори миризма.

— Тили О'Мали е отглеждала рози — добави Тейлър.

— Когато Маргарет дойде на тържеството за новата къща и ми донесе букет рози, Керън стоеше в ъгъла и изведнъж ѝ прилоша, едва не припадна, и същата вечер Пади О'Мали се появи на дървото. — Замисли се за миг. — Ами ако Меги е права? Може и двамата да са били убити и в къщата ми да има два призрака. Как ще се справим и с двата? Ами ако тя се промъква в сънищата ми? Да не би така да изживява отново последните мигове от живота си? Сигурно съм обладана от духа ѝ!

— Не си! — увери я той, макар и притеснен от тази мисъл. Прегърна я и я притисна към себе си. Опита се да си спомни колко пъти, откакто се познаваха, я бе утешавал и ѝ бе давал сила, въпреки че се чувстваше нищожен пред зейналата неизвестност. Как да защити жената, в която бе влюбен, от свръхестественото, от престъплението, извършено най-вероятно преди около петдесет години? — Не си — повтори тихо той.

Кропвил, Тексас — 1946

Дани разкопча роклята на Джесика и плъзна ръка по гърба ѝ. Усети копринено гладката топла кожа и лекото ѝ потръпване. Докосна сутиена и понечи да го махне. Целувката му стана по-дълбока и той плъзна език между зъбите ѝ, докато ръката му бавно работеше. Желанието бушуваше във вените му.

В този миг Джесика застина и се отдръпна рязко.

Дани простена отчаяно. Ръцете му се свиха в юмруци.

Тихият му гняв я изплаши.

— Извинявай — прошепна жално тя, едва сдържайки сълзите си.
— Извинявай, Дани! Мислех, че този път ще е различно...

И тя се разрида неудържимо. Вече не помнеше колко пъти се бе повтаряла тази сцена, за кой път търсеше спасение в сълзите, за кой път се извиняваше.

Дани прокара длани по лицето си. Едва забележима тръпка издаде силата на чувствата, които той така упорито потискаше. Последва мъчителна тишина.

— Мисля, че е крайно време да погледнем нещата в очите, Джесика. Ако не потърсим помощ, нищо няма да се промени.

— Не... Не разбирам за каква помощ говориш?

— Лекарска.

Тя пребледня. В очите ѝ нахлу ужас.

— Не мога да... да... разкажа на никой. Та това е толкова лично! Просто не мога да го направя...

— Говорим за лекар. За психиатър.

— Искаш да кажеш, че съм луда?

Той се опита да я прегърне, но тя го отблъсна.

— Не си луда. Просто... Ти... Ние... имаме малък проблем.

— Много жени са нервни в началото.

— Да, Джесика, съгласен съм, че са нервни, но не и ужасени. Скъпа, аз не съм кой да е мъж. Аз съм твоят законен съпруг. Не можем да продължаваме така. Ти не ме допускаш до себе си. Разбираш ли колко съм напрегнат?

— Искаш ли да отидеш... при някоя от онези жени?

Той я сграбчи грубо и процеди:

— Не искам друга жена! Искам теб! Искам да ми бъдеш истинска съпруга. Моя съпруга...

— И аз искам, но не зная защо се страхувам толкова много. Не ме е страх от теб. Обичам те, но...

— Ето, виждаш ли? — поде отново той. — Този страх не е нормален. Един психиатър ще ти помогне да разбереш от какво те е страх. Виждал съм ги как се справят със случаите на маниакален страх у войници преди битки през войната.

Тя отново се отдръпна рязко.

— Ти мислиш, че съм луда. Искаш да ме изпратиш в лудница! — Крещеше истерично, без да си дава сметка какво говори. — Искаш да

управляваш банката и всичките пари да са твои, само твои...

Той изръмжа като ранен звяр.

— Единственото, което искам, госпожо Банерсън, е да дойдеш с мен в леглото. Женени сме от три месеца, а още не съм те виждал гола. — Обърна се и удари с всичка сила по масата. — По дяволите! Как можа да кажеш това за парите? Парите ти не ме интересуват! Искam само теб, Джесика. Един съпруг има право да... Друг би те обладал насила досега.

— Това ли искаш да направиш?

— За бога, не! Нито ти, нито аз ще изпитаме удоволствие. Но не можем просто да чакаме, докато единия от нас наистина отиде в лудницата. Ще се обърнем към лекар.

— Не мога да отида на психиатър. Знаеш какво ще кажат хората. Ще изтеглят всичките си пари от банката.

— Да върви по дяволите проклетата банка! — изрева той.

Джесика се отдръпна, сякаш ѝ бе ударил плесница.

— Банката е смисълът на моя живот.

— Ванеса, Ванеса!

Тя отвори очи и видя пред себе си Тейлър. Страхът все още я стискаше в ноктите си, а гърдите ѝ се повдигаха неравномерно.

— Всичко е наред — прошепна той.

Когато тя овладя дишането си, той я пусна и седна до нея. Ванеса отпусна глава на гърдите му, затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Мислех, че всичко е свършило, че тя... Че той... А може би те... са се отказали. — Цяла седмица бе минала от посещението им при Меги О'Мали и оттогава Ванеса не бе имала кошмар. — Надявах се, че нашият призрак е разбрал, че сме направили всичко възможно и ме е оставил на мира.

След като научиха, че шерифът, разследвал смъртта на Пади О'Мали, е починал преди двадесет години и най-старите регистри и досиета са от началото на седемдесетте, знаеха със сигурност само, че Тили О'Мали, куфарите и дрехите ѝ са изчезнали безследно, и че Пади О'Мали е открит обесен на дърво и по всяка вероятност се е самоубил.

— Пак ли съшият сън?

— Да, но още по-подробен. Всеки път все повече неща се появяват. Крещях ли насън? Или...

— Не. Мяташе се неудържимо.

— Опитвах се да избягам.

— От какво?

— Пак не успях да видя. Все още е само тъмен силует. Всичко друго става по-ясно доловимо — ароматът на рози, завесите, тиктакането на часовника, жуженето на пчелите... — Затвори очи. — Вече знам, че са пчели и не се чудих. Там беше и момиченцето с дългите букли и големите кафяви очи. — Ванеса сви юмрук и леко удари в гърдите Тейлър, недоумяваща. — Няма логика! Ако съм включила образа ѝ, след като разбрах, че Пади О'Мали е имал дъщеря, защо детето от съня е толкова различно?

— Може да не си я измислила.

— Добре. Да изоставим логиката. Приемаме, че наблюдавам като на видео последните минути от живота на Тили О'Мали. Ако момиченцето не е Меги О'Мали, тогава кое е?

— Свидетелка — отбеляза сериозно Тейлър.

— Ако тя е... — Ванеса се надигна. — Ами ако тя е все още жива? Дали ще успеем да я открием?

Тейлър обхвана лицето ѝ между дланите си.

— Как бихме могли да я открием? Само помисли, Ванеса. Дори и да е жива, не знаем коя е.

Ванеса въздъхна и се отпусна на възглавницата.

— Прав си. Сигурно има десетки момиченца, които са носели косата си на дълги букли.

И двамата замълчаха. Неочаквано Тейлър проговори:

— Ожени се за мен! Говоря сериозно. Обичам те, Ванеса. Искам да си винаги до мен. Защо да живееш с нещо, случило се преди петдесет години?

— Не мога да оставя този проблем нерешен.

— Ако ме обичаш, не би имало значение.

— Толкова ли ме обичаш? — Гърлото ѝ се сви.

Той плъзна ръка по гърдите ѝ.

— Ела и ще ти покажа.

— Сексът не доказва нищо. — Ванеса се отдръпна.

— Това не е просто секс, а любов.

— Както и да го наричаш, мисля, че трябва да го направим.

Преди да се отдаде на удоволствието, Тейлър се запитва кога ще настъпи денят, когато нищо няма да помрачава любовта им.

По-късно Ванеса му прошепна:

— Обичам те — и той заспа успокоен.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво има? — погледна го Ванеса.

— Не разбирам за какво ме питаш — отвърна Тейлър.

— Добре — усмихна се тя. — Ще задам въпроса по друг начин. За какво мислиш?

— Освен за това, че за мен ти си най-красивата жена, че те обичам и че съм щастлив. Опитвам се да реша дали е по-хубаво да спя с теб, или да се събуждам всяка сутрин до теб.

— Ако на това му казваш спокойна нощ! — Бе имала същия кошмар още два пъти и се бе събуждала в ужас.

— Ако бях сам, нямаше да мога и толкова да спя. Непрекъснато щях да мисля дали нямаш нужда от мен.

— Вече обсъждахме това, Тейлър. Проблемът не е, че ще бъда сама. Ако имам нужда, ще грабна слушалката и ще те повикам.

— А аз ще прекарвам безсънни нощи, ще се взирам в тавана и ще се тревожа.

— Ще бъдем заедно с Керън. Съпругът ѝ заминава в командировка. Тя никога не е живяла сама и се притеснява. Помоли ме да се пренесе при нея, докато Боб го няма.

— Ако се чувстваш неудобно пред приятелката си, обясни ѝ как стоят нещата и ме пусни да спя на дивана.

— Стига глупости! Тя знае, че се виждаме и едва ли си мисли, че връзката ни е чисто платоническа.

— Как е възможно една умна жена като теб да е такъв инат?

— Как е възможно един умен мъж като теб да се прави на глупак?

— Това е, защото съм влюбен.

— И аз мисля, че съм влюбена, но... Ти искаш да се обвържа завинаги, Тейлър, а аз се страхувам. Виждаш, че кошмарите ми не престават. Трябва да се справя първо с това, а после ще помисля за нас. Предлагам ти да се разделим за три дни...

— Дните не ме притесняват, а нощите — прекъсна я Тейлър.

— Може да ни се отрази добре. Не разбираш ли? Преди да те срещна, бях напълно самостоятелна. Трябва да видя дали още мога да се справям сама. — Докосна челото му с върхчетата на пръстите си. — Ако открия сили у себе си, сигурно ще мога да загърбя тази къща и всичко, свързано с нея, без да те виня, че малодушно съм избягала.

Той хвана ръката ѝ и целуна всяко пръстче поотделно.

— За пръв път споменаващ, че би напуснала къщата — отбеляза той. — Обичам те.

— Ти ми даваш толкова много, но тази нощ е последната ни заедно. Нека да бъде по-специална.

— Какво имаш предвид?

— Бутилка вино, вкусно ястие...

— Или може би някой хубав ресторант?

Ванеса се разсмя.

— Все пак мисля да отида да напазарувам.

— Очаквам клиент, може да закъснея до седем.

— Нямам нищо против. Тъкмо ще ми остане повече време, за да приготвя вечерята.

— Очаква ни един дълъг ден — рече Тейлър и стана.

Болката се стрелна по крака ѝ и познатото отвращение се надигна в гърдите ѝ.

Жужене... Тиктакане... Звън... Пчелите... Часовникът... Собственият ѝ писък...

Шумовете се смесиха в невъобразима какафония. Не бе в състояние дори да пропълзи към светлината. Наложил си да се взре в сиянието и да се опита да различи какво потрепваше в центъра му. Сърцето ѝ заби неистово, не ѝ достигаше въздух. Злата сила я настигна. Проникна в нея. Отвратително! Различи образ на дете. Видя лицето на момиченцето...

О, не! Не! Моля те, господи, не го позволявай...

Нов шум, неприсъщ на съня, разпръсна видението.

Ванеса скочи от леглото и викът ѝ замръзна на устните. Препъвайки се, тя се отправи към кухнята и вдигна слушалката на телефона. Някой затвори и даде свободно.

Ванеса се облегна за момент, за да отдели съня от действителността. Нямаше намерение отново да заспива, когато се отпусна на канапето. Искаше да си почине няколко минути и да се отърси от напрежението.

Часовникът отброи четири удара. Едва ли бе спала повече от половин час. Главата ѝ бе замаяна и ѝ тежеше така, сякаш бе проспала целия следобед. Винаги, когато имаше кошмар, се чувстваше някак упоена и замаяна. Покри лицето си с ръце, изпъшка и си наложи да се стегне.

Изпи чаша леденостудена кока-кола, наплиска лицето си с вода, среса се и obu удобен панталон.

Върна се освежена в кухнята и посегна към списъка с покупки. Усмихна се, когато забеляза почерка на Тейлър. „Обичам те.“ Отдолу беше написал само буквичката „Т“. Почувства го близък и скъп. Нямаше търпение да му разкаже, че отново е имала кошмар и е успяла сама да се съвземе.

Прегледа списъка. Изглежда Тейлър бе надраскал последното. Май беше пъзел. Ще купи един. Но... за какво му бе притрябвал пъзел? Ще го попита, когато се видят.

Не спря да размишлява, докато пазаруваше. Тя самата не редеше пъзели, но може би щеше да е интересно двамата да го подредят заедно. От него можеше да очаква изненади. Нали бе лудо влюбен в нея.

Когато привечер Тейлър пристигна, си бе взел душ и се бе избръснал, а Ванеса бе приготвила вечерята. Пъзелът, опакован като подарък, чакаше до чинията му.

— Какво е това? — попита той веднага щом го съгледа.

— Изненада!

— Нещо дрънка вътре. — Взе кутията и я огледа. Изглеждаше толкова заинтригуван, че Ванеса би се подвела, ако не знаеше, че идеята е негова. Той се засмя, когато разви пакета. — Пъзел?

Ванеса го докосна с крак под масата.

— Знаеш ли, Тейлър, никога не съм се замисляла какви емоции предизвиква един пъзел, подреден на голо...

— Сериозно? — Тейлър ѝ се усмихна с неприкрито обожание.

— Искаш ли да го подредим, когато свършим с вечерята?

— Тази вечер ли?

— Разбира се.

— Както кажеш — примири се той. — Но не съм от търпеливите.

— Нито пък аз.

— Как се сети за пъзел — попита Тейлър, когато по-късно търсеха отделни елементи.

Ванеса го погледна озадачено.

— От бележката ти.

— И сто години да живеем заедно, няма да те разбера.

— Какво искаш да кажеш?

— Как е възможно човек да асоциира признанието „Обичам те“ с пъзел?

— Нямам предвид това.

— Но аз написах точно това!

— А аз ти говоря за другото.

— За кое? — В гласа му се промъкна раздразнение.

— Не се преструвай! Добавил си го в списъка с покупки. Точно под пуканките.

— Нищо не съм добавял!

— Не ми е до шеги, Тейлър.

— Но аз дори не обичам пъзели!

— Не разбирам — вдигна поглед Ванеса.

— Нищо не съм добавял в списъка ти.

— Не се шегувай, имам го черно на бяло. Списъкът е в портмонето ми.

Тейлър дълго не откъсна поглед от листа. Думите бяха написани със закръгления почерк на Ванеса. Най-накрая бе надраскано нещо като „пъзел“ или май думата означаваше малко трионче.

— Не съм го писал аз — каза най-сетне Тейлър.

— Но кой тогава?

Тейлър вдигна безпомощно рамене. Ванеса скри лице в шепа и изстена.

— Господи! Иззвъня телефонът и никой не се обади.

— Телефонът ли? Кога?

— Днес следобед. Заспах и отново сънувах кошмар, но телефонът иззвъня и ме събуди. Когато вдигнах, някой затвори и даде свободно.

— Кой телефон вдигна?

— Този в кухнята.

— Списъкът с покупките до него ли беше?

— Призраците не оставят бележки, Тейлър.

— А ако това е последният му шанс?

Ванеса замълча объркано. Накрая Тейлър попита тихо:

— Върна ли книгата за призраците?

— Не. На малката масичка в хола е.

Тейлър отиде и я разгърна, а Ванеса се сгуши на канапето.

— Не е невъзможно — промърмори той и затвори книгата. — Има случаи, когато призраци преместват материални обекти, отварят и затварят врати, следователно могат да държат и писалка. Много е възможно.

— Възможно ли? — повиши глас Ванеса. — А какво би казал за възможността аз да полудявам? Не си ли помислял, че може някъде да съм чула историята на О'Мали и сега да я пресъздавам. После съм разбрала и за Меги О'Мали и съм прибавила детето. А сега оставям, без дори да съзнавам, някакви тайнствени послания върху списъка с покупките...

— Недей! — прекъсна я Тейлър. Но тя не можеше да спре.

— Или подсъзнателно съм решила, че ми се реди пъзел. Добра идея!

— Престани! — Тейлър я стисна за ръката. — Ела!

Ванеса се опита да се отдръпне.

— Ще се махнем от тази къща, докато дойдеш на себе си и престанеш да се измъчваш.

— Къде ме водиш? — попита тя, когато се качиха в колата, едва сдържайки раздражението си.

— Някъде, където и да е.

Двадесет минути по-късно седяха в една сладкарница пред две огромни мелби.

— По-добре ли си? — попита я той.

Ванеса се намръщи.

— Излиза, че можеш да се държиш като пещерен човек. — Лицето ѝ се отпусна и тя се усмихна. — Но идеите ти са чудесни. Затова те обичам.

— А аз казвал ли съм ти колко те обичам, когато си усмихната?

Продължиха да ядат сладолед мълчаливо. Внезапно Ванеса остави лъжичката и погледна Тейлър.

— Възможно ли е трионът да се използва като оръжие?

Тейлър се разсмя.

— Едва ли. Зъбците са твърде малки. А ако успееш да убиеш някого, то навсякъде ще има кръв.

Ванеса потръпна и се замисли. Когато видя думата, веднага се бе сетила за пъзел. Може би така изразяваше разочарованието си, че не може да подреди загадката с призрака.

— А ако Тили О'Мали го е написала? — предизвика я Тейлър.

— Сигурно ми се присмива, че изобщо съм се заела с всичко това.

— Не, тя се нуждае от теб и отчаяно се опитва да ти каже нещо. Колко ли енергия ѝ е трябвало, за да надраска тази дума!

— Мислиш, че силите ѝ са на изчерпване? — попита Ванеса иронично.

— Ако беше толкова просто, призраците нямаше да спрат да оставят съобщения. Тя е на ръба на отчаянието, Ванеса. Сигурно е разбрала, че смяташ да напуснеш къщата. Не, не мога да ви оставя двете с Керън сами.

— Ще мислим утре — отвърна тя и преплете пръсти в неговите.
— Хайде, господин предприемач, да се прибираме! Може Тили да е подредила пъзела.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Керън и Ванеса се настаниха пред видеото, поръчаха си пица и се разбърбиха:

— Я ми кажи — любопитства Ванеса. — Какво представлява семейния живот? Наистина ли женените го правят само веднъж седмично?

Керън се заля в смях.

— Не! Разбира се, че не. Много по-често. Все едно, че не знаеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Не се преструвай. Видях пяната за бърснене в банята. Разкажи ми за твоя тайнствен любовник.

— Трябва да те попитам нещо. Едно време, когато вие с Боб сте били лудо влюбени...

Керън я замери с възглавница.

— Тъпкано ще ти го върна! Ако искаш да знаеш, ние двамата с Боб все още сме лудо влюбени...

— Значи все още го правите както в началото?

— Няма да ти издам нито една тайна, без да науча в замяна твоя.

Говориха почти до полунощ. Когато решиха, че е време да си лягат, прибраха останалата пица и почистиха масата.

Още щом се пъкна в леглото, Ванеса усети, че Тейлър ѝ липсва и се зачуди как за толкова кратко време бе обсебил живота ѝ. Не можеше да допусне, че Тили О'Мали ще има нахалството да нахлуе в съня ѝ след приятната вечер. Но грешеше.

Предидшият кошмар се повтори до най-малки подробности. Усети аромата на рози, чу тиктакането на часовник, жуженето на пчели, ужасяващото натрапчиво присъствие на злата сила, сиянието, детското лице... Събуди се от собствения си писък. Сърцето ѝ глухо блъскаше в гърдите. В този миг Керън се надвеси над нея.

— Ванеса?

Тя си опита да диша дълбоко, за да се успокои.

— Сънувах кошмар.

— Какъв беше този писък? Уплаши ме до смърт. — Двете се прегърнаха. — Случвало ли се е преди?

Ванеса се отпусна на възглавницата и простена.

— Да. О, Керън, ти не знаеш...

— Тогава ми разкажи.

— Започна с онези писъци. Помниш ли, когато решихме, че сигурно е била Хедър Макуин? — Керън кимна. — Това бе само началото. Сигурна съм, че нещата са свързани. Помниш ли, когато стана течение и ти прилоша?

— Как да не си спомням! Едва не припаднах.

— Може да ти прозвучи глупаво и невероятно — въздъхна Ванеса, — но мисля, че онова раздвижване на въздуха бе причинено от призрак.

Керън я погледна скептично, но бе наистина загрижена. Ванеса продължи да ѝ разказва за сънищата, за посещенията при Меги О'Мали, за надрасканата неясна дума в списъка с покупки.

— Пъзел или трионче? — попита Керън изумена.

— Не знам. Доста е странно. Това сигурно е някакъв ключ към загадката, но не можем да... Какво има?

— Ванеса! Точно това викаше преди малко. — Тя се подпря на лакът. — Беше нещо свързано с... Танцуваше ли насън?

— Не. Нали ти казах, че усещах познатата остра болка в крака. Защо?

— О'Мали е ирландец. Има предвид един ирландски танц. Джига.

Ванеса сграбчи ръката на Керън.

— Това е име! Джигс. Джигс е видяла. Затова реших, че е било грешно написано. Джигс е малкото момиченце с буклите!

— Но какво правиш? — попита Керън, когато Ванеса скочи и се спусна към телефона.

— Трябва да се обадя на Тейлър.

— В четири сутринта?

— Ще се разсърди, ако не му кажа веднага. Винаги му се обаждах с някакъв проблем, а сега... — Тя млъкна и стисна

слушалката. — Тейлър? Трябва да ти кажа нещо. Точно така. Входната врата. Тейлър... Донеси вино. Разгадахме всичко. Или почти всичко.

Пет минути по-късно Тейлър пристигна, небръснат, рошав, по избеляла фланелка и джинси.

Керън изтича да си метне халат, щом разбра, че тайнственият любовник на Ванеса ще дойде. Поздрави го любезно и прие малко съдържано чашата вино, която той й наля. След това изслуша, макар и сънено, предположенията на Ванеса и тези на Тейлър.

— Трябва веднага да поговорим с Меги. Не може да не си спомня момиче, на име Джигс.

— Още утре — отсече Тейлър.

— Ще се обадя в старческия дом от училище. Надявам се, че напредвате със загадката, но вече е четири и половина и смятам да си лягам. Утре е работен ден — охлади ентусиазма им Керън.

Щом вратата на гостната се затвори, Тейлър се обърна към Ванеса.

— И ти ли искаш да си лягаш?

— Няма да мога да заспя от вълнение.

Тейлър се наведе и я целуна.

— Нямах предвид да заспиваш.

— А какво? — Попита невинно тя и обви врата му.

Той я вдигна на ръце.

— Шшт! Не сме сами. Не е възпитано да притесняваме Керън.

— Но теб мога да те притесня — отвърна игриво Ванеса и лекичко го ухапа по ухото.

— Почакай да стигнем спалнята — прошепна Тейлър, докато я носеше натам.

— Защо? Да не би в противен случай да ме пуснеш на земята?

— Нищо чудно — изпъшка той и я положи на леглото.

Тя бързо съблече халата си и се усмихна закачливо. Тейлър се настани до нея.

— Сега вече разрешаваш ли да те попритесня?

— Вече съм доста притеснен. Трябва да ме успокоиш.

Ванеса се събуди от шума на душа. Изпъшка, погледна часовника и се зави до брадичката. Тейлър го нямаше и тя въздъхна с

копнеж. Само след минута той се появи, увил на кръста си хавлиена кърпа.

— Извинявай, че използвах твоята баня, но не ми се искаше да налетя на Керън, ако вляза в другата.

— Няма значение — отвърна Ванеса с въздишка. Вече нямаше нищо против той да използва банята й.

— Ще се избърсна у нас. Искаш ли, като тръгвам да включа кафеварката?

— Ще те споменавам с добро, ако го направиш.

— Готов съм да ти правя кафе всяка сутрин до края на живота си — каза той и я погледна влюбено.

Тя докосна бузата му.

— Няма ли да ме прегърнеш за довиждане?

— С удоволствие. Притесняваш се от срещата с Меги ли?

— Искам този кошмар най-сетне да свърши.

Тейлър хвана брадичката й и я целуна.

— Ще си тръгна от работа при първа възможност.

— Готова ли си, скъпа?

— Още от четири тази сутрин. Толкова дълъг ден! Развихах се на учениците, бях разсеяна. Нямах търпение да дойдеш.

Меги ги чакаше в солариума. Пое с нескрито задоволство глаксинията, която Ванеса й донесе, и ги попита направо защо са дошли.

— Меги — започна Ванеса, — миналия път казахте, че някой е убил родителите ви, но никой не ви е повярвал.

— Точно така! — отвърна сопнато Меги.

— Ние с Тейлър ви вярваме. От известно време сънувам... — И тя й разказа накратко сънищата си, без да описва ужаса, който бе преживявала всеки път. — Мисля, че майка ви се опитва да ни помогне да разберем какво точно се е случило, но ще имаме нужда и от вашата помощ.

— Ще ви помогна с каквото мога.

— Помните ли вашите връстнички по онова време в Кропвил. Някоя си Джигс например?

— Джигс... — повтори замислено Меги. — Джесика Вандовър!

— Не беше ли името на банкера Вандовър?

— Стария Вандовър ѝ е баща.

— Тя е била хубаво момиченце, с големи очи?

— Точно така, госпожо. Бе най-хубавото момиче в града, винаги в чудесни роклички, колосани, изгладени, а косата ѝ! Стигаше почти до кръста. Носеше я на дълги букли.

Ванеса и Тейдър се спогледаха тържествуващо.

— Бяхте ли приятелки с Джигс?

— Не сме били близки. Всички мислеха, че се перчи заради парите на баща ѝ и защото е хубава, но беше срамежливо и мило момиче.

— Има ли някаква причина тя да е била у вас в деня... когато са открили баща ви?

Меги се замисли.

— Едва ли. Имахме часове в училище.

— А знаете ли какво е станало с нея, къде е сега?

— Ожени се след войната и се пресели. Не помня кога точно. Никой не вярваше, че би оставила банката. Тя пое работите след смъртта на баща си.

От банката им казаха новото име на Джесика Вандовър. Президентът ги препрати на предшественика си, който я познавал лично.

— Умееше да прави пари. Също като баща си. Със съпруга си живеят в Хюстън. Десет години след като напусна Кропвил, разбрах, че подхванали друг бизнес, и то изключително успешно.

— Какъв по-точно? — поинтересува се Ванеса.

— Цветарство. Купили оранжерия и създали цяла верига от магазини. Може и да сте чували — цветарска верига „Банерсън“. По името на съпруга ѝ.

Името наистина бе известно — най-голямата верига цветарски магазини и оранжерии в Хюстън. С два телефонни разговора Ванеса откри Джесика Вандовър Банерсън.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кропвил, Тексас — 1946

— А аз си мислех, че съм част от живота ти.

— О, Дани, знаеш, че е така, но...

— Но какво, Джесика? Не заслужавам внимание? Не съм толкова важен за теб като банката, така ли?

— Не е така. Просто... Ако хората започнат да говорят, ако плъзне слух, че президентът на банката е луд, ще фалираме.

— Тогава продай банката. Или си намери мениджър. Притежаваш достатъчно пари. Можеш да живееш само от петролните кладенци. Бихме могли да се преместим в Хюстън, а ти да идваш за заседанията на управителния съвет.

— Да се местим?

— Кропвил не е центърът на света, само защото притежаваш банка тук. Някога да си се замисляла, че тук няма кой знае какви възможности за мен?

Тя го погледна с изумление. Никога не бе помисляла, че може да не се чувства щастлив.

— За местните хора аз съм съпругът на президентката на банката. Ако живеем в Хюстън, вечер мога да посещавам колеж и да подхвана собствен бизнес.

Джесика се отпусна тежко на стола.

— Всичко това ми идва прекалено много. Да напусна банката, да отида на психиатър, да се местим...

Той коленичи до нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Помисли за нас, Джесика! Не искам животът ни да се превърне в ад.

— О, Дани, толкова се страхувам! Обичам те.

— Обичаш ли ме достатъчно, за да започнеш отначало?

— Аз... Татко не би ми простил, ако изоставя банката.

— Банката е негово дело, не си я създала ти. Не е трябвало да ти прехвърля цялата отговорност...

— Но тя е моето наследство! Казваше, че докато банката е в мои ръце, животът ми е осигурен, ще бъда уважавана и...

— С мен също ще бъдеш осигурена. Може да не си президент на банка в някакъв забутан град, но и никога няма да гладуваш.

— Но баща ми...

— Той е мъртъв, Джесика!

— Но той би искал...

— По дяволите този кучи син!

— Не говори така за баща ми!

— Защо? — подсмихна се презрително той. — Никой няма право да съди стария Вандовър, а? Само да чуеш какво говорят хората за него. А може и да си чула.

— Той е спомогнал да бъде построен този град. Помагал е на всички местни фермери, когато са имали нужда.

— Наистина ли вярваш във всичко?

— Но това е истина!

— Той е бил просто един алчен, стар мръсник.

— Кой ти каза?

— Всеки път, когато се спомене името му, хората благодарят на Бога, че вече не е между тях.

— Това са клюки! — извика разпалено Джесика.

— Всички го казват и не спират да го повтарят. Във всяка клюка има поне малко истина, Джесика. А споменава ли е баща ти колко ферми е секвестирал по време на депресията, без да се интересува, че е имало сушави години?

— Той е бил бизнесмен, а не филантроп.

— Бил е безпринципен и алчен. Заграбил е всичко, до което се е докопал, а след това започнал да търси нефт из иззетите земи. Как мислиш се е сдобил с петролните кладенци?

Тя притисна ушите си с длани.

— Млъкни! Моля те! Не мога да слушам подобни обвинения.

— Не можеш, защото те е страх, да го признаеш — не спираше да говори той. — Докато не приемеш истината, за мен няма място в твоя живот!

— Моля те, престани... — изхлипа тя.

— Добре — въздъхна тежко Дани. — Няма значение. — Прегърна я и я залюля като малко дете. — Нека да се махнем от

Кропвил, Джесика! Нека започнем наново. Ще преодолеем проблема, ще си родим деца, ще си купим малка къща с градина, където те ще играят. Когато трябва да присъстваш на някой управителен съвет, ще ги обличаш в най-хубавите им дрешки и ще ги взимаш със себе си.

Тя се притисна тръпнеща до него. Тишината ги обгърна като морски вълни.

— А може ли да посадим рози? — попита плахо младата жена. Въпросът ѝ го изненада и го свари неподготвен. — Рози — повтори тя. — Може ли да посадим рози в градината, а на прозорците да сложим саксии с петунии и виолетки?

Той се разсмя и я притисна нежно към себе си.

— Любима моя, ще ти построя цяла оранжерия, за да отглеждаш орхидеи!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тейлър стисна ръката на Ванеса.

— Готова ли си за всичко, което ни предстои да чуем?

— Каквото и да научим, е отпреди петдесет години — кимна тя.

Къщата на семейство Банерсън бе на два етажа, заобиколена от огромна сенчеста градина в един от най-богатите квартали на Хюстън. Просторната тераса напомняше за величието на колониалния юг. На прага седеше бяла ангорска котка и си миеше лапите. Тя не обърна никакво внимание на Ванеса и Тейлър и продължи с тоалета си.

Момче на около шестнадесет им отвори вратата.

— Баба ви очаква. В оранжерията е. Елате, ще ви заведе.

Джесика Вандовър Банерсън подрязваше растенията и внимателно оставяше отделените вейки в кошница. Щом влязоха, тя остави ножиците.

— Това са хората, които очакваш, бабо — обясни момчето.

Джесика му се усмихна.

— Благодаря ти, Дани.

— Бабо! — възмутено повиши глас момчето.

— Извинявай — каза тя и веднага се поправи: — Дан. Все забравям.

Вече по-спокойно, момчето сви небрежно рамене.

— Прибирам се вътре.

Големите кафяви очи на баба му го проследиха, докато се отдалечаваше с широки крачки. Когато влезе в къщата, тя се усмихна примирено.

— Дани беше достатъчно добро име за дядо му, дори и след като напусна военноморските сили. А малкият Дани, едва е навършил шестнадесет, но държи да му казваме Дан — въздъхна тя с нескрита обич.

Тейлър и Ванеса се представиха, подадоха ръка на Джесика, въпреки притеснението ѝ, че е изцапана с пръст и гнили листа.

— Вече съм в пенсия, но не мога да се откъсна от любимите си занимания.

Още беше хубава жена. Ванеса не можа да не направи сравнение между гордо изправените ѝ рамене и отпусната стойка на Меги О'Мали, между модните панталони на Джесика в цвят каки и класическа блуза и безформените рокли на другата жена. Независимо от това, изразителните ѝ кафяви очи, издаваха тъга и уязвимост, също като при Меги.

Беше по-ниска и дребна от Ванеса.

— Предполагам защо сте дошли, но, моля ви, кажете как успяхте да ме откриете.

— Доста е объркано — призна Ванеса.

Джесика ги покани в къщата, където можеха да седнат удобно и да поговорят.

— След малко ще си дойде и съпругът ми. Сигурно има задръстване, затова се бави. Ще пиете ли кафе?

Не им беше удобно да ѝ откажат и седнаха. Джесика Банерсън отиде в кухнята, за да приготви кафето.

Тейлър взе ръката на Ванеса в своята и я стисна леко за кураж.

— Почти на финала сме.

— Тя знае защо сме тук. Ако нямаше намерение да ни разкаже, щеше да откаже срещата.

Дани Банерсън се прибра, когато допиваха кафето си. Беше едър мъж, със сива, оредяваща коса. Поздрави ги и приседна на облегалката на креслото до жена си, като прехвърли ръка през раменете ѝ. Все още имаше стойка на бивш военен — изправен, горд, готов да защитава жена си, ако се наложи.

Косата на Джесика също бе леко посивяла, но вдигната така, че да открива лицето ѝ и да подчертава изящните ѝ скули. Изглеждаше едновременно недостъпна, но някак нежна и крехка. Леко повдигна брадичка и се обърна към гостите.

— Обещахте да ми кажете как ни открихте.

— Ще ви прозвучи доста невероятно — започна Ванеса.

Джесика се изпъна малко сковано и посегна към ръката на съпруга си.

— Готова съм да ви изслушам.

Ванеса ѝ разказа за призрака на дървото, за сънищата, за мистериозната бележка. Джесика видимо пребледня и кокалчетата на ръката ѝ побеляха, докато стискаше пръстите на съпруга си. Независимо от това тя кимна на Ванеса да продължи разказа си.

— Когато Меги ни каза, че са ви казвали Джигс като малка и че сте носели косата си на дълги букли, трябваше да ви открием, госпожо Банерсън, за да разберем дали сте били във фермата на О'Мали този ден. — По изражението ѝ разбраха, че е била. — Бихте ли ни разказали какво се случи? — помоли Ванеса.

Дани Банерсън се намеси най-неочаквано.

— Не си длъжна да говориш, Джес.

— Напротив, Дани — отвърна меко Джесика. — Трябва. — Насочи вниманието си към Ванеса и започна: — Винаги съм знаела, че ще дойде ден, когато трябва да разкажа на някого. Донякъде това ми носи облекчение. — Замълча, унесена в собствените си мисли. — Казвате, че Меги О'Мали още е жива?

Ванеса кимна.

— Често се сецам за нея. Никога ли не се е омъжвала? — Ванеса поклати глава. — Жалко — каза Джесика и отново прикова поглед върху Ванеса. — Вярвате ли, че греховете на бащите се изкупват от децата? — Въпросът ѝ бе риторичен. Пое си дълбоко въздух. — В този случай греховете на баща ми са се стоварили върху детето на друг.

Ванеса я прекъсна:

— Но, госпожо Банерсън...

— Да, бях във фермата на О'Мали този ден — продължи Джесика. — Преди да ви разкажа, бих искала да разберете какво се случи години по-късно. — Забеляза нетърпението по свитите устни на Ванеса. — Всичко е свързано. Скоро ще разберете цялата история, но трябва да ви разкажа първо края, за да разберете по-добре мотивите... — Отново си пое дълбоко въздух. — Обожавах баща си. Важно е да го знаете. Обожавах го, както едно дете обожава родителите си, особено едно малко момиченце — баща си. Майка ми умря, когато бях съвсем малка и само той ми остана.

— Той е притежавал банката — намеси се Тейлър.

— Да. Той изкарваше добри пари. Всички твърдяха, че до каквото се докоснел, се превръщало в пари и аз се гордеех, когато чувах хората да говорят така. Не бях чувала открито да казват, че е

безчовечен и алчен, а когато все пак чуех нещо лошо, просто не обръщах внимание, защото бе различно от моята представа за него. Бях изключително горда да поема неговата работа, след като той почина. До известна степен бях обладана от манията да достигна неговото положение в обществото. — Двамата със съпруга си си размениха многозначителни погледи. Джесика прекара нервно език по устните си и продължи: — С Дани се срещнахме след войната. Той не беше от Кропвил. Пишихме си, така се запознахме. — Усмихна се нежно и вдигна очи към него. И двамата си спомниха първите мигове на своята любов. — Той дойде в Кропвил, за да се срещнем лично и остана, за да ме ухажва, както бе прието по онова време. Бяхме искрено влюбени, когато се оженихме. Мислих, че ще останем завинаги в Кропвил и аз ще управлявам банката. Но Дани не беше щастлив, а възникна и... друг проблем. — Гърдите ѝ се повдигаха развълнувано. — Бях много влюбена, но имаше нещо в брака ни, което не можех да преодоля. — Банерсън повдигна сплетените им пръсти и целуна ръката ѝ, а след това я погали. — Не можех да допусна Дани до себе си, за да консумираме брака си — додаде Джесика с глух глас. — Просто не можех. — Наведе глава. — Беше безкрайно унижително. Работата ми като президент на банката бе безупречна, имах успех, нещо доста необичайно за жена в онези дни, но като съпруга бях на път да се проваля безвъзвратно. — Вдигна отново глава и погледна Тейлър и Ванеса. — Не бях фригидна. Страхувах се... Всъщност беше по-лошо и от страх. Изпитвах ужас. Нямаше явна причина да се чувствам така, защото Дани бе нежен, внимателен и търпелив и аз го много обичах. Най-сетне той успя да ме убеди, че трябва да потърся... помощ.

— Затова ли напуснахте банката така внезапно? — попита Ванеса.

— Никак не ѝ беше лесно да отиде на психиатър — обясни Банерсън. — Тогава нещата бяха различни. Дори във филмите мъжете и жените спяха в отделни спални, а интимните проблеми бяха табу. Да отиде на лекар и да обсъжда с някакъв чужд човек най-интимните си тайни...

— Не разбирам какво общо има това със семейство О'Мали — прекъсна го Тейлър.

— О, има! — възкликна Джесика. — Всичко е свързано със семейство О'Мали. Разбирате ли, лечението ми продължаваше вече месеци, но нямаше никакво подобрение. Единствената възможност, която оставаше, бе хипноза. Лекарят бе разбрал, че паническият ми страх от полов контакт се корени дълбоко в миналото ми. — Тя преглътна тежко и продължи разказа си с явно неудобство: — Разбира се, не му повярвах веднага. Още от дете бях обградена с обич и грижи. Почти нищо не знаех за секса, освен че е нещо, което мъжете и жените правят. И никога не бях преживявала мъчителни моменти, свързани с този проблем. — Стисна решително устни. — Или поне така си мислех. — Настъпи неловко мълчание. Тя събра смелост и продължи: — Докато бях под хипноза, си спомних нещо, случило се, когато съм била съвсем малка. Нещо, на което бях станала свидетел във фермата на О'Мали. — Спря и си пое хрипливо дъх. — Този ден си бях забравила домашното — съчинение за пролетта. Реших да се върна къщи през обедната почивка и да го взема. Сега, когато се връщам назад, си мисля, че едва ли учителката е щяла да ми пише двойка заради закъснение, но бях отличничка и не можех да допусна подобно нещо. Вървах към къщи, когато съгледах колата на баща ми. Точно завиваше към къщата на семейство О'Мали. Реших да тръгна след татко. Денят бе топъл, а се бях изморила от ходене. Щях да го помоля да ме закара, за да си взема съчинението и да ме върне до училището. Дори не помислих, че ще ми отнеме много повече време да го настигна, отколкото да изтичам до нас. — Джесика говореше с мъка, сякаш не намираще подходящи думи за горчивите спомени. — Продължих след колата. Оказа се, че не е толкова близо, колкото изглеждаше. Видях, че е спрял пред дома на О'Мали. Затичах се, за да помоля госпожа О'Мали за чаша вода и да изчакам баща ми да ме откара у дома. Едва когато приближих къщата, чух...

— Сигурна ли си, че искаш да разкажеш историята докрай? — прекъсна я загрижено съпругът ѝ. Тя кимна и се овладя.

— Когато приближих къщата, чух писъци. Писъци на жена. Спах и се ослушах вцепенена. Реших да се промъкна и да разбера какво става. Въобразявах си, че ще мога да помогна, въпреки че не разбирах защо баща ми не ѝ се притича на помощ. Не може да не бе чул писъците. — Джесика взе чашата си с кафе, погледна кафявата течност и я поднесе към устата си. — Отидох до прозореца. В този

момент не чух писък, а... Не разбрах какво точно. Нещо като пристъргване и пъшкане. Шумовете наподобяваха животински звуци. — Изкривено подобие на усмивка разкри ужаса, който бе изживяла. — Децата в ония години бяха невинни и неопитни — добави тя. — Не гледахме филми, които показват в подробности полов акт.

— Баща ви и госпожа О'Мали? — попита с широко отворени очи Ванеса.

— Не разбрах защо си е свалил панталоните. Никога не бях виждала гол мъж, а и бях потресена от размерите на члена му. Не ми беше ясно какво се опитва да й направи, но разбрах, че я боли. Бях чула писъците й преди това, а сега тя хлипаше нещастно. Опитваше се да се отскубне от него, но не можеше. Бях занемяла, не можех да помръдна и госпожа О'Мали ме видя на прозореца. Извика името ми истерично. Мисля, че искаше да ме предупреди да избягам, но аз не можех да се помръдна от мястото си. — Всички замълчаха, ужасени от чутото. Само Банерсън бавно погали ръката на жена си. Най-сетне тя продължи: — Баща ми вдигна поглед и ме видя. Очите му бяха като на... луд. Усетих отвращение, погнуса. Той ми изкрещя да се махна от прозореца. Никога не ми беше викал и ме уплаши с гневните си крясъци. — Джесика замълча.

— А после, какво стана? — попита Ванеса.

— Обърнах се и избягах. Тичах с всичка сила. Дори не знаех колко бях тичала, но си спомням, че ме заболя корема от напрежение. Спрях и се обърнах назад. Тогава го видях да излиза от къщата. Носеше на ръце госпожа О'Мали. Тя висеше отпуснато. Разбрах, че е мъртва. Нямах представа какво да правя, когато баща ми ме настигна с колата и ми нареди да вляза. Седнах на предната седалка. Знаех, че тялото на госпожа О'Мали е отзад. Много внимавах да не поглеждам натам. Баща ми ме откара вкъщи и ми нареди да сляза. Отидохме в спалнята и той извади куфар от гардероба. Върнахме се в дома на О'Мали и той ме накара да натъпча вътре нещата на госпожа О'Мали. Няма да забравя как отваряше чекмеджетата и хвърляше дрехите й към мен. Всичко бе толкова износено и евтино, а аз имах красиво дантелено бельо. — Джесика отново се поколеба и Ванеса забеляза как стиска китката на Дани Банерсън. — Прибрахме всичко нейно и от тоалетката. Имаше четка за коса със сребърна дръжка. Когато я видях, си помислих, че не й е мястото сред овехтелите износени дрехи.

Затворихме куфара и го изнесохме навън. Той го хвърли на задната седалка. Той тупна глухо върху госпожа О'Мали. — Джесика отново прокара език по устните си. — Баща ми подкара към полето. Търсеше нещо. Колата вдигаше прах на гъсти кафяви облаци. Спря до запустял кладенец, закован с дъски. Счупи няколко, отнесе госпожа О'Мали до отвора и я пусна. Сигурно бе ѝ счупил врата при борбата, защото нямаше кръв, но всичко бе толкова отвратително и ужасяващо, главата ѝ висеше назад, докато я носеше...

Накара ме да занеса куфара до кладенеца и да го хвърля вътре, а след това го закова отново. Тогава... — По страната ѝ се отрони сълза. — Отведе ме вкъщи и ми нареди да си отида направо в стаята и да не мърдам оттам. Чаках часове и треперех... — Джесика ги погледна. — Трябва да ми повярвате. Не си спомнях нищичко до мига, в който се подложих на хипноза. — Те кимнаха. — Дойде в стаята ми през нощта. Беше полудял. Разбрах още тогава, макар че бях дете и умът ми не го побираше. Говореше какво е направил. Не със съжаление, а възторжено, сякаш се връщаше от бал или сякаш бе сключил сделка за милиони. Сякаш се гордееше какво е сторил. Наричаше госпожа О'Мали глупачка, защото ѝ бе предложил начин да запази фермата, а тя бе отказала, но накрая получил, каквото искал. — Джесика плачеше, неспособна да се овладее, и бършеше сълзите си с ръка. — Каза ми колко хитро е накарал клетия Пади О'Мали да подпише някаква бележка, за да продължи срока на заема му, вместо да му отнема земята.

— Не издържам повече — промълви Ванеса, разбрала смисъла на написаното. — Дори не е съзнавал, че подписва смъртната си присъда. Всички са помислили, че е предсмъртното му писмо. — Тя погледна Джесика, изпълнена със страхопочитание. — Баща ви е бил зъл гений, демон в човешки образ.

Джесика кимна.

— За съжаление е точно така. След като прилъгал О'Мали да подпише, решили да се почерпят за отсрочката. Баща ми издебнал удобен момент и го ударил по главата. О'Мали загубил съзнание и останало само да го окачи на дървото, все едно че се е обесил сам. — Банерсън извади кърпичка от джоба си и я подаде на Джесика. — Обърна се към мен и каза, че ако дума продумам на някого, ще направи с мен същото като с госпожа О'Мали и ще ме изпрати да ѝ правя

компания в кладенеца. — Тя потисна риданието си. — Запазих тайната. Бях толкова шокирана, че сигурна съм получила временна амнезия. Бях забравила всичко, сякаш никога не се бе случвало. Сигурно никога нямаше да си спомня, ако не се бе появил Дани и не бе пожелал да се любим...

Никой не помръдна и не проговори няколко минути. Джесика облегна чело на рамото на съпруга си и той я прегърна.

Ванеса седеше като вцепенена след чутото. Като камък, хвърлен във водата, помисли си тя. Водата се набраздява, и дори след петдесет години, кръговете все още не са изчезнали. Няколко съсипани живота и още един, който за малко да бъде унищожен.

— Старият кладенец в земите на О'Мали ли се намира? — попита Тейлър.

— Мисля, че там някъде — отвърна Джесика и вдигна глава. — Ако се намираше на чужда собственост, щеше да е ограден. — Тя преглътна и попита със страх: — Ще се опитаме ли да я намерим?

— Ще се опитаме — отвърна Тейлър. — Крайно време е и тя, и съпругът ѝ да бъдат погребани като всички хора. — Джесика кимна. — Ще положа всички усилия да запазя историята в тайна — погледна той двамата Банерсън. — Но нали знаете... ако властите се намесят и журналистите започнат да проявяват интерес... Ще направя всичко по силите ми...

— Благодаря ви — изрече Ванеса. Не знаеше как се постъпва, когато искаш да си тръгнеш, след като си отворил рани отпреди петдесет години. Не можеха просто да станат, да си вземат сбогом и да излязат. Ванеса си спомни момчето, което им бе отворило. — Колко деца имате, госпожо Банерсън?

Джесика се усмихна с гордост.

— Три. И трите са момичета. Вече са омъжени и си имат собствени деца. Запознахте се с Дан. Той е най-големият от внуците ни. Имаме още четирима внуци и три внучки.

— А вие двамата сте неразделни.

— Повече от четиридесет години — отвърна Банерсън. — И не бих съжалил за нищо през изминалите години. Най-хубавото нещо, което направих през живота си, бе да отида в Кропвил, за да се запозная с момичето, с което си пишех през войната.

— Двамата сте създали истинска цветарска империя — отбеляза Тейлър.

— Не сме полагали специални усилия — призна Дани Банерсън.

— Не можех да се върна отново в банката, след като бях напуснала така неочаквано, но не можех да си стоя вкъщи и да шия гоблени — добави на свой ред Джесика. — А и Дани трябваше да се захване с нещо, след като завърши колежа. Взе диплома от търговския факултет. Обмисляхме с какво бихме могли да се заемем, така че да сме заедно и работата да ни е приятна. И ето че късметът ни се усмихна.

Този път мълчанието бе знак на спокойствие и щастие. Ванеса побутна Тейлър и те се изправиха. Беше време да си тръгват. Ванеса протегна ръка на Джесика.

— Вие сте изключителна жена, госпожо Банерсън! Разбирам, че не бяхте длъжна да ни разказвате всичко това. Много ви благодаря.

Джесика задържа ръката на Ванеса и срещна погледа ѝ.

— Психиатърът ми и аз обсъдихме дали да съобщим на властите, но решихме, че няма смисъл, след като бяха минали толкова години, а и баща ми вече не беше между живите. Но дълбоко в себе си аз бях уверена, че един ден ще се наложи да разкажа тази трагична история на някого. Много се радвам, че дойдохте. Най-сетне свалих тежко бреме от плещите си. Помирих се с миналото. — Тя се обърна към Тейлър. — Ако имате нужда от помощ за гробовете, надгробните камъни, изобщо за каквото и да е, не се колебайте, обадете ми се.

Тейлър се усмихна и прегърна Ванеса през раменете.

— Благодаря за предложението, госпожо Банерсън, но мисля, че аз самият ще свърша това.

— Тогава ми звъннете да се погрижа поне за цветята.

— На всяка цена — обеща той. — Ще ви се обадя.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се отдалечиха от дома на семейство Банерсън, Тейлър се обърна към Ванеса.

— Разплетохме загадката.

Ванеса кимна. Помълчаха още няколко минути и едва тогава тя заговори:

— Знаеш ли къде се намират старите кладенци?

— Ще се опитам да разбера. Мисля, че са някъде в района, където има сондажи. Веднъж се натъкнахме на стар кладенец. Още си стои там, някои от дъските, с които е закован, са изгнили. Сигурно геолозите са поставили плочата, която видяхме, да не би някой случайно някой да падне вътре, или пък някой камион да пропадне в отвора.

— Трябва да съобщим и на Меги — напомни му Ванеса. — Тя трябва да знае.

— Права си.

— Ами ако иска да присъства?

— Нека първо да поговорим с Бети Стал. Тя най-добре би преценила как Меги ще приеме истината.

— Добра идея.

Меги сякаш предчувстваше, че й носят важна вест, когато Бети Стал ги придружи до старческия дом. След като се прегърнаха с Бети, тя поздрави Ванеса и Тейлър и попита с неприкрито вълнение:

— Открили сте нещо за мама, нали?

— Да, мис Меги. Открили са — отвърна Бети.

Меги обмисли чутото няколко секунди.

— Ами тогава, нека седнем и да поговорим.

Нямаше смисъл да си губят времето в любезности и несъществени разговори. Тейлър се обърна към Меги.

— Вие бяхте права. Майка ви е била убита. Предполагаме, че тялото ѝ е все още в стария кладенец. Спомняте ли си къде точно се намира?

— Той пресъхна една година, преди всичко това да се случи — обясни Меги. — В най-северния край на една от нивите е.

Тейлър погледна към Ванеса, за да ѝ покаже, че и той бе помислил за същото място.

Гласът на Меги прозвуча като на деветгодишното дете, току-що разбрало, че е загубило майка си.

— Кой е убил мама? Защо го е направил?

— Старият Вандовър — отговори Тейлър. — Искал е тя да... Искал е да му стане любовница, за да си запази фермата. А когато тя отказала, той се вбесил.

В този миг Ванеса разбра колко я обича Тейлър. Бе по-сигурна, отколкото след всичките му уверения в любов. Тактичното му обяснение спести на Меги унижението, изживяно от собствената ѝ майка, а на Джесика, унижението от пълното падение на баща ѝ.

— А татко? — настоя Меги.

— Точно както предполагате — продължи Тейлър. — Вандовър го е ударил по главата, а след това го е обесил на дървото. Успял е с хитрост да го накара да напише предсмъртната си бележка. Баща ви мислел, че по този начин му се удължава срокът за изплащане на заема от банката.

Всички се умълчаха. Меги заплака тихо. Сълзите се стичаха по увехналите ѝ бузи. Сълзи на дълго стаявана болка. Сълзи на благодарност. Сълзи на дългоочаквано облекчение, защото вече знаеше истината.

— През всичкото това време знаех, че е мъртва — въздъхна най-накрая тя. — Ако беше жива, щеше да се върне при мен.

— Какво искате да направим? — попита Тейлър. — Ще постъпим както кажете. Можем да я оставим където е, или да се опитаме да я намерим и да я преместим до баща ви?

Меги ги погледна с надежда.

— Един до друг? На свята земя? С надгробен камък?

Тейлър кимаше на всеки от въпросите ѝ. Едва забележима усмивка пропълзя по устните на Меги.

— Точно така, господине. Ето, тук беше кладенецът — посочи Меги.

Стояха на все още незастроената част от земите на старата ферма на О'Мали. Тейлър се обърна към Бърли, който се бе съгласил да му помогне да отместят плочата.

— Хайде, махаме я.

Бетонната плоча се пропука, докато я отместваха. Издърпаха я с помощта на телено въже, завързано за един от товарните камиони на „Стивънсън&Ко“. Стените на кладенеца над земята бяха сринати, за да се постави плочата и когато я преместиха, пред тях зейна черна дупка.

Ванеса настръхна, когато погледна надолу. Знаеше какво има на дъното, но въпреки това черната зловеща паст я изплаши.

Тейлър бе донесъл дълго въже. Привърза към него фенер с батерии.

— Внимавай! — предупреди го Ванеса, когато се надвесил над дупката и започнал да спуска фенера.

Тейлър я погледна с насмешка.

— Да, мамо.

— Извинявай — каза тя. — Искях само...

— Не ми се случва за пръв път, Ванеса. Нито ще бъде за последен. Надявам се, че няма да се окажеш от онези жени, които не спират да натякват и да дават наставления. — И я погледна с такава любов, че единственият ѝ отговор бе притеснена усмивка.

Бети бе накарала Меги да седне на един от шезлонгите, които Тейлър бе сложил под клоните на близкото дърво. Ванеса знаеше, че е най-добре да отиде при тях, но кладенецът сякаш я теглеше към себе си. Тя надникна и проследи бавно спускащата се към дъното светлина. Не можеше да помогне с нищо. Оставаше само да чака, докато фенерът стигне дъното и въжето се отпусне.

— Доста е дълбоко — отбеляза Тейлър. Въжето бе свършило.

Тейлър, Ванеса и Бърли стояха на ръба.

— Какво ще правим сега? — попита Ванеса.

— Пожарната имат специален отряд, обучен за подобни операции, но едва ли ще дойдат, ако им кажем, че сме открили някакъв кладенец. Ще трябва да им обясним доста неща. Ако извадим поне куфара...

— Какъв куфар? — поинтересува се Бърли.

— Смятаме, че преди около петдесет години тук е бил хвърлен трупът на жена — обясни Тейлър. — След като са пуснали тялото, са хвърлили и куфар с вещите ѝ.

— Не мога да пипам мъртъвци. — Бърли беше категоричен. — Но ако долу има куфар, защо не ме спуснете, аз ще го извадя.

— Отворът е твърде тесен — каза Ванеса, ужасена от предложението му.

— Няма такова нещо — отговори Бърли. — Пълзял съм през къде-къде по-тесни окопи през войната.

— Стените са доста ронливи — каза Тейлър.

— На мен ми изглеждат здрави. Е, не че се правя на герой. Щом видя, че започва да се свлича земя около мен, ще ви дам знак да ме издърпате. Ще извикам с всичка сила.

— Няма да имаш почти никакво място да мърдаш — опита се да го разубеди Тейлър.

— Ако се налага, ще стисна куфара между краката си.

Спориха още около десетина минути, преди Тейлър да бъде убеден. Двамата с Бърли започнаха да майсторят нещо като седалка за алпинисти. А следващият половин час бе вероятно най-дългият в живота на Ванеса. Сантиметър по сантиметър Бърли се спускаше, докато накрая се виждаше само потръпването на обтегнатото въже и спускащата се светлина на фенера в тъмната дупка.

Ванеса не бе единствената, която се притесняваше не на шега. Тейлър бе стиснал здраво челюсти, а що се отнася до Бърли, ако той се притесняваше, то много умело го прикриваше. От дълбините на кладенеца долиташе гласът му, докато извиваше фалшиво стара пиратска песен.

Най-сетне им извика да спрат спускането. Следващите две минути им се сториха цяла вечност.

Меги и Бети се приближиха до кладенеца, за да видят какво става. Всички чуха вика на Бърли:

— Издърпайте ме!

Очакваха със затаен дъх Бърли да се покаже от кладенеца. Когато излезе, целият бе в прах и кал.

— Това ли търсехте? — попита той. Между краката си бе стиснал мухлясал куфар.

Изведнъж всички погледнаха към Меги. Тя се приближи бавно до тях, вперила поглед в куфара. Докосна закопчалките внимателно, сякаш се страхуваше да не се разпаднат. Накрая Тейлър извади джобното си ножче и ги отвори. Меги изхлипа, когато се показаха полуизгнилите остатъци от дрехите на майка ѝ. Брадичката ѝ потрепери и тя остана загледана за момент в тях. Накрая се наведе, вдигна четката за коса и я задържа.

Ванеса усети, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Погледна с благодарност Тейлър, когато той я прегърна.

Тейлър се обади на приятеля си в полицията, който дойде и огледа извадените вещи, след което веднага повика специалния отряд на пожарната. Ванеса усети, че помощник-шерифът знае, че не му е казано всичко, но тъй като тялото бе престояло в кладенеца много години, а идентифицирането бе станало по личните вещи на покойната, той не настоя да научи подробности, които бяха част от задълженията му при всеки друг криминален случай. Дори не се поинтересува как Меги е попаднала тук точно в момента, когато е бил открит куфарът на отдавна починалата ѝ майка, или защо Бърли се е спускал в този кладенец, чиито стени всеки момент можеха да се срутят и изобщо какво търсеха всички на място, покрито с бетонна плоча от толкова години.

От тялото на Тили О'Мали бяха останали само костите и памучен парцал на бледи цветчета. Всичко това бе извадено и поставено в специален чувал и откарано в областната морга с линейка.

Меги бе довольна. Най-сетне получиха подписан и подпечатан смъртен акт, така че уреждането на формалностите по погребението не представляваше никаква трудност. Не срещнаха трудности и с ексхумацията на тялото на Пади О'Мали и с преместването му. При аутопсията излезе наяве интересна подробност. Кракът на Тили О'Мали е бил счупен непосредствено преди смъртта ѝ.

На страниците на местния вестник се появи кратка бележка. В нея се съобщаваше, че парамедици са открили и извадили тяло от кладенец, принадлежало на жена, живяла в областта и изчезнала безследно през тридесетте години.

— Ти си гений — каза Ванеса на Тейлър. Отпусна се до него и го целуна с истинско възхищение. — Не мога да повярвам, че нещата си идват на място.

— Вълнуваш ли се?

— А ти?

— Този случай е единствен по рода си — отвърна той.

Следващата неделя всички се бяха събрали край двойния гроб в местното гробище. Свещеникът прочете молитва. Надгробният камък носеше два символа — роза и дъбово листо. Името О'Мали бе изписано с едри букви, а под него бяха имената на Тили и Пади, положени един до друг, с рождениите им дати и датите на смъртта им.

Най-голямата изненада се оказа датата на раждане на Тили. Двете с Ванеса бяха родени на шести ноември. А в деня на смъртта си Тили е била на същата възраст като Ванеса.

Души, свързани и в смъртта. Тази мисъл накара Ванеса да потръпне. Почувства задоволство, че Тили и Пади О'Мали са погребани според обичая и традициите.

Съболезнованията към близките бяха поднесени в къщата на Ванеса, което бе твърде необичайно, но и всичко случило се до този момент бе странно и необяснимо. Меги бе почетната гостенка в дома, облечена в бледосиня рокля, купена от Бети Стал. Бе обиколила няколко пъти градината на Ванеса, без да откъсва възхитен поглед от розите. Вътре разгледа всяко кътче, озадачена от модерните електроуреди и очарована от съдомиялната машина.

Бърли също бе поканен по настояване на Меги, но Ванеса предположи, че иска да отпразнува заслужено получената премия към заплатата си. Тя щеше да бъде удвоена на Коледа от Джесика Вандовър Банерсън, която предпочете да остане анонимен дарител.

Ванеса приготви студен бюфет с шунка, картофи, грах и пшеничен хляб. Тейлър изненада всички, като донесе истинско ирландско уиски и две еднакви чаши, с които да се вдигне тост в памет на родителите на Меги.

След тоста Ванеса отиде в кухнята, за да направи кафе за десерта. Бети бе донесла торта, а Керън — кекс.

Меги се облегна на прозореца към двора и се загледа към дъба. Гледаше натам не за пръв път.

Ванеса спомена за това на Тейлър.

— Аз също гледах непрекъснато натам цялата минала седмица — призна тя. — И не можех да се отърся от чувството, че всеки миг ще ги видя и двамата, под дървото, вдигнали ръце да ми махат за сбогом.

— Това противоречи на всички теории за духове — произнесе компетентно Тейлър.

— Зная. Просто още не мога да се отърся от случилото се. Не че наистина чакам да се появят. Чудесно е да погледнеш навън, без да се притесняваш, че там, между клоните, всеки миг ще се появи призрак.

Тейлър пристъпи зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. Тя усети топлината на тялото му, което я накара да се притисне към него. Отпусна рамене и се облегна на гърдите му.

— Всичко свърши — прошепна с въздишка той.

— Да, и слава богу.

— Време е да обърнем внимание на нас самите.

Тя се обърна към него.

— Да, зная.

— Нали не се съмняваш в любовта ми?

Тя вдигна глава и му се усмихна.

— Не.

— И ме обичаш?

Тя се надигна на пръсти и го целуна бързо по устните.

— Да, но... Ще ми трябва малко време. Преди всичко трябва да реша какво да правя с къщата.

И двамата се извърнаха към вратата на кухнята.

— Извинете — каза Джесика, притеснена, че ги е прекъснала в такъв интимен момент. — Ванеса, дали ще имаш малко време да поговорим. Ако нямаш нищо против, предпочитам да сме насаме.

— Разбира се — отвърна младата жена и погледна Тейлър. — Нали ще се справиш с кафеарката?

ЕПИЛОГ

Пронизителен писък проряза тишината. Ванеса се стресна и скочи от леглото.

— Тейлър!

Той стоеше до прозореца и наблюдаваше пауна, кацнал на един от клоните на огромния дъб, точно пред прозореца на втория етаж. Обърна се към нея и се усмихна.

— Звучи съвсем като човешки писък, нали?

— Наистина — съгласи се тя.

Тейлър се приближи до леглото и седна. Отметна завивката.

— Ще ми направите ли място, госпожо Стивънсън?

Тя се сгуши на гърдите му.

— Като изключим тези проклети пауни, мястото е чудесно. Мога да остана тук завинаги.

— Да — съгласи се Тейлър.

Ванеса вдигна лице към него.

— Радвам се, че постъпихме така. Събрах целия багаж, но не съм подреждала нищо. Чувствам се много по-спокойна, особено след като къщата ти вече официално е мой дом.

— Последното звучи чудесно — отвърна Тейлър и я целуна.

— Всичко бе толкова необичайно. Едва се бях нанесла, а вече си изнасях багажа. Когато дойдох, подписах ипотeka за тридесет години. Бях почти сигурна, че ще остана да живея в тази къща до края на живота си.

Тейлър я притисна към себе си.

— Няма да позволявам повече бракове между съседи в моя квартал.

— Напълно съм съгласна с вас, господин Стивънсън — отвърна Ванеса и въздъхна. — Но аз за нищо не съжалявам... — Спомни си нещо и замълча. — Мислиш ли, че Меги е щастлива?

Тейлър се засмя.

— Като имам предвид как двете с Джесика оглеждаха всяко ъгълче и правеха сметка за всеки сантиметър от градината, мисля, че това ще бъдат най-щастливите дни в живота ѝ.

— Мисля, че ще бъде доволна да доживее дните си в тази къща.

— Ще се чувства като у дома си.

— Така е. Как можах да не се сетя веднага! Беше толкова близко до ума. Едва не припаднах, когато Джесика ме помоли да помисля дали не бих искала да ѝ продам къщата, за да може да я отстъпи на Меги да живее в нея.

— Всичко се подреди чудесно. Всички са доволни.

— Радвам се, че стана така — рече Ванеса. Замълчаха, отдадени на спомени. Тя първа наруши мълчанието: — Сега всичко ми се струва някак нереално, направо невероятно! Сякаш е било сън.

— Е, винаги е така с подобни истории — додаде Тейлър.

— Ако не беше минал покрай градината онази сутрин...

— Но аз го сторих — прекъсна я Тейлър. — И да нямаше призрак, пак щях да те намеря.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Чудесно, излиза, че моят призрак ме следва неотклонно.

— Харесвам очите ти. Обожавам начина, по който ме гледаш...

— Какво друго харесваш у мен? — предизвика го тя.

— Косите ти... И носа, усмивката, устните... Имаш толкова изкусителни устни!

— Знам — отвърна тя и го целуна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.